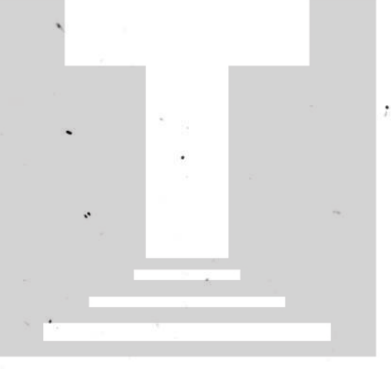


Gençliğin devrimci eyleminin birliği için

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

TÜSTAV

DEVRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI 5



TÜSTAV

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN
BİRLİĞİ İÇİN

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

TÜSTAV

Devrimci Gençlik
Yayınları : 5

TÜSTAV

ÇARK Matbaası / Ankara 1976

ÖNSÖZ

Broşürlerimizden sonuncusu, Gençliğin Mücadelesi ve Örgütlenmesi Üzerine», çok önemli bir dönemde yayına giriyor. Broşürün çıktığı ortam onun önemini ve anlamını daha bir artırıyor.

Gençlik kesiminde yoğun bir faşist saldırı ile karşı karşıyayız. Bu bütünüyle emekçi halkımıza yönelen saldırıların bir parçasıdır. Yoğun faşist saldırılar karşısında, subjektif konumumuz nedeniyle savunma döneminde olduğumuz bu günlerde, faşizme karşı mücadelede, gençliğin en geniş birliğini sağlama görevi ile karşı karşıyayız.

Sosyalist hareketimizin dağınıklığının gençlik içinde aynen yansıması, bu kesimde var olan örgütsüzlük, faşizme karşı mücadelemizdeki karmaşık görevlerin sıhhatli olarak yerine getirilmesine de engel olmaktadır.

Böylesi bir konumda sosyalistler, gençliğin birliği konusuna daha dikkatli yaklaşmak zorundadırlar. Aralarında, sorunların çözümünde, faşizme karşı mücadelenin temel alınması ve bu dağınık yapının faşizme karşı mücadelede olumsuz bir öge olduğunun bilincinde olarak hareket edilmesi esastır. AYÖD genel kurulunun ve İstanbul'daki yeniden örgütlenme döneminin yaklaştığı bu günlerde faşizme karşı mücadelede, dağınıklığın olumsuzluğunu çözmek anlamında olumlu adımların atılmasını ve faşizme karşı tavizsiz mücadelenin örgütlenmesine çalışılmasını öneriyoruz.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ KARMAŞIK BİR GÖREVLER BÜTÜNÜ OLARAK DOĞRU KAVRAYALIM ve HERYERDE GENÇLİĞİN ANTİ-FAŞİST TAVİZSİZ MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLEYELİM.

TÜSTAV

GİRİŞ :

Şimdiye kadar, genel olarak örgütlenme ve mücadele anlayışı, demokrasi mücadelesi ve demokratik kitle örgütleri konusunda belirli açıklamalar yapmaya çalıştık. Gençlik konusuna ve onun örgütlenme sorunlarının incelenmesine baştan bir varsayımla girdiğimiz için —Gençliğin en geniş tek kitlevi örgütlenmesini sağlamak— demokratik kitle örgütleri konumu içinde gençlik örgütlenmesinin durumunu inceleyeceğiz. Diğer örgütlenme biçimlerini de süreç içinde ele almaya çalışacağız. Gençliğin ne tür örgütlenmesinin doğruluğu ve demokratik kitle örgütü olarak gençlik örgütlenmesinin anlaşılabilmesi, ancak gençliğin ne olduğunun anlaşılabilmesiyle mümkündür. Gençliğin sıhhatli bir çözümlemesi ve onun ülkemiz içindeki konumu, diğer etmenlerinde beraberinde düşünülmesiyle, gençlik örgütlenmesinin karakteri hakında bize belirli bilgiler verebilir.

O halde yapılması gereken gençlik nedir sorusuna cevap vermektir. Ve sosyal bir grup olarak gençliğin özelliklerini toplumda ve devrimci süreçteki yerinin nereden kaynaklandığını açıklayabilmektir. Sosyalist olmayan toplumlarda gençlik toplumun bütününe özgü çelişkileri, uzlaşmaz sınıfların çelişkilerini taşır. Bundan da gençliğin ve hareketinin, sınıfsal çıkarların keskin çatışması dışında gelişemiyeceği sonucu çıkar. Bugünün gençliği bu sınıfsal çıkar ve çatışmaların doruğuna ulaştığı devrimler çağında hayata girmiştir. Ulusal kurtuluş mücadeleleri, sınıf savaşları, gençliği en devrimci sosyal süreçlere kaçınılmaz olarak katılmaya zorlamaktadır.

Demek ki sınıflı toplumlarda gençlik sorunu, sınıflar arası mücadelenin dışında incelenemezler. Gençlik bizzat bu çatışmaların içinde düşünülmesi gereken bir unsurdur.

Gençlik konusunda yapılan sınıfsal çözümlemelerde genelikle iki tür yanılgıya düşülmektedir. Birincisi gençliğin belirli etkenlerden dolayı bağımsızlığını gözden kaçırmak ve onun içinde barındırdığı sınıfsal farklılıkları temel almaktır. İkincisi ise gençliği top-

lumdaki sınıflardan ve sınıf çatışmalarından bağımsız düşünmektir. Bundan dolayı gençliği irdelemeye çalışırken onun sosyal bir sınıf olmadığını, toplumun bütününe özgü çelişkileri yansıttığını, ancak sahip olduğu heterojen yapısına karşın gençliğin göreceli olarak bağımsız bir grup oluşturduğunu gözden kaçırmamamız gerekmektedir. Yani gençliğin sosyal bir grup olarak bağımsızlığı, gençliğin kuşaklar sisteminde özgül yeri marksistler için açık olmalıdır.

İçine düşülmemesi gereken bir yanılgı da, gençliğe özgü karakter olarak enerji, heyecan, duygusallık, romantizm, dış görünüm gibi biyolojik karakterlerin gösterilmesidir. Yaşının özelliklerinin çizgilerini onun tanımlaması olarak göstermek burjuva sosyologlarının işidir. Yapılması gereken, yaşının özelliklerini, genç kuşağın sosyal, ekonomik ve siyasal hayatının objektif koşulları ile bağlantılı olarak inceleyebilmektir. Bu en genel düşülmemesi gereken hatalara bazı «devrimcilerimizin» de düştüklerini görüyoruz. İstanbul'da İYÖKD dışında örgütlenmeye giden bazı kesimler, kurdukları Devrimci Gençlik Derneği'nin kuruluş bildirgesinde, kendi ayrılıkçı tavırlarının ideolojik temellerini oluştururlarken, kaş yapayım derken göz çıkarmakta-

dırlar. Şöyle tanımlanıyor gençlik, «Gençlik insan hayatının belirli yaş dönemleri ve bu dönemlerin biyolojik özellikleriyle sınırlanmış bir bölümdür». Böyle bir yanlış tanımlamanın peşi sıra gençlik tanımlaması açılıyor ve ikinci bir büyük yanlışın kucağına düşülüyor. «Gençlik kavramını halk gençliği kavramı yerine kullanacağız» diyor. Halk gençliği tanımlaması ise, çıkarları mevcut hakim sınıflarla çelişen sınıfların gençliği olarak yapılıyor. Yani hakim sınıflar içinde yer alanların gençliği, gençlik olarak sayılmıyor. Böylece gençlik tanımlamasına yeni bir sosyal muhteva kazandırılıyor. Yani iki büyük yanılgıya aynı anda düşülüyor. Hem gençliği sınıfsal konumundan kopuk homojen bir grup olarak biyolojik ögelerle tanımlıyor, hem de onun sınıfsal ayırımı onu tanımlamada temel olarak getiriliyor.

Önemsizmiş gibi görünen bu ayırımların yapılması aslında Türkiye'de gençlik hareketini yanlış değerlendirmenin bir sonucudur. Burada şu kadarını söyliyelim ki gençliği temel alan olarak seçen, bu kesimde kemikleşme ihtiyacı duyan bir akım zorunlu olarak gençliği toplumun bir minyatürü, yani ufak bir toplum olarak görmeye ve ona bu anlayı-

şa uygun tanımlamalar getirmeye gidecektir.

Gençlik içerisinde, yüksek öğrenim gençliğinin konumu ayrıdır ve onun da kendine has özelliklerinin vurgulanması gerekir. Çünkü ülkemizde gençlik denince ilk akla gelen o olmaktadır. Diğer kesimler (işçi gençlik, köylü gençlik) genellikle kendi toplumsal konumları içerisinde değerlendirilmektedirler. Fonksiyonları mevcut oldukları sınıfın fonksiyonu olma durumundadır. Bunun içinde, sınıfsal fonksiyonda yaş farkı önemli bir öge olmadığından ayrı bir kategorileşmeye gitmek anlamsız olmaktadır. Yani objektif olarak ülkemizde gençlik denince, gençlik hareketi ve mücadelesi denince ilk akla gelen yüksek öğrenim gençliği olmaktadır. Bu gerçeklik, gene ülkemizde büyük çamların devrilmesine yol açmaktadır. İstanbul'da ayrı örgütlenmeye giden DGD'liler Halk Gençliği gibi yeni bir terminolojik katkıyla gençliğin sadece o devrim sürecinde, devrim hareketine katılan sınıfların gençliği olarak görüyorlar. Diyelim ki bir kapitalistin oğlu kapitalist, proleter çocuğu proleter olacaktır! Veya genel olarak böyle olur. Ama işe böyle tersten başlayarak bir gençlik tanımlaması getirmek yöntem olarak yanlıştır. İşe sondan, so-

nuçtan başlamaktır. Çünkü sınıfsal tercih açısından henüz bu tercihi yapmamış kişileri baştan belirli ve ayrı kategoriler içine sokmak yanlıştır. Böyle bir kategorileştirmeye gitmek temelde gençliği toplumun bir minyatürü olarak ele alma anlayışından kaynaklanmaktadır. Ve bu anlayışa sahip olanlar, gençliği baştan belirli sınıfsal temeller üzerinde kategorileştirmeye tabi tuttuğu için, gençliğin mevcut düzene tepkisini de bu konumda açıklamaya çalışacaklardır. Üniversite gencinin düzene tepkisini onun sınıfsal tepkisi olarak göstermeye, daha doğrusu sömürüldüğü için tepki gösterdiğini ispatlamaya çalışacaktır. Oysa biliyoruz ki yüksek öğrenim gençliğinin düzene tepkisi, öğrenci aydın olarak tüm toplumsal yapıyı öğrenmeleri, anlayabilmeleri imkanının ürünüdür. Yüksek öğrenim gençliğinin düzene tepkisi bir aydın tepkisidir. Sınıfsal yapının tepkisi dolaylıdır. Çünkü yüksek öğrenim gençliği olarak bizler **SÖMÜRME** ve **SÖMÜRÜLME** ikileminde doğrudan yer almıyoruz. Gerçi ailelerimizin üretim ilişkileri içinde bulundukları durum bize karakterini vermektedir (Örneğin Türkiye'de çoğumuz köken olarak küçük-burjuvazinin çeşitli katmanlarından gelmekteyiz), ancak üniversite gençliğinin

kendi aralarında ortaklaşa özelliklere sahip, kendine özgü sosyal bir varlık ve birçok sosyal sınıflardan çıkma türev bir grup olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Kuşkusuz bu sosyal varlığa sosyolojik bir anlam kazandıran olgu, bizlerin bir arada bulunmamız, «üniversiteli» olmamızdır.

Kısacası gençliğin toplumun bütününe özgü çelişkileri bağrında taşıyan ve bu heterojen yapısına karşın göreceli olarak bağımsız bir grup olduğu doğrudur. Ve bu anlamda bütünselliği içinde gençliği, işçi gençlik, öğrenci gençlik, köylü gençlik v.s. olarak da değerlendirmek gerekir. Ama özel olarak öğrenci gençliği, işçi, köylü v.b. diye kesimlere ayırmanın geçerli olmadığı düşüncesindeyiz. Bu yüzden üniversite gençliğinin sınıfsal kökeninin abartılmaması gerekir. Hele hele bu kesimi, toplumun bir minyatürü olarak görüp belirli tasniflere gitmek içine düşülebilecek büyük bir yanılgıdır.

DGD ise bu büyük yanılgıyı yapıyor. Ülkemizde gençliğin (ki biz yüksek öğrenim gençliğini anlıyoruz, çünkü daha önce de söylediğimiz gibi diğer kesimlerin **gençlik adına** düzene tepkilerinden söz etmemiz olanaksızdır) düzene tepkisi şöyle yorumlanıyor:

«onun bu yaşam koşulları benzer kaldığı sürece mücadele sürecektir». Yani yüksek öğrenim gençliğinin tepkisi ve mücadelesi (yazıda bu halk gençliğinin tepkisi olarak tanımlanıyor ve getiriliyor, ülkemizde gençlik adına bağımsız hareketin yüksek öğrenim dışında gelişmediği açıktır; bundan dolayı, yüksek öğrenim gençliğinin tepkisini, **halk gençliğinin düzene tepkisi** olarak yorumlamak, açıklamak içine düşülen diğer bir yanılgıdır) ekonomik ögenin ağırlığını yansıtmaktadır. Yani öğrenci gençliğin tepkisi öncelikle bu ekonomik belirleyiciler sayesinde, onun bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Oysa ne Türkiye'de ne de dünyada gençliğin düzene tavır alışı böyle olmamıştır. Teorik ögelerden çok pratiğin kendisi dahi bunun aksini göstermektedir.

Sonuç olarak gençliğin tanımlanmasında ortaya çıkan iki yanlış eğilimle mücadele etmek her marksistin görevidir. «Bir yandan gençliğin göreceli olarak bağımsız bir grup bütünlüğünü bilmemezlikten gelen ve gençlik içinde sosyal farklılaşmayı mutlak olarak kabul edenlere karşı, diğer yandan ise gençliğin bütünlüğünü abartanlara karşı, gençliğin sosyal özerkliği efsanesine karşı, toplu-

mun sınıflara bölünmesine rağmen gençliğin bu sınıflardan bağımsızlığını iddia edenlere karşı...» (Ürün sayı 4, sayfa 69).

GENÇLİĞİN BİRLİĞİNDEN NE ANLAŞILMALIDIR?

Genel olarak gençliğin birliğinden kastedilen, işçi köylü öğrenci gençliğin birliğidir. Bu birliğin elbette maddi temelleri, sıhhatli ideolojik kökleri vardır. Farklı sınıflardan gençliğin işçi sınıfı ideolojisi etrafında ve onun doğrultusunda birliği, elbette bütün gençliği kapsamıyacak, çeşitli burjuva sınıf ve tabakaların peşinden giden gençlik de var olacaktır. Demek ki birlik «aritmetik» bir kavram olmaktan çok derinlemesine bir anlam taşımaktadır ve mutlak bir birlik kavramıyla karıştırılmaması gerekir. Yani amacımız ne olursa olsun, nasıl düşünürse düşünsün bütün gençliğin birliğini sağlamak değil, belli siyasi tercihler doğrultusunda bu birliği sağlamaktır. Bütün gençlik düşünüldüğünde açık olan bu konum üniversite gençliği için daha karmaşık bir olay olmaktadır. Şimdi bu konu üzerinde biraz duralım.

Üniversite gençliği içinde sınıfsal konumlardan göreceli olarak bağımsız olan be-

lirli siyasal kümelenmeler vardır. Ve bu siyasal kümelenmeler toplumdaki siyasi kümelenişe tekabül eder. Ancak bu tekabül ediş öğrenciler arasındaki siyasi gruplaşmalar ve genel olarak toplumdaki siyasi gruplaşmalar arasında güç ve sayıda mutlak bir orantı olması anlamında değildir. Eğer öğrenciler arasında bir gruplaşma yapmaya gidersek şu tasnifi getirebiliriz:

1) Politik fikirli olanlar; bunlar mevcut siyasi iktidara karşı aktif mücadele veren devrimcilerdir. Ayrıca demokratik-sol, sosyal-demokrat gibi diğer grupları da bu kesim içinde sayabiliriz.

2) Akademikler; bunlar sorunların çözümünü sadece akademik mücadelede görüp bu tür meseleleri desteklerler.

3) İlgisiz olan geniş bir gençlik yığını

4) Karşı devrimciler (faşistler ve diğer gerici unsurlar). İşte öğrenci gençlik içindeki bu kümelenme toplumdaki politik gruplaşmalara uyar. Ve toplumdaki siyasi kümelenişin genel bir görünümüdür. Bu gruplamanın, sınıf ayırımına uygun düşmediği savunulabilir. Tabii ki sınıf ayırımı, politik gruplaşmaların nihai temelidir. Ve son tahlilde bu

grup ayırımını sınıf ayırımı belirler. Bu son tahlile, yani sınıf ayırımına tamamen uygun bir politik gruplaşmaya, ancak ve ancak politik mücadele ile, bazen yıllarca süren zaman zaman yavaşlayıp geçici bir şekilde durgunlaşmış gibi görünen bir mücadele ile varılır. İşte bunun içindir ki faşistlerin içinde (satılmış ve iflah olmaz birkaç yaratıktan ayrı olarak) halk çocuklarının bulunduğuna artık şaşmamamız gerekir. Toplumdaki sınıf çatışmaları keskinleştikçe, faşizmin baskısı gözler önüne serildikçe, öğrenci gençlik içinde de bilinçli gençlerin, devrimcilerin sayısı giderek artacaktır. Bu yüzden bir avuç saldırganı tecrit ederek geniş gençlik kitleleri ile birleşmeli, bizzat faşizmin ne olduğunu bilmeyen ve sınıfsal yapısını anlayamayan ilgisiz hatta faşist öğrencilere karşı geniş bir şekilde «Faşizmi teşhir kampanyası» örgütlemeli ve yürütmeliyiz.

Eğer öğrencilerin siyasal kümelenmesini tesadüfi değil, zorunlu olduğunu kabul ediyorsak, bu kümeleniş içinde devrimci gençliğin konumunu ve gençliğin ideolojik birliğinden neyi kastettiğimizi anlamamız gerekiyor. Önümüzdeki görev, Türkiye çapında gençliğin birliğini sağlamak olduğuna göre,

büyük şehirlerde yüksek öğrenim gençliğinin birliğini sağlamak bu yolda atılmış önemli bir adım olacaktır. Bu birliğin anlamı, mümkün olduğu kadar çok öğrenciyi oldukça belirli bir toplumsal ve siyasal düşünceler dizisine kazanmakla, yani devrimci saflara kazanmakla, ya da bu kesimin dışındaki öğrenci kitlesiyle mümkün olan en yakın bağı kurmakla ifadesini bulur. Öğrencileri devrim saflarına katmak, ancak her türlü bilinçlendirme sürecinin belirgin muhtevasını ve karakterini en iyi şekilde bilmekle olur. Örneğin bir devrimci için bunun anlamı şudur: Adına devrimci diyen ama özünde devrimci olmayan her düşünce ve görüşle mücadele etmek onu teşhir etmek ve öğrenci gençliğin en acil güncel akademik sorunları dahil olmak üzere her demokratik, sosyalist hareketi genişletmek, öğrenci gençliğin her hareketini bilinçli bir hareket yapmak için çaba harcamak.

Gençliği devrimci cepheye kazanmak, hiçbir zaman hareketin genel ilkeleri etrafında birlik sloganıyla sağlanamaz. «Devrimci kamptaki tüm ayrılıkları bir tarafa iterek, genel politik hareketle birlik ilân etmek gerici bir şiardır. Ve burjuva demokratik konu-

ma geriye dönüştür» (Lenin). Gençliğin devrimci cepheye kazanılması, oportünist görüşlerin teşhiri ile mümkündür. Fakat burada karıştırılmaması gereken nokta, gençliğin doğru devrimci görüşler etrafında devrimci harekete kazanma ilkesiyle, gençliğin en geniş kitlevi anti-faşist örgütünü kurmaya çalışması ilkesidir. Bu ikisi ayrı şeyler değildir. Yani doğru görüşün gençliği kazanma savaşı kendini o anti-faşist mücadele ve örgütlenme anlayışında somutlamalıdır. Her görüşün «ben doğru devrimci görüşüm, o halde benim etrafımda bir ayrı örgütlenme gereklidir» anlayışını geliştirmesi yanlıştır. Ülkemizde bu, ancak her görüşün gençliğin eylem programını açması, böylece, genel politik hareketle değil, açılmış somut programlar ve hedefler doğrultusunda, gençliğin birliğini sağlamaya çalışmasıyla mümkündür.

Burada üzerinde durulması gereken bir diğer önemli konu da GSB (Genç Sosyal Devrimciler Birliği'nin) örgütleniş ilkesinin kaynaklanış noktasıdır. Öğrenci gençliğin siyasal kümelenmesinin varlığı ve bunun toplumsal kümelenmenin bir yansıması olduğu gerçeğinden hareketle, bu arkadaşlar şu önermeyi getiriyorlar «Üniversite gençliğinin bir-

liğinden bahsetmek, siyasi kümelenmelere rağmen bunun olabileceğini iddia etmek boş laflardan öteye gitmez» (**Sosyalist Gençlik**, sayı 3) Yani gençlik örgütlenmesi dediğimiz zaman, yukarıda saydığımız kümelenmelerin ayrı ayrı örgütlenmesini kastetmemiz gerekir. Sosyalistler ayrı, diğer unsurlar ayrı örgütlenmelidirler. Dolayısiyle «Eğer bize bunlardan dolayı, yani sınıfsal bölünmelere uygun olarak gençlik kesiminin örgütlenmesinde ısrar etmemizden dolayı bölücü deniyorsa bu doğrudur» (a.g.e.) diyor arkadaşlarımız. Üniversite gençliğinin toplumsal bölünmeye uygun olarak bölündüğü doğru bir tesbittir. Ama bu bizi, örgütlenmeyi de bu tesbit üzerine temellendirmeye götürmemelidir. Bunu, iki açıdan yanlış görüyoruz ve bu açılardan inceleyeceğiz. Birincisi, öğrenci gençlik içindeki sınıfsal bölünmeyi temel alma kaba yanılgısıdır; ikincisi, sınıfsal bölünümün gerçek ifadesine uygun gruplaşmaya ancak çok uzun bir mücadele sonucunda varılacağı gerçeğidir. Şimdi konuyu biraz daha açmaya çalışalım. Özellikle öğrenci gençlik içinde sınıfsal ayırıma ve yansımaya göre örgütlenmeyi savunmak, gençliği ve üniversite gençliğini yanlış tahlil etmektir, onun sınıfsal konumunu abartmaktır. Biz öğrenci genç-

liğin kitlevi örgütünden bahsederken bunun mutlak anlamda bütün öğrencileri kaplıyacağını söylemiyoruz. Elbette çeşitli nedenlerden dolayı belirli bir kesim bu örgütlenmenin dışında kalacaktır, ama bu baştan daha bu belirlenmenin olmadığı, daha doğrusu sınıfsal belirlenimin o kesimin mücadelesinde direkt belirleyici olmadığı bir durumda gençliğin örgütlenmesini bu temelden kaynaklandırmaya götürmemelidir bizi. Öğrenci gençliğin bütünü sosyalist değildir ve hiç bir zaman bütünü sosyalist olmayacaktır. Yani bir bütün olarak öğrenci gençlik işçi sınıfının yanında yer almayacaktır. Ama bu yer alış dahi yukarda söylediğimiz uzun bir mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkacaktır. Ve bu mücadele sürecinde üniversite gençliğinin tavır alışı onun aydın karakterinden dolayı olacaktır. Bundan dolayı sosyalistlerin en geniş siyasi çalışmasının etkinliği, gençlik kesiminde oldukça önemli olacaktır ve olmaktadır da. Dolayısıyla önümüzde saflarımıza kazanacağımız geniş bir gençlik yığını vardır. Kalıcı olan örgütlenmemizi, baştan bizim için geçici olan, sürekli çözülmekte olan bir yapı üzerine, değişken değil durağan olan bir tesbit üzerine oturtursak hata yaparız. Gençliğin kalıcı örgütlenme-

sinde «Sınıfsal bölünmeye uyan örgütlenme» sloganını savunmak yanılgıdır. Hele hele bunu düzene tepkisi sınıfsal konumundan kaynaklanmayan yüksek öğrenim gençliği için savunmak anlamsızlıktır ki DGD de kuruluş bildirgesinde aynı hatayı yaparak öğrenci gençliğin örgütlenmesinde sınıfsal konumu abartıyor ve onu belirleyici olarak gösteriyordu.

Eğer herhangi bir toplumsal kesitin oligarşiye tavır alışı onun sınıfsal konumundan ileri geliyorsa, sınıfsal konuma göre örgütlenmeyi savunmak doğrudur, aksi doğru değildir. Eğer öğrenci gençliğin oligarşiye tavır alışı öncelikle sınıfsal çıkarlarından değil, aydın karakterinden dolayı oluyorsa örgütlenmeyi, öğrenci gençliğin sınıfsal konumuna göre temellendirmek yanlıştır ve bölücülüktür. «Bir yandan öğrenci gençliğin sınıfsal bölünmesine uygun olarak, onun sosyalist örgütlenmesini sağlarken...» (a.g.e.) diyerek öğrenci gençliği yanlış tahlil etmek örgütlenmede elbette bölücülüğü savunmaktır. Gençlik özellikle öğrenci gençlik içindeki sınıfsal farklılığı abartmaktır. Bu anlayışa göre değil bütün (işçi, köylü, öğrenci) gençliğin, sadece öğrenci gençliğin kendi arasında dahi birlikte örgütlenmesi imkansızdır, ki böylesi

bir anlayışa hiç bir dünya pratiğinde dahi rastlanmamaktadır. Yanlış aslında bu tespitten kaynaklanmamaktadır. Benzetmek istemezdik ama gerek DGB (Devrimci Gençlik Birliği)'nin ve gerekse DGD'nin (Devrimci Gençlik Derneği) Türkiye ve gençliğe bakışı ve gençlik içinde ayrı örgütlenme ihtiyaçlarıdır ki, niyet yanlış olduğu için, bulunan ideolojik kılıfta yanlış olacaktır.!

Sorunu başından, arkadaşların kitlevi gençlik örgütlenmesini savunduklarını varsayarak ele aldık ve bu açıdan eleştirilerimizi yönelttik. Ama arkadaşlarımız sosyalist gençlerin ayrı örgütlenmesini savunuyorlar. Yani sınıfsal bölünmeyi ön plana çıkartmadıklarını, öğrenci gençliğin aydın tepkisi temeli üzerinde sosyalist öğrencilerin ayrı örgütlenmesini savunduklarını varsayarak sorun bitecek, eleştirilerimizin hiç bir anlamı kalmayacak mı? Elbette hayır. Çünkü hangi temelden kaynaklandırırsak kaynaklandıralım sosyalist gençlerin ayrı örgütlenmesini savunmak yanlıştır. Şu nedenlerden dolayı: Birincisi pratik olarak günümüz Türkiye'sinde «sosyalistlerimizin» biribirlerine karşı takındıkları tavırdır. Sosyalistliğin kriteri olarak ilginç önermelerin getirildiği günümüz-

de, biribirlerini «sosyal faşist» ve «Maocu bozkurt» olmakla suçlayanların derhal ayrı ayrı örgütlenmeye gitmeleri için hazır bahane bulacakları açıktır bu örgütlenme anlayışıyla. Bu durumu «özel» durum olarak değerlendirsek dahi, ikincisi bu sosyalistlerimizin kendilerinin geniş gençlik kitlesinden soyutlanmasını getirecektir ve düşüncelerdeki farklılıkların aynen örgütlenme platformuna yansıması eğilimini de hızlandıracaktır ve kendisini «daha iyi sosyalist» gören ayrı örgütünü kuracaktır. Böylesi bir anlayış elbetteki ülkemiz devriminin ana sorunlarından olan antifaşist mücadeleyi ve bu temelde yeni tip kitlevi gençlik örgütlenmesini savunmayacaktır. (Bu konuya anti-faşist mücadelede gençlik örgütlenmesi bölümünde yeniden değineceğiz.)

Soruna şu temel ilkeyle yaklaşmak gerekmektedir: Üniversite gençliği toplumsal bölünmeye uygun olarak belirli siyasi gruplara ayrılmıştır. Devrimci gençlik bu ayırımda kendi yerini belirleyebilmeli, diğerlerinden ayrı tavrını geliştirebilmelidir. Gençliğin birliğini onun devrimci eyleminin birliğini savunmalıdır. Gerek en geniş siyasi çalışmayla saflarına yeni unsurlar kazanarak, gerekse kendisi dışındaki kesimlerle sıhhatli bağlar kurarak bu-

nu yapmalıdır. Fakat ideolojik olarak tüm diğer kesimlere karşı tavır alış, her türlü oportünist görüşle mücadele etme **ÖRGÜTLERIN AYRILMASI** olarak yorumlanmamalıdır. Çünkü bu aynı zamanda kendisine devrimciyim diyen her oportüniste ayrı gençlik örgütlenmesini savunma hakkını verir. Türkiye özgülünde her gurubun ayrı gençlik örgütlenmesi demektir ki biz bu anlayışı başından mahkum edilmesi gereken bir anlayış olarak görüyoruz. Biz birçok nedenden dolayı gençliğin birliğini savunuyoruz. Fakat gençliğin bu birliği de hiç bir zaman «genel politik hareketle birliği ilân etme ve devrimci kamptaki tatsız fikir ayrılıklarının bir kenara bırakılması» anlamında bir birlik değil aksine belirli açık ilkelerde, somut program, ortak hedefler doğrultusunda gençliğin birliğidir.

Doğru görüşlerin, Sosyalizmin gençlik içinde sonuna kadar savunulması, gençliğin bu temellerde birliğinin sağlanması, hiç bir zaman doğru görüşün veya en genelinde sosyalistlerin ayrı örgütlenmesini getirmez. Bu ikisi ayrı şeylerdir.

Buraya kadar tüm bu anlattıklarımızı yani yüksek öğrenim gençliğinin tepkisinin onun sınıfsal konumundan değil aydın ka-

rakterinden kaynaklandığını, dolayısıyla sınıfsal bölünmeye uygun öğrenci gençlik örgütlenmesinin savunulmasının yanlışlığını, sosyalistlerin ayrı (sınıfsal konumlarına uygun olarak) örgütlenmeye gitmelerinin hatalarını Lenin'in şu sözleriyle somutlayalım:

«Sosyal demokrat öğrenci tüm diğer eğilimlerdeki kişilerden koparken **bu hiç bir biçimde genel öğrenci ve öğrenim örgütlerinin kopuşunu ifade etmez. Tam tersine sosyal demokrat öğrenci en geniş öğrenci kesimleri içinde yalnız ve yalnız kesin ve belirli bir programı temel alarak,** öğrencilerin akademik görüş açılarını genişletmeli ve bilimsel sosyalizmin propagandasını yapmalıdır.» (altını biz çizdik, Lenin, **Gençlik Üzerine,** Hasat yayınevi, sayfa 114)

Şu anda, «gençlik örgütlenmesinde yönetimde bulunan görüş kendi görüşlerini örgüt adına yayamaz» diyerek devrimci görüşlerin kitleler arasında yayılmasına engel olmaya, siyasi ajitasyonun alanını daraltmaya çalışan arkadaşların da bu konu üzerinde düşünmeleri gereklidir. Çünkü böylesi bir anlayış zorunlu olarak «Yönetim sadece üzerinde anlaşılan konuları savunabilir». «Genel politik hareketle birlik ilân edilmelidir.»

görüşlerini savunmayacak mıdır? Böylesi bir birlik anlayışını ancak oportünistler savunabilir. Birleştiğimiz, yani üzerinde anlaştığımız bir program çerçevesinde, ortak hedefler doğrultusunda örgütlenme sağlandı ise bu ayrılınan noktaların propagandasının yapılmasını engelleme hakkını da beraberinde getirebilir mi? Yani tüm diğer farklı görüşlerden (doğru veya yanlış) ayrılış noktalarını, birleştiği noktaları açıklayamaz mı? Yönetim sadece örgüt içinde, sadece herkesin üzerinde anlaştığı noktaların mı savunuculuğunu yapabilir? O zaman örgüt içinde azınlık çoğunluk, iktidar muhalefet kavramlarının anlamları ne olacaktır? Ayrılınan noktalar, eğer ayrı örgütlenmeyi gerektirmiyorsa veya ayrı örgütlenme için gerekçe olarak getirilmiyorsa, birleşilen ve ayrılan noktaların diyalektik bir bütün olduğunu ayrılmaz iki şey olduğunu bilerek, bunların sunumuna niçin karşı çıkıyoruz? Yönetime bu hakkı vermemek, «tatsız fikir ayrılıklarını bir kenara bırakmak gerekir, örgütün en genel ilkelerde birliği ve en genel görüşleri savunması gerekir.» demek değil midir? Bunlar üzerinde düşünülmesi ve cevap verilmesi gereken sorulardır.

(Biz bu konuya demokrasi mücadelesi ve

demokratik kitle örgütleri broşüründe yeteyeterince değinmiştik.)

Açıktır ki kendi konumlarına uygun düşen böylesi bir savunuş, bu tür görüşlere ihtiyaç duyuş, kişilerin kendilerinin hem kesin bilimsel inançlardan hem de sağlam ilkelerden, siyasal çizgiden zavallıcasına eksik olmasının bir ürünüdür.

Gençliğin birliğinden ne anladığımız konusuna kaldığımız yerden devam edelim. Gençliğin birliğinden, ideolojik birlikten, tek örgütten anlaşılması gereken, kesinlikle doğru siyasi görüşler etrafında, açık hedefler programlar doğrultusunda birliktir. Bunun aksi bir anlayış savunulmamalıdır. Doğru siyasi görüşün, «farklı görüşler, farklı toplumsal kümelenişin, dolayısıyla sınıfsal ayırımın bir yansımasıdır» diyerek gençlik içindeki diğer görüşlerden kendini tecrit edip ayrı örgütlenmeye gitmeside yanlıştır. Görüşlerde farklılıkları belirtmeyi, örgütlenmedeki farklılıkla eş anlamda tutmak yanlış bir anlayıştır. Konuya biraz daha açıklık getirebilmek için soruna iki açıdan yaklaşmak gerekmektedir. Birincisi, genel olarak gençlik birliği ve onun ideolojik yapısıyla sınıfsal konumu arasındaki farkı açıklamak, ikincisi, özel

olarak ülkemizde gençlik örgütlenmesinin niçin bir olması gerektiğinin maddi temellerini koyabilmektedir.

Genel olarak gençliğin birliğinden ve onun ideolojik yapısından kastedilen nedir? Bu soruya cevap verebilmek için gençliğin birliğinden ve örgütsel yapısından neyin anlaşıldığına cevap vermek gerekiyor. Gençlik örgütlenmesinin ve onun birliğinin en genelinde tek amacı vardır. Proletarya Partisinin gençlikle bağ kurmasına ve onun devrim görevlerini gerçekleştirmek uğrunda seferber etmesine yardım etmektir. «Gençlik birliği bu görevlerin yapılmasında iktidarı ele geçirmek ve korumak uğrundaki sınıf savaşların da, sosyalizmin kuruluşunda partinin aktif yardımcısıdır.» (**Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi**, Çağrı Yayınevi, sayfa 302). Yani, gençlik partinin yedek gücüdür, ve partiye en yakın olan örgütlerden birisidir. Parti ideolojisini kabul etmiş ve bu programı gerçekleştirme uğrunda savaşmaktadır. **Bu, örgütün siyasi özünü onu muhtevasını belirleyen onu karakterize eden bir olgudur.**

Gençlik örgütünün, siyasi iktidarı hedefleme anlamında bir programı olmadığı ve si-

yasi iktidarı ele geçirmeyi amaçlamadığı açıktır. Fakat eylemi, program olarak hedefleri ve mücadele edeceği alanı bellidir. Demek ki bu örgütlerin, ideolojik anlamda tarafsızlığını, «grupların üzerinde anlaştıkları noktaları savunması gerektiğini» savunmak teori olarak yanlış yapmaktır. Özellikle ülkemizde bu sorun karıştırılmaktadır. Örgütün bütün oportünist görüşleri açığa çıkarması ve onların iç yüzünü marksizmin genel ilkeleri ışığında sergilemesi leninist ilkesi çarpıtılmakta; bu örgütlerde reklam mahiyetinde her görüşün kitleye tanıtılması (örneğin bir gazete çıkacaksa her görüşe sayfa ayrılması gibi) savunulmaktadır. Bu gençlik örgütlenmesinin birliğinin temeli olarak «genel politik hareketle birlik» ilkesini görme hastalığı, gruplararası bağımsız politikayı savunma yanlışıdır. (Biz bu tarafsızlık konusuna diğer broşürlerimizde yeterince değinmiş ve gruplar arası tarafsız ve bağımsız politikayı ancak burjuvazinin —ve elbette oportünistlerin de— savunduğunu açıklamaya çalışmıştık.) Gençlik örgütlenmesinde bu tarafsızlık anlayışı yeni bir boyutuyla ortaya çıkmaktadır. Örgütün çeşitli gruplara karşı açık tavır alışını engelleyen ve örgütün bütün görüşleri kitleye tanıtması gerektiğini (Leninist anla-

mıyla, doğru ve yanlış görüşlerin teşhiri değil, grupların çeşitli vasıtalarla reklamlarının yapılması) savunan bu görüş açıktır ki, genel olarak bir kitle örgütü olan gençlik örgütünün, işçi sınıfının iktidar mücadelesini veren partinin kitlelerle bağını sağlayacağını, bu anlamda örgütler ve mücadeleler arasındaki diyalektik bağı ve bu konumda gençlik örgütünün yerini göremiyeceği, belirli devrimci bir tabanda gençlik birliği yerine, herkesin üzerinde anlaştığı noktalarda birliği savunacağı açıktır. Lenin devrimci gençlik birliklerinin partinin ihtiyat kuvvetlerini oluşturduğunu onların bağımsız (örgütsel anlamda) ve kendi kendine yeterli **«BOLŞEVİK TABANDA BİRLEŞMİŞ»** olmaları gerektiğini savunmuştur. (bakınız, **Aşama Dergisi**, sayı : 4) Keza «Bulgaristan Komünist Partisi, öğrenci gençlik dernekleri ve mücadelesine, saflarına sağlam kadrolar yetiştirecek ocaklar gözüyle bakıyordu.» (**BDGH. Tarihi**, s. 21). Sadece öğrenci gençliği değil genel olarak işçi, köylü, tüm emekçi gençliği kapsayan «Gençler birliğine, partiye savaşçı, sendikalar birliğine de bilinçli ve bilgili kadrolar yetiştiren rezerv örgütler gözüyle bakıyordu» (a.g.e.s. 23).

Zaten soruna böyle bir yaklaşımda bu-

lunmamak genel olarak kitle örgütlerinin işlevini anlamamaktan geçer. Bu sayılan olayların gerçekleşmesi elbetteki bu örgütün sıhhatlı bir ideolojik yapıya ve niteliğe sahip olmasıyla mümkündür.

Yani savunulan gençlik birliğinin, ideolojik açıdan bir tutarlılığı olması, genel olarak işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesine tâbi, onun programını tamamlayıcı olması gerekmektedir. Bu ise elbetteki doğru görüşler etrafında bir birliğin sağlanması ile mümkündür. Hiçbir siyasi istikrar ve tutarlılığı olmayan görüşlerin bu işi gerçekleştirebileceklerini; hele hele bütün görüşlerin, hiçbir ortak program tesbit etmeden her siyasi görüş yönetimde temsil edilmelidir, anlayışıyla bunu gerçekleştirebileceklerini düşünmek yanlıştır. Bu örgütlerde her siyasi görüşün yansıtılması ve tabana tanıtılması olayına gelince, ideolojik açıdan yeterli olgunluğa erişmemiş gençliğin kolayca, küçük-burjuva, sağ revizyonist grup ve partilerinin sahte devrimci sloganlarıyla aldatılmaları söz konusudur. Bunun içindir ki genç devrimcilerin marksist teoriyi çalışmaları ve temel sosyalist yönleri öğrenmeleri gerekir. Ancak böylece değişik gruplar arasında ideolojik müca-

delenin özünün kavranabileceği açıktır. Bunu sağlamada gençlik örgütüne önemli görevler düşmektedir. Bu örgütler çalışmalarının ana amacı olarak şu noktaları dikkate almalıdırlar (Bolşevik Partisinin öğrenci gruplarına ve çalışmalarına önerileridir.)

Birincisi, «çalışmalarında ana amaç olarak üyelerinde tam ve tutarlı bir dünya görüşü oluşturmak ve onlara bugünkü gelişmiş çelişkili eğilimler içindeki ana akımlar olan bir yandan marksizmi öte yandan Rus narodnizmini ve Batı Avrupa oportünizmini derinlemesine tanıtmak.» (**Yeni Dünya**, s. 6)

Demek ki bu tanıtma, her görüşün, örgüt tarafından kitleye tanıtılması, gazetede her görüşe yer verilmesi anlamına değil, doğru devrimci görüşün kendi düşünüş ve siyasi eğilimi doğrultusunda tüm oportünist görüşlerin iç yüzünün açığa çıkarılmasını içermektedir. Örgütün en temel görevi budur. Şimdi, örgüt içi tartışmalarda her konunun tartışılmasından yana olan ama örgütün, örgüt olarak bu görüşleri savunmasına karşı çıkan arkadaşların, bu örgütte gruplararası tarafsız politika gütmesini önermeleri daha bir anlam kazanmaktadır. Çünkü bir örgütün bu işi yapmasından en çok oportünistler korkarlar.

İkincisi, «Onların gençliğin sahte dostlarına karşı, devrimci ya da ideolojik lafazanlıkla ve devrimci ve karşı hareketler arasında kesin polemiklerin zararı ve yararsızlığı hakkında bayağı (filisten) yakınmalar yoluyla kendilerini gerçek eğitimden saptıran kişilere karşı dikkatli olmalarını sağlamak, çünkü bu sahte dostların bütün yaptıkları ilkesiz ve ciddiyetsiz bir tutum yaymaktır.» (a.g.e, sayı 6) Demek ki örgüt temel olarak devrimci ve karşı görüşler arasındaki ayrılıkları tamamen doğru devrimci temeller üzerinde açıklamalıdır. Farklı gruplar arası mücadeleye sadece gençliğin sahte dostları karşı çıkarlar ve sadece onlar bu örgütlerde gruplararası bağımsız politikayı savunurlar.

«Sahte dostlar deyimi sadece gericiler tarafından kullanılmamıştır ve bu sahte dostların var olduğunu liberaller ve sosyalist devrimcilerde iyice görüyoruz. Gençliğe çeşitli akımlar hakkında bir görüş edinmeye çaba göstermelerine lüzum olmadığına dair beyanatlar verenler bu sahte dostlardan başkası değil mi? Biz ise tutarlı bir devrimci dünya görüşünü hazırlayıp, geliştirmeyi ana amaç olarak saptıyoruz.» (a.g.e., s. 6) Bu

tür mücadeleden ve örgütün tüm oportünist görüşleri teşhir etmesinden sadece oportünistler korkar demiştik. Çünkü onlar kendi ideolojilerini savunacak cesarete sahip değillerdir. Ve dolayısiyle tarafsızlık çığırtkanlığı yaparlar. «Lenin Gençlik ve G.K.B. hakkındaki öğretisi, partiyi ve G.K.B'yi küçük-burjuvazinin 'Avantgardçılık' (Öncülük) ve 'tarafsızlık' teorilerinin savunucularına karşı mücadele için tutarlı bir programla donatmıştır. Troçki bu teorilerin en başta gelen savunucusu idi» (**Aşama Dergisi**, s. 4)

Oportünizmin en belirgin özelliği o ülkenin somut şartlarına göre yeni kılıflara girmesi fakat öz olarak aynı kalmasıdır. Gençlik örgütlenmesinde 'tarafsızlık' anlayışının Lenin tarafından mahkûm edilmesinden sonra bu anlayış günümüzde yeni boyutuyla ortaya çıkmıştır: Bazı arkadaşlar «örgüt içinde her türlü ideolojik mücadele yapılmalı ve sorunlar alabildiğine tartışılmalıdır. Ama örgüt bu görüşlerden hiçbirinin savunuculuğunu yapmamalıdır» diyorlar. Bu örgüt en genel noktaların en genel doğruların ve üzerinde anlaşılan görüş birliğine varılan noktaların savunuculuğunu yapmalıdır demektir. Bu biraz açılırsa üzerinde her

grubun anlaşabileceği ortak noktalar, politikalar savunulacaktır. Bunlar da ancak ve ancak bu örgütlerin kültür, spor vb. konularlar uğraşması gerektiğini söylemektir! Yani örgüt ancak bu sorunları savunabilir, bu işlerle uğraşabilir. Bunun dışındaki noktalarda üzerinde anlaşma sağlanamayacağı için anlaşma sağlanamaz, bu görüşler örgüt tarafından savunulamaz. Bu oportünizmin kazandığı yeni bir boyuttan ve tarafsızlık anlayışının yeni bir görüntüsünden başka bir şey değildir.

Burada zorunlu olarak geliştirilen bu teorilerin ışığında ortaya çıkan yeni örgütlenme anlayışına da değinmek istiyoruz. Bu anlayışa göre bir tarafta örgüt bir tarafta onun yönetimi vardır. Örgüt sadece herkesin üzerinde anlaştığı konuları savunacağı ve ancak bu tür hareketleri koyabileceği için, örgütün herhangi bir konuda aldığı karar eğer örgüt üyesinin hoşuna gitmiyorsa onu bağlamıyacaktır. Yani işe gelindiği zaman yönetim tanınacak, işe gelmediği zaman tanınmayacaktır. Fakat bu anlayış örgütü tanımamayı getirmemektedir hiçbir zaman(!) Çünkü yeni bir teori bulunmuştur. Örgüt ve yönetim ayrı ayrı şeylerdir. Yönetim tanın-

maz ama örgüt tanınır. Böylece örgüt içi başıbozukluk, anarşi savunulur şey haline gelir. Artık garip bir hal alan örgüt içinde yönetimin dışında ayrı yönetimler oluşur. (Farklı görüşler farklı yerlerde merkezileşmeli ve herkes kendi görüşlerinin pratik tavırlarını göstermelidir ya) «ben grup tavrı koyuyorum» diyen örgüt adına(!) istediği gibi hareket etme yetkisine sahip olur. Örgütü tanımak ama yönetimi tanımamak, ikisini ayrı şeylermiş gibi yorumlama zorunlu olarak örgüt adına hareket eden örgüt içi örgütcükleri meydana getirir. Yönetim tanınmamakta, disiplinden söz edilmemektedir. Yönetimden ayrı bir pratik faaliyet sürdürülmektedir. Örneğin ODTÜ-DER de devrimci muhalefet adlı ayrı bir yapı kurulmakta, bu yapı kendi merkezleşmesini sağlayarak kendi bağımsız faaliyetini sürdürmektedir. Örneğin bir temsilcilik seçiminde kendi adlarına (ODTÜ-DER, devrimci muhalefet) pullama , afişleme dahi yapılmaktadır. Yönetim herhangi bir kişiye görev verdiğinde o kişi önce kendi merkezine gitmekte, görev onaylanırsa yerine getirilmekte, onaylanmazsa «grup tavrı» takınılarak görev yerine getirilmemektedir. Örgütlenmenin en temel ögesi onun işleyiş yasası çiğnenmiştir, artık orta-

da örgütten değil, örgüt içi örgütçüklerden söz etmek gerekir. Ama öyle değil. Hâlâ tek örgüt savunulduğu için bu başıbozuk tavrın, örgüt içi işine gelenin yapılıp işine gelmiyenin yapılmamasının da bir teorik izahını, kılıfını bulmak gerekir. Ondan kolay ne var, o da bulunur: «Maddi şahsiyet, manevi şahsiyet» işte yeni teori bu. Bu şu demektir, «Örgüt bir konuda karar alırsa bu örgütün manevi şahsiyetini bağlar» (ne demekse o(!)) Bu karar yönetim kurulunun üyesini dahi bağlamaz. Örneğin örgüt bir yürüyüşe katılmama kararı alır, fakat bu karar kimseyi hattâ yönetim kurulunu bile tek tek bağlamaz. İsteyen o yürüyüşe katılabilir, yönetim kurulu üyesi bile. «Ya örgüt kararı, disiplini ne oluyor» derseniz, «bu karar örgütün ve üyelerinin manevi şahsiyetini bağlar, onun için uyup uymamakta örgüt kimseyi zorlayamaz» denecektir. Artık isteyenin borusunu öttürmesinin teorik kılıfı da bulunmuştur.

Peki bütün bunlar niye oluyor? Cevap ilerde de aranacak ama kısaca şu: Sosyalist hareketimizin içinde bulunduğu durum sonucu, gruplar, gençlik içinde kemikleşmeye gidiyorlar. Gençlik içinde kemikleşme zorunlu olarak bu kesimde o grubu 'grup tavrı' al-

maya yani tali alan olan gençlik içindeki mücadeleyi, esas alan mücadele anlayışı ile yürütmeye itiyor. Sonuç bir örgütün savunulması yerine, her grubun varlık olarak varolabilmesi, yaşayabilmesi için küçük küçük örgütler... Hattâ bu gruplar var olan örgütlenmelere rağmen, gruplararası ortak yönetim aramaya gidiyorlar. Gençliğin birliği, program önerileri, ortak hedefler, hareketin pratik yararları bitmiştir artık. Bunlar yerini 'grupların gençliği ortak yönetimi' ilkesine bırakmıştır. Teori, ideoloji, gençliğe bakış fazla önemli olmadığı için pazarlıklar dahi yapılır. «Siz sosyal-emperyalizm demeyin, biz de oligarşi demeyiz böylece gençliğin birliğini sağlarız» denir. Yani gruplararası ortak bir dil, ideoloji arama yoluna gidilir. Sonuç elbette hareketi «herkesin ortak düşündüğü, en genel doğrularla yönetmek» olacaktır ki biz bu anlayışı isimlendirmeye dahi gerek görmüyoruz. Çünkü «Oportünistler, gençlik örgütlerinin ideolojik dogmalarla sınırlanması, katışıksız gerçeği aramaları, yalnızca kültür, spor, vb. ile meşgul olmaları gerektiğini söylemekte, demagoji yapmaktadırlar. Sağcı sosyalist ve revizyonistler tarafından benzeri teoriler bugünde yayılmaya çalışılıyor. Lenin gençliğin bu sahte dostla-

rıyla sürekli savaşıyor ve pratikte bunu gençliği burjuvazinin politik yönetimine teslim etmek demek olduğunu söylüyor ve orta yol olmadığını ispatlıyordu» (a.b.ç.) **(B.D.G.H. Tarihi, Çağrı Ya., s. 308).**

İdeolojik yapı olarak gençlik örgütlenmesinin ne olduğunu koyduktan sonra bu gençlik birliğinin sınıfsal yapısının da bir çözümlemesini getirmek gerekmektedir. En geniş anlamıyla bu birlik sınıfsal bakımdan, işçi, köylü ve öğrenci gençliğin kitle örgütüdür. «Lenin bu birliğin, emekçi gençliğin çoğunu içine alması gerektiğini belirtiyordu. Fakat kuruluşu bakımdan işçi ve köylü gençliğin örgütü olan bu birlik, **sınıfsal özü açısından proletarya örgütünün bir parçasıdır.»** (a.b.ç.), (a.g.e., s. 302) Demek ki başlangıçta yaptığımız tartışmaya geri dönecek olursak şunları söylemek gerekir. Öğrenci gençliğin örgütlenmesinin siyasi özü ile bu örgütlenmeye katılan sınıfların yapısını birbirine karıştırmamamız gerekmektedir. Öğrenci gençlik örgütlenmesinde sınıfsal konumu temel almak ve bu temelde bir örgütlenmeyi savunmak yanlış bir anlayıştır. Gençlik örgütlenmesi sınıfsal olarak küçük burjuva karakterde olabilir ve genel olarak bu katmanların

örgütlenmesini sağlayabilir ama o siyasi görüşü, ideolojisi açısından proletarya örgütünün bir parçası olmak zorundadır. Örgütün sınıfsal yapısı (bileşimi) ile, sınıfsal aslı (özü) sorunu birbirine karıştırılmamalıdır. Bu açıklama gençlik örgütlenmesinin karakter olarak, yani siyasi öz olarak burjuva örgütler olup olmadığı tartışmasına da bir çözüm getirmektedir. Bu örgütler burjuva örgütler değildirler; çünkü siyasi olarak, sınıfsal özü açısından proletaryaya hizmet etmektedirler.

ÖRGÜTSEL BAĞIMSIZLIK ve GENÇLİK ÖRGÜTLERİ :

Günümüz sosyalist hareketinin dağınıklığı genel olarak şimdiye kadar anlatmaya çalıştığımız sorunları daha bir karmaşık hale sokmaktadır. Sosyalist hareketin dağınık bir yapıya sahip olması, ülkedeki sosyalist hareketi yönlendirecek bir partinin olmayışı gençlik örgütlenmesini ve onun görevlerini bir kat daha zorlaştırmaktadır. Çünkü gençlik hareketi en genel anlamıyla doğru hedefine ancak onu yöneltecek bir programa sahip proletarya partisinin varlığı ile olacaktır. Gençlik hareketi çağının en devrimci hareketiyle kendisini birleştirmedikçe karşı

devrimin hizmetine girer. «Gençlik hareketi çağın temel devrimci akımı ile geleceğini birleştirmeksizin ve büyük bir güç olmaksızın gerçek başarılar elde edemez.» (Ürün, sayı 4) «Tarih gençliğin, proletaryanın devrimci savaşında kendi olumlu rolünü oynayabilmesi için onun, Komünist partisinin yönetimi altında örgütlenmesini ve eğitilmesi gerektiğini öğretiyor.» (B.D.G.H. Tarihi, s. 301). Fakat böyle bir partinin yokluğu gençlik örgütlenmesinin farklılığını getirmemelidir.

Örneğin, gençlik örgütünün eyleminin muhtevasını partinin varlığı, yokluğu temelinden kaynaklandırmamak gerekir. Önemli olan gençlik örgütünün hedefini tesbit edebilmektir. Partinin varlığı veya yokluğu, gençlik örgütünün bu süreçteki rolünü sıhhatli olarak yerine getirip getirememe sorunuyla ilgilidir. Yoksa bu onun karakterini değiştiren bir olay olarak ele alınmamalıdır. Önemli olan o süreçteki gençlik örgütünün işlevinin ve rolünün ne olacağını daha açık olarak ortaya çıkarmaktır. Yani gençlik örgütlenmesinin ve onun ideolojik muhtevasının her şart altında doğru değerlendirilmesinin yapılması gerekir. Genel olarak «doğru

görüşün» tam bir siyasi program önerisiyle ortaya çıkamayış özel koşulu, gençlik örgütlerinde tarafsızlık anlayışını yaygınlaştırmamalıdır. Gene gençlik hareketinin asgari doğrular etrafında, doğru siyasi görüşlerin gençlik hareketleri konusundaki ortak programları doğrultusunda açık siyasi mücadele ile gençlik örgütlenmesinin birliğini savunmak gerekmektedir.

Gençlik örgütlenmesinin siyasi öz olarak, proletarya partisinin yan gücü olması ve onun denetimi ve yönetimi altında çalışması olayı ile gençlik örgütlenmesinin bağımsızlığı birbirine karıştırılmamalıdır. Gençlik örgütlenmelerinin örgütsel bağımsızlıkları sonuna kadar korunmalıdır. Partinin varolduğu dönemlerde, «Gençlik Birliği Partinin dolaysız denetimi altında, gençlerin devrim yapmak için eğitilmeleri ve örgütlenmelerini sağlar. Gençlerin girişecekleri önemli eylemleri doğru düzenlemesi için birliğin çalışmalarında Partinin çizgisi temel olmalıdır». (Le Duan, **Devrim Sürecinde Kadın ve Gençlik**, Tan Yay., s. 35) Fakat Parti tarafından bu yönetilme ve koruyuculuk kaba kumandacılık demek değildir. İşçi sınıfının öz örgütünün bulunmadığı dönemlerde, ta-

vırda partiye bağımlılık ilkesi, işçi sınıfı ideolojisine bağımlılık şeklinde formüle edilmelidir. Örgütsel bağımsızlık her dönemde savunulması gereken temel ilkedir. Lenin, gençlik hareketlerinin örgütsel bakımından bağımsız olma sorununu şöyle ispat ediyordu: «Yaşlılar ve Yetişkinler kuşağından olan temsilcilerin, zorunlu olarak sosyalizme babalarının geçtikleri yoldan, aynı şekilde, aynı durumlar içinde değil de başka türlü yaklaşmaya zorunlu kalan gençliğe karşı gerektiği gibi davranmayı beceremedikleri durumlar seyrek değildir. Bunun içindir ki biz, gençlik birliğinin örgüt bağımsızlığını kayıtsız şartsız desteklemek zorundayız, hem de yalnız oportünistlerin bu bağımsızlıktan korktukları için değil de çalışmanın kapsamı bakımından da desteklemek zorundayız. Çünkü tam bir bağımsızlık olmayınca gençlik ne kendi arasında iyi uzmanlar yetiştirebilir ne de sosyalizmi ileri götürmek için hazırlanabilir» (Aktaran Dimitrof, **Gençlik Üzerine**, Maya Yay., s. 99-100)

Dolayısıyla gençlik örgütlerinin tavırda işçi sınıfı ideolojisine bağımlılıkları ve örgütsel bağımsızlıkları temel ilkemiz olmalıdır. Partilerin gençlik örgütleri kurmaları

artık çok gerilerde kalmıştır. Bu yüzden hem partiye bağlı örgüt kurup hem de bu örgütlerin bağımsızlıklarından söz edenler olsa olsa kendilerini kandırmaktadırlar. Böylesi hareketler, gençliğin tek merkezi örgütünün oluşturulmasını başından sabote etmektir. Gençliği bölmektir. O halde tüm gruplara düşen görev gençliğin birliğini sağlamaktır. Bu birliği oluşturma yolunda her grup kendi grup çıkarını bu birliğin çıkarlarına tâbi kılabilmelidir. Gençlik hareketlerini değerlendirişte ve onu yönlendirişte, mücadele programının tesbitinde farklı bakışlar söz konusu olursa ayrı örgütlenmenin bir anlamı vardır. Aksi takdirde tüm diğer girişimler başından bölücü girişimler olarak kalmak zorundadırlar.

HANGİ TEMELLERDE GENÇLİK BİRLİĞİ

Gençlik örgütlenmesinde özellikle bizim gibi geribıraktırılmış ülkelerde birlik ayrı bir önem kazanmaktadır. Gençlik hareketinin ve onun eyleminin birliği elbette en sıhhatli şekilde onun örgütsel birliğinin oluşturulmasıyla mümkündür. Kendi dar görüşleri ve grup çıkarları nedeniyle gençliğin birliğinin yaratılmasına engel olanlara karşı sonuna

kadar mücadele edilmelidir. Biz ülkemizde gençlik örgütlenmesinin birliğini savunuyoruz ve bunun maddi temellerini şu altbaşlıklarda inceliyoruz. **Birincisi, gençliğin tüm az gelişmiş ülkelerde çeşitli burjuva fraksiyonları arasında bir istismar aracı olarak kullanılması:** genel olarak burjuvazi, yığınların ekonomik demokratik, siyasi... her türlü hareketinin gelişmesinden korkar. Onu ezmeye boğmaya çalışır. Gençlik hareketleri de işçi sınıfının yükselen ve güçlenen mücadelesinin içinde değerlendirilmesi gereken hareketlerdir. Özellikle ülkemizde gençlik hareketleri bu bütün içinde gelişirken burjuvazinin çeşitli fraksiyonları kendi iktidar mücadelelerinde gençlik hareketlerini kullanmaya, onu işçi sınıfı hareketinin peşinden koparmaya çalışmaktadırlar. Kendisini en somut biçimde cuntacılık olarak gösteren bu akım, kendi siyasi mücadelesinde gençliği bir sıçrama platformu olarak düşünmektedir. İşçi sınıfının özgücüne inanmayan, kitlelere güvenmeyen ve devrimi işçi sınıfı dışında çeşitli sınıf ve tabakalardan bekleyen bazı «sol» akımların da gençlik konusuna nasıl yaklaştıkları geçmiş pratikte de kendisini açıkça göstermiştir. (Dev-Genç'in 12 Mart dönemlerinde en fazla bu cuntacı eğilimlere karşı

mücadele etmesi ve bundan dolayı 'pasifist' damgasını yediği hatırlanmalıdır) Onlar için gençlik hareketinin doğru yönlendirilmesi, işçi sınıfının mücadelesine tâbi kılınması gibi sorunlar yoktur. Gençliği kendi iktidar mücadelelerinde bir araç olarak kullanmak temel politikalarıdır. Gençliğin özellikle bu tür girişimlere karşı uyanık olabilmesi, bu eğilimlere karşı mücadele etmesi gerekmektedir. Gençlik örgütlenmesinin dağınıklığı, çok başlılığı, gençliği bu yanlış gelişime karşı duyarsız kılar. Gençlik birliği yani gençliğin tek vücut oluşu, işçi sınıfı ideolojisine daha bir sıkı sarılışı, gençliği bu yanlış eğilimlerin etkisinden kurtarabilir. (Geçmişte bütün gençliği kucaklayan DEV-GENÇ gibi bir örgütün varlığı, sözünü ettiğimiz eğilimlerin yaygınlaşmasında ve etkinleşmesinde en büyük engel teşkil etmiştir. Böyiesi bir örgütlenmenin eksikliği açıktır ki benzeri yanlış eğilimlerin hızlanmasına yol açabilir.)

Ikincisi, Anti-Faşist mücadelenin daha sıhhatli ve tutarlı verilebilmesidir: Faşizme karşı mücadele gençliğin en geniş anti-faşist birliğinin sağlanmasıyla mümkün olacaktır. Bu konu üzerinde biraz duralım ve faşizme

karşı mücadelede gençlik örgütlenmesinin nasıl olması gerektiiğni açmaya çalışalım.

Faşizme karşı tek gençlik örgütünün kurulması elbette sosyalist hareketin yapısından ayrı düşünülmemesi gereken bir olaydır. Ve gençliğin sıhhatli bir toparlanması elbette sosyalist hareketin toparlanmasıyla mümkün olacaktır. Fakat gençliğin önündeki temel görev her şeyden önce emekçilerin genç kuşağına ait güçlerin birleşmesini, işçi sınıfının kendi çıkarları, kendi davası uğrunda yürüttüğü kavgada gençliğin rolünün ve etkinliğinin binlerce defa daha yukarıya çıkarılmasını sağlayabilmektir. Hareketimizin en acil, en önemli görevi faşist olmayan bütün gençliğin güçlerini birleştirme görevidir.

Dimitrof, gençliğin faşizme karşı mücadelesinde, ortak anti-faşist mücadele programı üzerinde tüm gençliğin tek çatı altında örgütlenmesini savunuyordu. «... Her nerede olursa olsun gençliği anti-faşist cephe tarafına çekme mücadelesinde her türlü çareye başvurarak faşist olmayan bütün kitlevî gençlik örgütlerinin güçlerini birleştirip çeşitli genel örgütler kurdurmaya çalışmak gereklidir» (a.b.ç., Gençlik Üzerine s. 93). Çünkü bütün anti-faşist gençliğin tüm güçleri-

nin örgütlenmesinde ve birleşmesinde yarar vardır. Bu birlik nasıl oluşturulacaktır. «Bunun için kapitalist ülkelerde emekçi gençliğin hayatî çıkarlarına yabancı olmayan **yeni tip kitle gençlik örgütlerinin** kurulmasını ...onu sınıf kavgası, proleter enternasyonalizmi ruhunda, marksizm-leninizm ruhunda eğitecek olan örgütlerin kurulmasına giden yollar, çalışma biçimleri ve metotları bulmamız gerekir» (a.g.e., s. 97). Bu yollar ve çalışma biçimlerinin başında bu yeni tip kitle örgütlerinin çalışmalarında partiyi kopya etmemesi ilkesi gelir. Çünkü gençliğin temel görevi, hareketinin başarısının ilk şartı, gençlik hareketinin doğru bir şekilde başarıyla genişlemesi, onun taraftar kazanarak genişlemesidir. Bunun yolu içe dönük çalışmaları kırmaktan, kendi programı etrafında kitlesiyle en geniş ve sıhhatli bağları kurmaktan geçer. Çalışmalarda en geniş ademî merkeziyet ilkesine uymak, harekete en geniş katılımı sağlamak gerekir. Çalışmaların odağını, gençliğin bütün örgütlerinin, bütün devrimci ve anti-faşist gençlik örgütlerinin yeniden ele alınıp birleştirilmesi konusu teşkil etmelidir. Anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirme yolunda cesaretle yürümemiz gerekir. Gençliğin, işçi sınıfının yükselen ve güç-

lenen mücadelesinin çıkarına olan her hareketin içinde yer alması gereklidir.

Gençlik örgütlenmesinin, birliğinin temel nedenlerinden birisi demek ki onun faşizme karşı olan mücadelesidir. Anti-faşist mücadele programı etrafında gençliğin birliğini sağlamak temel görevimizdir dedik. Anti-faşist mücadele programı gençlik hareketinin eylem birliğinin önemli bir ögesidir. Eğer birlikten anladığımız ancak belirli bir hareketin gerekliliği hakkında gerçek bir inanç birliği olması ise (anti-faşist mücadelenin gerekliliği) ilk yapılacak iş, açık, kesin, tam ve iyi düşünülmüş 'mevziler' platformlar ve programlar çıkarmak (anti-faşist mücadele platformu ve programı) daha sonra sosyal tabiatı ve kanaatleri açısından beraber ilerleyen güçleri ancak ittifakın söz konusu olduğu eylemlerde birleştirmek gerekir. Ve ancak bundan sonraki girişimde iyi bir sonuca ulaşılabilir.

Birincisi açık, kesin programlar çıkarılmadan (çıkarılmış olsa dahi aralarındaki farklılıkları görmeden) bütün görüşlerin ortak yönetimini öneren arkadaşların birlik anlayışlarının sakatlığıdır. Çünkü onlar özellikle sosyal tabiat ve karakterleri bakımın-

dan ortak ilerleyen güçlerin, ancak ittifakın söz konusu olduğu eylemlerde birliğini, birleştirmeleri gerektiğini değil, önce siyasi program olarak ne kadar farklı görüş varsa (gençlik hareketi açısından) onların yönetimde birliğini savunmaktadırlar. Ve bu açıktır ki sahte birlik anlayışıdır. Program önerisi getirememenin verdiği eksikliğin bir ürünü olarak, kaçınılmazcasına bu örgütlerde gruplararası tarafsızlık savunulacaktır. (Aslında bu yanlış anlayışın asıl kaynaklanış noktası sosyalist hareketimizin bugünkü dağınık yapısına uygun pragmatist —faydacı— öneriler getirmektir, yani sübjektif niyete uygun teori yaratma hastalığıdır. Gruplara ve hiziplere imtiyaz tanımak isteyen, yani sıhhatsiz bir temelde varolan hizipçiliği koruyan ve denetleyen bir anlayıştır.)

Yapılması gereken gençliğin (örneğin bu konuda anti-faşist) mücadele programını açabilmek ve birleşebilecek unsurları bu açık program etrafında ortak bir platformda birleştirmek gerekir. Soruna farklı bakanlarla, ayrı bir anti-faşist mücadele programı önerenlerle yönetimde birliğin söz konusu olamıyacağı açıktır.

İkinci nokta, gençlik içinde önce çeşitli nedenlerden dolayı ayrı ayrı örgültenmeye

giden, daha sonra bunların ortak cephesini öneren anlayıştır. Açıktır ki böyle bir anti-faşist gençlik cephesi anlayışı, başlangıçtaki ayrı ayrı örgütlenmelerin nedeni konusuna açıklık getirmemektedir. Eğer sosyalistler gençlik örgütlenmesinin programı üzerinde, onun anti-faşist mücadele programının asgari hedefleri doğrultusunda anlaşıyorlarsa ayrı ayrı gençlik örgütleri kurmalarının nedeni bu programın hedefleri hakkında farklı önerilerde bulunmalarından değil tamamiyle başka nedenlerden kaynaklanmaktadır. Ve bu anlayış baştan grupçu bir anlayıştır. Gençliğin anti-faşist cephesinden bahsedildiğine ve gençliğin anti-faşist mücadelesi konusunda en genel hatlarıyla anlaşılabildiğine göre ayrı örgütlenmenin anlamsızlığı ortadadır. Biz, sosyalistler için anti-faşist mücadelenin gençlik içinde, üzerinde anlaşılan bir ilke olarak kabul edildiğini bu anlamda ayrı örgütlenmenin gerekçesi olarak savunulamıyacağı inancındayız.

Dolayısıyla bu mücadele platformunu gerekçe göstererek ayrı ayrı gençlik örgütlenmesini savunmak yanlış bir anlayıştır ve biz ancak «... sınıf kavgası programı üzerinde sosyalist ve sosyal-demokrat gençliğin

anti-faşist birliklerini kurma uğrunda mücadele etmeleri gereklidir» deriz ve bunu savunuruz.

Yoksa özellikle anti-faşist mücadele temeli üzerinde sosyalist hareket içindeki her grubun ayrı ayrı örgütlenmesini asla savunamayız. Ve hele hele kendi ayrılıkçı tavrımıza gerekçe olarak bunu getiremeyiz. Çünkü faşizme karşı gençlik birliğini ve onun en geniş kitlevî örgütlenmesini sağlamak gereklidir. «Her siyasi partinin kendi alt bölümü olarak parti gençlik örgütünün kurulmasını öngören geçmişin pratiğine bir son vermek zamanı gelmiştir» diyor. Dimitrof «... Bugünkü şartlarda (1945 gençlik birliğinin bu denli bölünmesi ancak vatan cephesi ve tarihî ekim davasının düşmanlarına...» yarar demektedir. (a.g.e., s. 106).

Demek ki gençlik, saflarında her türlü bölünmeye karşı sıkı bir şekilde mücadele ederek kendi arasındaki birliği güçlendirmek zorundadır. Açıktır ki sosyalist hareket toparlandıkça ve kendi arasında, belirli program çerçevesinde sıhhatli birliğini sağladıkça, gençliğin kendi birliği daha sağlam temellere oturacak ve gerçek anlamda ifadesini bulacaktır. Fakat burada gözden kaçırıl-

maması gereken bir önemli öge, gençliğin kendi anti-faşist birliğini oluşturma çabasında kesin kes sosyalist hareketin toparlanmasını beklememesidir. Gençlik, kendi toparlanmasını sosyalist hareketin toparlanmasına kadar ertelememelidir. Çünkü kendi arasındaki bu toparlanma açıktır ki sosyalist hareketi de olumlu yönde etkileyecektir. Ama elbette son tahlilde bu toparlanma gerçek ifadesini genel hareketin toparlanmasında bulacaktır. Bize düşen temel görev bu karşılıklı etkileşimi bilerek, içinde bulunduğumuz ortamda, gençlik eyleminin anti-faşist birliğini sağlama yolunda mümkün olan adımları atmaktır. Dimitrof, gençliğe şu ünlü önermesini yaparken haklıydı: «Sosyalist ve Sosyal-Demokrat partiler ve işçi sınıfının diğer örgütleri arasında birlik meydana gelmesini beklemeyiniz.... sizler birleşik cephe hareketini ve emekçi gençliğin bir örgütte birleşmesini desteklemek için karşıt gençlik örgütleri gibi yukardan izin beklememelisiniz.» (a.g.e., s. 99) Çünkü bu birleşme işçi sınıfının birliğinin çıkarına olan bir harekettir. Ve gençlik işçi sınıfının yararına olan her hareketin içinde yer almak zorundadır.

Üçüncü olarak gençlik hareketinin, eylem birliğinin ve onun örgütlenmesinin bir

olması gerektiğinin nedeni de genel olarak sosyalist hareketin içinde bulunduğu durumdur. Bu durum yani onun sübjektif yapısı elbette emperyalizm olgusundan ayrı düşünülemez. Bu konuya açıklık getirebilmek için sosyalist hareketin yapısını ve gençliğin genel içindeki özgül konumunu açmamız gerektir. Çünkü bu yapıyı açığa çıkartmadan, şimdiye kadar aynı örgütlenmede yer alan grupların ayrı ayrı örgütlenmelere gitme eğilimlerini açıklayamayız. Sosyalist hareketimiz şu anda genel yenilgi dönemi sonrasının karakteristiklerini taşımaktadır. Dağınıklık ve teorik keşmekeş genel olarak hakim olan yapıdır. Bu dağınıklık ve çok fazla sayıda grubun varlığı, «yeni» teorik tezlerle rasyonelleştirilmeye, mevcut durum, olması gerekenmiş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Yani hangi temelden kaynaklanırsa kaynaklasın, hizipçiliğin iyi bir şey olduğu ispatlanmaya ve hizipçilik haklı gösterilmeye çalışılıyor. Teorik keşmekeşliğin zorunlu sonucu, mevcut gruplar sıhhatli bir sınıflar tahlili, devrim programı üzerinde ayrılıkların ürünü olarak değil, sahte birlik anlayışlarının ürünü olarak ortaya çıkıyorlar. Ve çeşitli teorik tezlerle kendi doğal yapılarının (çünkü yenilgi dönemi yaşanılmıştır ve böyle bir yapı doğal-

dır) doğru olan bir yapı olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar. «Her grup ayrı yerde merkezileşmelidir», «her grup tabanlarındaki ağırlığa göre yönetime katılmalıdır» gibi tezlerle grupçuluk (ki sahte bir teorik temelden kaynaklanmaktadır) himaye edilmeye çalışılıyor. Oysa yapılması gereken sıhhatli ideolojik mücadeleyle bu doğal ama yanlış olan yapının üzerine gidebilmek, onun yanlışlığını ortaya koyabilmektir. Sıhhatli bir çözümlemeye en genel hatlarıyla da olsa varılmadan her türlü kemikleşme, gruplaşma eğilimleri mahkûm edilmelidir. Genel olarak varolan sosyalist hareketin bu durumu, güçlü bir işçi sınıfı hareketinin varolmayışıyla da birleşince gençliğin genel içindeki özgül konumu daha bir önem kazanmaktadır. Çünkü bu varolan grupların gövdelerinin ağırlıkla gençlik, özellikle yüksek öğrenim gençliği içinde olması sonucunu getirmektedir. Grupların ağırlıkla gençlik içinde varolmaları, gruplararası rekabette mücadele, arena olarak (platform olarak) gençliği kaçınılmazcasına temel almayı getirmektedir. Yani gruplar her ne kadar «gençliği temel almıyoruz», «gençlik tali çalışma alanıdır» deseler dahi, gruplararası ideolojik mücadele kendisini en keskin biçimiyle gençlik içinde yansıt-

maktadır. Yani gençlik, gruplararası hesaplaşmanın platformu olmaktadır. Bu zorunlu olarak gençlik hareketini ve onun eyleminin işlevini zorlamaktadır. Gençlik hareketi kendi görevini, programını yerine getirmekten çok, farklı grupların üzerinde mücadele ettikleri ufak bir minyatür toplum haline gelmektedir. Şimdiye kadar sürekli olarak gençlik konusunda birleşme ve ayrılmaların temel olarak gençlik hareketlerinin, eylemlerinin programından kaynaklanması gerektiğini belirtmiştik. Bunun için gençlik eyleminin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinden neyi anladığımızı, yani en genel olarak işçi sınıfının demokrasi mücadelesinde ekonomik demokratik mücadele programında gençlikle ilgili somut önermelerimizin neler olduğunu açmak gereklidir.. (Biz anti-faşist ve anti-emperyalist mücadeleden ne anladığımızı 4. broşürde en genel hatlarıyla açmaya çalıştık). Gençlik hareketinin, eyleminin ve kaçınılmazcasına örgütlenmesinin birliği ancak bu somut önermeler çerçevesinde olmalıdır. Ayrılıklar bu temelden kaynaklanmalıdır.. Elbette ki ekonomik demokratik mücadele hakkındaki önermeler genel siyasi programın bir parçasıdır. Gençlik hareketi ve onun eyleminin programı tartışılırken elbetteki

bu genel siyasi program anlayışı (ve onun içinde özel bir konum olan gençliğin yeri) tartışılacaktır.. Fakat karıştırılmaması gereken nokta gençliğe ve onun örgütlenmesine bu siyasi programın işlevini yüklemek ve gençlik içindeki ayrılıkları bu temelden kaynaklandırmaktır. Gençliği siyasi programların çözüme ulaştırılacağı platform olarak görmek, onu temel çalışma alanı olarak seçmeye götürür. Gençlik için ayrı, açılmış somut hedeflerin gösterilememesi zaafını getirir. Gençlik kendi hareketinin işlevini yerine getiremez olur ve tam anlamıyla ufak bir toplumsal model olarak görülerek bütün sorunlar bu platformda çözülmeye çalışılır. Bunun ne gibi sonuçlar doğuracağı üzerinde fazla durmaya dahi gerek görmüyoruz. (Bu avangardçılığı yani gençliğin öncülüğünü savunan Troçkist bir tezdir.) Bu durumun genel nedenini, güçlü bir işçi sınıfı hareketi geleneğinin olmayışına (71'lerdeki hareketi bu geleneksel yapıyı sarsan bir olay olarak görmek gerekir) grupların ağırlıkla gövdelerinin gençlik içinde olmasına bağlamıştık. Bunu şöyle somutlayabiliriz:

Birincisi, gençliğin toplumun siyasi duyarlığı en fazla olan kesimlerden birisi olma-

sıdır. Genel olarak üretimden kopukluğu (Yüksek Öğrenim Gençliği kastediliyor) sosyalizm bilimiyle yüzyüze gelmesi, yani aydın karakteri, sınıfsal olarak toplumsal olaylara çabukça tepki gösterebilen bir sınıftan, küçük-burjuva kökenden gelmesinden ve yaşının özelliklerinden dolayı gençlik duyarlılığı fazla olan bir toplumsal kategoridir. Gençliğin bu özelliği ile birlikte ikinci olarak sayacağımız şey, grupların özellikle bu kesimde kemikleşme eğilimlerini hızlandırmalarıdır. Siyasi bir varlık olarak ortaya çıkmak isteyen her yoğunluk kendisini gençlik içinde bulmaktadır. Orada, sosyalist hareket içinde bir grup olarak örgütlenmeye ve kemikleşmeye gitmekte, daha sonra grup tavrını örgütlendiği o çevrede almaktadır. Bu da zorunlu olarak o kesimi temel çalışma alanı olarak görme eğilimini getirmektedir. Grup olarak bir an önce ortaya çıkma eğilimi kısa vadeli, anlık, faydacı bir çalışma tarzı anlayışıyla birleşmekte, bu da gençliğe ve onun hareketine zararlı olmaktadır. Bunun nedeni de genel olarak, uzun vadeli tutarlı bir çalışmadan kaçış, doğru siyasi önderlikten yoksunluk ve hareketin gelişimi içinde tecrit olma korkusu biçiminde tesbit edilebilir. Bu genel yapının gençlik içinde nasıl bir dağınıklığa yol

açtığına ve birliği nasıl gerekli kıldığına geçmeden bu somut durumun, gençlik içinde ideolojik mücadele platformunda ne tür yanlış anlayışlara yol açtığına değinmekte yarar vardır. Birinci tür yanlış anlayış, gençlik ideolojik tartışmalarla bölünüyor, gruplaşmalar oluyor ve "faydasız" olan bu tartışmalar pratik hareketi engelliyor anlayışıdır. Bu sığ bir anlayıştır. Çünkü bir hastalığı tesbit etmek yetmez, bu hastalığı yenmek için gerekli tedavi yollarını da önerebilmek gerekir ki bu da zaten bu eleştiriyi yönelten bayların şikâyet ettikleri şey, yani ideolojik mücadelenin ta kendisidir. Elbette ideolojik mücadeleden kastedilen, pratikten kopuk, ulemalık, bilgiçlik taslayan, boş soyut gevezelikler değildir. Amaç kitlelere doğru önderlik edebilme ve ideolojik mücadeleyi buna yönelik kullanabilmektir.

İkinci tür yanlış anlayış ise «gençlik örgütlerinde sadece ekonomik sorunlar tartışılmalıdır, siyasi sorunlar partide tartışılır» anlayışıdır. Bu anlayış ideolojiye güvenmemek ve siyasi istikrarsızlık demektir. Kabaca ekonomizm olarak tanımlanabilir ve çıkış noktası birinci yanlış eğilim ile aynıdır.

Tesbit edilen yapının gençlik içinde yol

açtığı bu keşmekeş, günümüzde hâlâ sürüp gitmektedir. Bizce hiçbir siyasi yoğunluğun sıhhatli ideolojik birlik temelleri üzerinde birlik anlayışını geliştirmemesi, aksine çeşitli ihtilalci(!) teorilerle, devrim sorunu içinde temel olmayan noktalar etrafında birlik çığırtkanlığının yapılması, (örneğin, devrimciliğin kriterini Sovyetler Birliğine karşı tavır almakla belirleyen, bu temel üzerinde ihtilâlcilerin birliğini öneren anlayış), bu sahte gruplaşmaların ve birliklerin doğruluğu, «yeni» teorilerle de savunularak grupçu anlayışların haklı gösterilmeye çalışılması, gençlik içindeki sıhhatsiz dağılmayı, 'birliği' hızlandıran bir olay olmaktadır. Var olan tartışmaların ağırlıkla gençlik içinde olması ve gençliğin bu temel (yanlış) noktalar etrafında tavır almaya itilmesi, bu dağılma ve birleşme sürecini hızlandırmaktadır. Çünkü mevcut durumda tabanı ağırlıkla gençlikten, özellikle yüksek öğrenim gençliğinden oluşan bir eğilim ister istemez, gençlik hareketi ve onun eylem programı konusunda hiçbir önerme getirmeden kemikleşme eğilimini ve ayrı örgütlenmeyi hızlandırmaktadır. Şu tesbit bu durumu açıklamaya yeterlidir: "Gençlik içindeki çalışma, bir tali alan çalışması gibi değil, asıl alan çalışmasına özgü metod

ve anlayışı ile sürdürülüyor» (**Birikim, sayı** 6).

Şimdiye kadar temel hastalığı sonuçlarıyla beraber tesbit etmeye çalıştık ama önemli olan ona doğru önermeleri de getirebilmek, doğrunun ne olması gerektiğini gösterebilmektir.

GENÇLİĞİN BİRLİĞİ ONUN EYLEM PROGRAMI DOĞRULTUSUNDA SAĞLANMALIDIR

Birincisi, ideolojik mücadelenin öneminin belirlenmesidir. Genel olarak Türkiye sosyalist hareketinin içinde bulunduğu dağınıklığın panzehiri ideolojik mücadele olacaktır. Fakat ideolojik mücadelenin günümüzde, işçi sınıfının üçlü mücadelesi içerisinde önemli bir alan olduğunu belirlemek yetmez, bunun yönelmesi gerektiği alanları ve platformu da doğru tesbit etmek gerekir. İdeolojik mücadele bizim içinde bulunduğumuz sürecin can alıcı noktalarına çözüm getirecek yönde olmalıdır. En genel hatlarıyla şu söylenebilir. İdeolojik birlik, Bilimsel Sosyalizm temel üzerinde kurulur. En temel olarak devrim meselesine, ülkemiz sınıflar tahliline, emperyalizm tahliline, yani ülkenin devrim stratejisinin tesbitine yönelik ideolo-

jik mücadele her türlü birlik anlayışına temel teşkil etmelidir. Devrimin temel meselelerinin çözümüne, (devrim stratejisi, parti anlayışı, çalışma tarzı anlayışı) yönelik olmayan ve bu temelden kaynaklanmayan ideolojik mücadele ve birlik anlayışları mahkûm edilmesi gereken anlayışlardır. Günümüzde «Sosyal-Emperyalizme» konusunu ideolojik mücadelede çözülmesi gereken ilk ana sorun olarak gündeme getiren anlayış ideolojik mücadeleyi yanlış hedeflere yönelten, temel sorunlarımıza çözüm getirmeyen anlayıştır.

İdeolojik mücadelenin ve bu mücadele temeli üzerinde oluşturulacak birliklerin sıhhatli birlik olabilmesi için gerekli şart budur. Partileşme sürecinde oluşumuzun (Sosyalist hareket için) ön koşulu olan ideolojik mücadelenin ön plana çıkarılması şartı, bu sorunu çözme doğrultusunda olmalıdır. Birlik ve ayrılık anlayışının da bu temel üzerinden kaynaklanması gerekmektedir. Genel olarak bir hareket kendi siyasi programını, (asgari ve azami programlarını) oluşturmak durumundadır. Genel planda oluşturulan bu program çerçevesinde gençlik hareketi, onun eyleminin yolu konusuna belirli açıklıklar getirilmelidir. Burada da tesbit edilmesi gereken

belli noktalar vardır. Birinci ve en temel konu olarak belirtilmesi gereken, siyasi iktidar mücadelesinde gençlik hareketinin taktik güç olarak rolünün ve yerinin belirlenmesidir. Onun eylem platformunu tesbit etmektir. Bu platform çerçevesinde önermeler getirmek ve gençlik hareketinin bu çerçeve içinde yönelmesini savunmak gerekir. Bu söylediklerimizi biraz somutlayalım.

Günümüz Türkiye'sinde genel olarak gençliğin birliğinden bahsedilince (işçi-köylü-öğrenci gençlik) onun en temel olarak anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede birliği anlaşılmalıdır. En geniş ölçüde yığın örgütlenmesine getirilecek ana ilke bu olmalıdır.

Açıktır ki bu eylem birliği ekonomik-demokratik mücadele platformunda oluşan, siyasi mücadelenin belirleyiciliği altında olan bir birliktir. O halde her siyasi yoğunluğun gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinden neyi anladığını açıklaması gerekmektedir. Bu anti-emperyalist, anti-faşist program önermesini genel siyasi programın bir parçası olduğu artık bilinen bir gerçektir. Fakat bu programlardaki belirli farklılıklar, pratik eylem planında, çok büyük farklı şey-

leri önermediği müddetçe tek örgüt elbette geçerlidir ve doğaldır. Burada karıştırılmaması gereken Türkiye çapında bir siyasi hareketin, kendisini siyasi hareket olarak karakterize eden ilkeleri ve program anlayışını gençlik örgütlenmesine de aynen yansıtmasıdır. Zaten günümüz Türkiye'sinde farklı grupların gövdelerinin ağırlıkla gençlik içinde oluşu ve gençlik içinde çalışmanın temel mücadele alanı anlayışıyla sürdürülmesi kaçınılmaz olarak bu anlayışı geliştirmektedir. Gençlik içinde birlik ve ayrılıklar (onun eylemi ve örgütlenmesi konusunda) açıktır ki farklı program önermelerinden kaynaklanmak zorundadır.

Oysa bu böyle olmamaktadır. Siyasi gruplar gençlik konusunda farklı programlar getirmeden kendi siyasi grup olarak varoluş ilkelerini aynen gençliğe de uygulayarak (baştan ayrı örgütlenmeye gitmek istedikleri için) gençlik içinde «bizde birliği istiyoruz» çığırtkanlığı ile ayrı örgütlenmeye gitmektedirler. Üstelik ayrı örgütlenme gerekçesini, gençlik konusunda farklı düşündüklerini yaymaya çalışarak yapmaktadırlar. Gençlik konusunda somut hiç bir öneri getirmeden, gençlik konusunda farklı düşündükleri için

ayrı örgüt kurduklarını söyleyenlerin gerçek yüzlerini, içinde oldukları pratik daha iyi göstermektedir. Çünkü pratikte, onların ayrı gençlik örgütlenmesinin gerekçesi olarak getirdikleri şeylerin, aslında gençlik konusunda ayrı düşünmenin ürünü olan şeyler değil, başından ayrı örgütlenmenin gerekçesi olan, tamamen o grupların siyasi varoluş ilkeleri ve görüşleri olduğu gözlenmektedir.

Gençlik konusunda farklı program önerilerinin getirilebileceği, hareketin pratik yararları konusunda farklı düşünülebileceği, ortak hedeflerin tesbitinde ayrı düşülen noktaların var olacağı açıktır. Zaten birlikten kastedilen mutlak anlamda, bütün konularda birlik demek değildir. Ayrı düşünülen noktalar vardır, olacaktır. Ama önemli olan iki unsurun iyi yakalanabilmesidir. Birincisi hareketin pratik yararında, ortak hedeflerin tesbitinde direkt etkisi olmayan ayrılık konularını, ayrı örgütlenme için gerekçe olarak getirmemektir. İkincisi o ortak hedefi ele geçirmede de ayrı düşünülebilir, fakat bu ayrı düşünmenin dahi mutlak anlamda ayrı örgütlenmenin şartı olmadığıdır. Veya bir noktada ayrı düşünülebilir, bu ayrı düşünüş direkt o programla o eylemle ilgili bir olay

olabilir. Ama önemli olan bunun ayrı örgütlenmenin gerekçesi olup olamıyacağıdır. Çünkü birlik en ince ayrıntısına kadar ortak düşünmenin ürünü değildir. En genelinde soruna ortak bakanların, ortak hareketi söz konusudur. Bunun aksi, zaten herhangi bir konuda ayrıntılarda sadece bir grup aynı düşünülebilir, o halde birlik imkânsızdır, her grup ayrı örgütlenmeye gitmelidir demektir.

Fakat önemli olan birlik veya ayrılıkların içinde mücadele edilen platform hakkında farklı program önermekten kaynaklanmasıdır. (Bu ayrı düşünülen noktaların mutlaka ayrı örgütlenmeyi gerektireceği anlamına yorumlanmamalıdır.) İşte eski PDA şimdiki DGB çizgisi bu temelden hareketle farklı gençlik örgütlenmesine gidişini meşru göstermeye çalışıyor. Yani onlar, gençlik konusunda hiç bir somut program önerisi getirmemelerine rağmen, gençlik konusunda çok farklı şeyler savunduklarını söyleyerek ayrı örgütlenmelere gidiyorlar. Bunu şu iki gerekçeye dayandırarak yapıyorlar. 1) İlkesiz birlik olamaz, ilkeli bir birlikten yana olmalıyız. Eski ADYÖD, şimdiki AYÖD ilkesiz bir birlikten meydana gelmektedir. 2) Bu örgütlerde modern revizyonistler, Sovyetlerin po-

litik işbirlikçileri hakimdir. Onun için ayrı örgüt kurmak gerekir.

Birincisi, ilkesiz bir birlik olamaz, eğer bir yerde birlik varsa onun mutlaka ilkesi de vardır. Ama önemli olan o ilkelerin, aranılan birlik için yeterli olup olmadığıdır. Ortak bir hareket için birleşilmişse eğer, o ilkelerin o hedefi yeterince tesbit edip etmediği, ilkelern istenilen hedefleri ele geçirme mücadelesinde yeterli olup olmadığı tartışılmalıdır. Yoksa tek başına «ilkesiz birlik» suçlaması hiç bir anlam ifade etmez. Bu suçlamayı yönelten kişilerin, grupların, «ilkesiz» dedikleri o birliğin gerçek ilkelerini açması, somut hedefler göstermesi gerekir. Yapılması gereken budur.

İkincisi, DGB'ye göre eğer A Y Ö D, İYÖKD, ODTÜ-DER gibi örgütlerde «Sovyetlerin politik işbirlikçileri» yönetimdeyse ve bu gençliğin mücadelesi ve örgütlenmesi için büyük tehlike ise ayrı örgütlenme zorunlu değil kaçınılmaz olmaktadır. O halde bu örgütlerin karşısına alternatif örgütleri mutlaka kurmak gerekir. Çünkü mevcut örgüte hakim olan düşünce ile aynı örgüt çatısı altında bulunmak «sosyal faşistlerin» işbirlikçiliğini yapmaktır. Gençlik konusunda bu

derece farklı düşünüldüğüne göre ayrı örgütlenmeye gitmekten daha doğal ne olabilir. Bir an için bütün bu söylenenlerin doğruluğunu varsayalım sonra dönüp pratiğe bakalım neler oluyor. Şimdi böylesi bir ayrılığın ürünü olarak mutlaka her yerde ayrı örgüt kurmak gerekmektedir. AYÖD ve İYÖKD dışında ayrı örgütlenmeye gidilmiştir, doğrudur. Ama AYÖD, İYÖKD ile aynı paralelde olan ODTÜ-DER içinde bu arkadaşlar da vardırlar yani ODTÜ'de ayrı örgütlenmeye gitmeye gerek dahi görmeyip «Sosyal emperyalizmin politik işbirlikçilerinin» örgütünde paşa paşa çalışmaktadırlar ve bundan da hiç şikâyetçi değildirler. Gazi Eğitimde ayrı örgüt kurarlarken, Dil Tarih'te buna gerek duymamaktadırlar. Yani kendilerinin ayrı örgütlenme gerekçesi olarak getirdiklerine ters hareket etmektedirler.

Eğer ayrılık konusu, gençlik hareketine farklı açılardan yaklaşmak ise bunun kendisini her birimde ayrı örgütlenme ile somutlaması gerekmez mi? Ama bu grup bir yerde örgütün, «modern revizyonist» olduğu iddiasıyla ayrı örgütlenmeye gidiyor, başka yerde «modern revizyonist» örgüt içinde var olmaktan hiç de şikâyetçi olmuyorlar. Demek

ki ayrı örgütlenmelerindeki temel dürtü gençlik konusuna farklı yaklaşmak değildir. Başka, niyetlerdir ki onların ayrı örgütlenmesine neden olmaktadır. Kaldı ki burada belirtilmesi gereken bir diğer konu da, bu baylarla aynı ilkeleri savunan birçok grubun halen mevcut örgütlenmeler içinde yer almakta oluşudur. Demek ki savunmaya çalıştıkları bu ilkeler gençlik için program önerileri(!), ayrı örgütlenme gerekçeleri için yeterli olamamaktadır. Birazcık daha zorlayıp yeni ilkeler bulmaları gerekiyor.

Belki bu ilkelere (örneğin iki süper devlete karşı olmak, feodalizme karşı olmak gibi) yeni sarılan baylar da ayrı örgütlenmenin sancısıyla böyle bir yola başvuruyorlar. Fakat bu ilkeleri savundukları halde, aynı örgütlenmede 'isterlerse' yer alabildiklerini gördükleri için ve önlerinde bir DGB 'trajedisi' var olduğu için, yapacakları işin 'komedi' olmasından çekinmektedirler.

DGB çizgisinin hele şu günlerde «modern revizyonistlerin(!)» örgütü AYÖD'e üye olmaya başladıklarını da söylersek durum iyice açığa çıkacaktır herhalde.

O halde hangi «ilkeyi» savunurlarsa savunsunlar, ayrı örgütlenme sorunu ülkemiz-

de özellikle subjektif niyete bağlı bir olay olmaktadır. Çünkü ayrı örgütlenmenin gerekçesi olarak getirdikleri şeylere pratikte kendileri dahi ters tavır almaktadırlar. 'AYÖD modern revizyonist' olduğu için ayrı örgüt kuranlar, AYÖD'e üye olabilmekte, tek örgüt çatısı altında yer alabilmektedirler. Demek ki günümüzde gençlik konusunda ayrı örgütlenmelerin önemli nedeni, başlangıçta ayrı örgütlenmeye ihtiyaç duyup duymamadır. Bu başlangıçlardır ki ayrı örgütlenmeler doğmaktadır. Bunun nedeni de gençlik içinde «grup tavrı» almak ihtiyacı, siyasi varlık olarak varolma ihtiyacıdır. Bu kendisine elbette 'ilke' de bulacaktır, 'teori' de. Bunu şu alt başlıklarda somutlayabiliriz.

1) Ayrı örgütlenmeye gitmek isteyenlerin veya gidenlerin açık seçik program önerileri yoktur. Kendileri için bir 'zorunluluk' olan ayrı örgütlenme ihtiyacı, kendi tutarsız, anlamsız 'ilkeler' anlayışını da beraberinde getirecektir.

2) Bu ilke arama anlayışı, onları kendi siyasi programlarının ilkelerini ve programın diğer siyasi gruplardan ayrılış noktalarını gençlik örgütlenmesi için temel göstermeye, şart koşmaya itmektedir.

Biz Türkiye'de gençlik içinde ayrı ayrı tekke açma ihtiyacı duyulmuyorsa eğer, gençlik hareketinin onun eyleminin birliğinin sağlanabileceğine inanıyoruz. Gençlik hareketinin eylem programı, ortak hedefler sorunu, hareketin pratik yararları sorunu açılırsa eğer (kimse öncelikle ayrı örgütlenme ihtiyacı duymuyorsa) bu birliğin sağlanmaması için bir engel yoktur.

Bu konuda soruna şöyle bir yaklaşımın yapılmasını gerekli görüyoruz. Bu birlik yolunda atılacak olumlu bir adım olacaktır:

Birincisi, mücadele platformu olarak bu örgütler, ekonomik demokratik platformda mücadele eden örgütlerdir. Hem bu platformda mücadele ve örgütlenmeyi savunup hem de ayrı örgütlenmeye gitmek ihtiyacı inandırıcılığı zor olan bir ihtiyaçtır. Ve farklı niyetlerden kaynaklanır. Yani demokrasi mücadelesinin bir parçası olan ekonomik-demokratik mücadele platformunun seçilmesi bu eylemin birliğinin böyle olumlu ilk şartıdır. **İkincisi** her grup, gençlik örgütlenmesi içinde var olan unsurları ile kesinlikle bu gençlik örgütlenmesinin çıkarları arasında bir uyum sağlamak zorundadır. Ve bu gençlik içindeki her grup, çıkarlarını, disiplinini

gençlik örgütlenmesine ve onu ihtiyaçlarına, disiplinine tâbi kıldığı ölçüde birlik yolunda önemli adımlar atılacaktır.

Böylesi bir anlayış, gençlik içindeki çalışmayı tamamıyle tâli alan olarak görme anlayışını geliştirecektir. Üçüncüsü, şimdiye kadar söylediğimiz ilkeler sorunudur. Ve bu ilkelerin en açık biçimlerinde ifadesidir. Bu ilkeler gençliğin en geniş birliğini sağlayacak ilkeler olmalarıdır ve mutlaka her grup açık açık en ince noktasına kadar bu ilkelerden ne anladıklarını açmalıdırlar. Açıktır ki bu ilkeler her grup tarafından farklı yorumlanacaktır, yorumlanabilir (örneğin bir antifaşist mücadele anlayışı). Fakat dikkat edilmesi gereken bu farklı yorumlamaların ayrı örgütlenmeleri gerektirmeyeceğidir. Yani ikili bir olay var, hem gençliği ve onun eyleminin birliğini gerektiren ilkeler getirilmeli hem de bu ilkeler açıkça ifade edilmelidir. Farklı düşünülse dahi bu örgütlenmede ayrılığı gerektirmez, yeterki hareketin pratik yararları için, ortak hedef için ayrı düşünülmesin, bu bunun ilk şartıdır. Ama bunun gerektirdiği durumlarda ortaya çıkabilir. Gençlik içindeki ayrı örgütlerin nedenlerini somut şartların ışığında şöyle sıralayabiliriz.

Birincisi genel olarak bir siyasi yoğunluk, kendi siyasi programı içinde gençlik hareketini, yerini ve onun eylem programını belirlemek zorundadır. Gençlik konusunda önerilen eylem programı, siyasi program içerisinde tâli bir öneme sahiptir, bu platformda birçok siyasi yoğunluğun ortak hareket etmesi mümkündür. Şart olan ve belirleyici olan siyasi programlardaki ayrılık noktaları değil, gençlik eyleminin programı üzerinde anlaşılması ve birleşilmesidir. Gençlik eyleminin birliği konusu eğer çeşitli gruplar arasında açık bir sorun ise ayrı örgütlenme olmaz bu durumda ortaya çıkan ayrı örgütlenme, gençlik hareketinin ve onun eyleminin birliği üzerinde çok önemli etkileri olmayan ve bu platformda belirleyici tayin edici olarak seçilemeyecek olan noktaların temeli üzerinde oluşturulan örgütlenmedir. Bu örgütlenmenin en temel hatası siyasi programlarındaki ayrılık ve birlik noktalarını gençlik örgütlenmeleri için temel almalarıdır. Oysa biz gençlik hareketinin ve onun eyleminin birliğini sağlarsak (bu onun ekonomik-demokratik mücadele platformunda anti-faşist, anti -emperyalist mücadelesinden neyin anlaşıldığının açılmasıyla mümkündür) siyasi programlar etrafındaki birlik veya ayrılık

noktalarının gençlik örgütlenmesinin birliği veya ayrılığı üzerinde hiçbir etkisi yoktur diyebiliriz.

İkinci olarak ayrı gençlik örgütlenmesi, gençlik hareketi üzerine çok farklı önermelerde bulunmaktan dolayı meydana gelebilir. Bu hem salt gençliğin mücadelesi programında farklı önermelerin var olmasından, hem de siyasi programda birlik ve ayrılık gerektiren noktaları gençlik örgütlenmesi için şart koşmaktan ileri gelebilir. Örneğin Sovyet Sosyal emperyalizmine(!) karşı aktif gençlik hareketlerini öneren mücadelesinin programında Sovyetlere karşı mücadeleyi de içeren bir grup, eğer bu tez var olan örgütlenme içinde benimsenmiyorsa, daha aktif tavırlar alabilmek için ayrı örgütlenmeye gerek duyabilir. Bu ayrılığın belirleyici yanı bizce bu grupların objektif durumlarına ve subjektif niyetlerine bağlıdır. Objektif olarak işçi sınıfı hareketinden bir kopukluk, giderek erime yokolma eğilimi bu grubun eğer bir varlık olarak ortaya çıkma eğilimiyle birleşiyorsa istediği anda, kendi ayrı örgütlenmesini sağlayabilir. Bu da başından beri mahkûm edilen her siyasi yoğunluğun ayrı ayrı gençlik örgütlenmesini savunmaktan

başka bir şey değildir. Hem gençliğin birliği sloganını atmak hem de kendi siyasi programları ve ilkeleri doğrultusunda ayrı gençlik örgütlenmelerini önermek birbirine çelişkili iki ayrı şeyi savunmaktır. Eğer siyasi hareketinin doğruluğuna inanıyorsa kendi siyasi programı temeli üzerinde ayrı gençlik örgütlenmesini hiç bir zaman savunmayacaktır. Çünkü gençlik içindeki ayrıca bir siyasi varlık olarak ortaya çıkma (örgütlenme planında), kemikleşme ihtiyacı hissetmiyecektir. Bu ancak acizlerin kendine güvenmeyenlerin ve gençlikten korkanların başvurdukları bir yoldur. Evet ayrı ayrı gençlik örgütlenmesini Türkiye'de özellikle bu kişiler savunuyorlar. Çünkü onlar gençliğin kendi denetimleri dışında ayrı bir eylem programı etrafında örgültenmesinden korkuyorlar, gençliğin bağımsızlığından korkuyorlar, bu oportünizmin en belirgin özelliğidir. Burada kısa dönemli çıkar hesaplarıyla gençlik içinde at koşturan, parsa toplamak isteyen gençliği temel çalışma olarak görüp subjektif niyetlerine uygun ilkelerle (örneğin feodalizme karşı öğrenci gençliğin birliğini önermek. Bu ülkenin ülkemizde sadece veya iki grup tarafından savunulduğu açıktır.) kendi ayrı gençlik örgütlenmelerini savunan görüşlere

şunu hatırlatmak isteriz. Büyük bir usta diyor ki: Eğer hareketinizin, çizginizin doğruluğuna inanıyorsanız bırakınız gençliği, geniş halk yığınlarına işçi sınıfına gidiniz, hareketinizin, siyasi yoğunluğunuzun doğruluğunu pratikte ispat ediniz, **GENÇLİK PEŞİNİZDEN KOŞA KOŞA GELECEKTİR.** Onun için bizce gençliğin birliğini bozucu onun mücadele azmini kırıcı olmaktan başka bir şeye yaramayan kısa vadeli bezirgân pazarlığına dayanan çalışma biçimlerine bir son vermek gerekmektedir. Bu tür bir çalışma tarzı anlayışına sahip olanların, ideolojik planda kendini savunmak için, gençlik eyleminin programının tayininde belirleyici olmayan, genel planda siyasi program ilkelerini gençlik örgütlenmesi için savunacakları açıktır.

Ayrı örgütlenmelerin nedenlerini gene irdelemeye devam edelim. Aynı örgüt içinde yer almak aynı örgütün eyleminin programı konusunda en genel hatlarıyla aynı önermeler yapılıyorsa mümkündür, demiştik. Gençlik örgütlenmesi için ekonomik demokratik platformda bu mücadelenin var olduğunu söylüyorsak bu tek örgüt için atılan ilk adımdır diye ilâve etmiştik. Açıktır ki gençliği,

onun örgütlenmesi ve mücadelesini, siyasi mücadeleyi yürüten bir güç olarak gören eğilimler, gerek siyasi programının ve onun işlevlerinin gençlik örgütlerinin omuzuna yükleyen bir anlayış aynı örgüt çatısı altında yer almaz, ayrı örgütlenme ihtiyacı duyar. Ekonomik-demokratik mücadele platformunda gençlik örgütlenmesi için önerilen eylem programında farklı önermeler getirilebilir ama bu ayrılığa temel teşkil etmez demiştik. Özellikle bu konuda belirli yanlış anlayışların varlığı dikkatimizi çekiyor. Bu platformda eğer birleşiyorsak söylediğimiz her şeyde bir olmalı, hiç farklı şeyler söylememeliyiz, eğer ayrı düşünülüyorsa bu örgütte yer alınmaz deniyor; bu birleşme ve ayrılık konularını kavrayamamaktır. «Bir siyasi yoğunluğun propagandasını ima eden sözcükler kullanılıyor gibi» komediye varan laflarla örgüt adına belirli konularda görüşlerin açıklanmasına ambargo konmaya çalışılması bundandır. Birleşilen platformda eğer temel noktalarda anlaşılıyorsa bu ortak dil kullanma ortak şey söyleme anlamına değil, farklı yaklaşımlarla da olsa hareketin genel yararları için birlik demektir. Şunu söylemek gereklidir. Yönetimin farklı bir dil kullanmasına karşı çıkmak «Bir siyasi yoğur-

luk burda kendi üst (biz siyasi programı anlıyoruz) görüşlerini savunamaz» demek gençlik örgütlenmesi olarak ayrı bir ideolojiye, siyasi hareket olarak ayrı bir ideolojiye sahip olmak gerekir demek değildir? Ve bu anlayışa nerede rastlanmıştır? Demek ki ayrılığın temellendiği nokta «bir siyasi yoğunluk kendi propagandasını yapan kelimeler kullanıyor» komedisi olmamalıdır. Hareketin pratik yararları için bugün birliğin gerekip gerekmediğine, eylemin birliğinin mevcut program çerçevesinde sağlanıp sağlanamadığına bakılması gerekir. Yoksa açıktır ki her siyasi yoğunluk ayrı bir siyasi programa sahiptir ve gençliğe bu program içinde yer ayırmıştır. Her siyasi hareket kendi farklı düşüncelerini, örgütlemede belirleyici olmadığı halde bu ayrılık noktalarını örgütün eyleminin programına sokarsa, yani o örgütte siyasi programının işlevini yüklemeye kalkarsa mahkûm edilir. Onun dışında her siyasi yoğunluğun kendi görüşlerini nerede olursa olsun sonuna kadar yayma hakkı vardır. Bu ideolojik mücadelenin daha da sıhhatli olmasını sağlayacaktır. O halde yapılması gereken gençlik içinde savunulan görüşlerin savunulmasına karşı çıkmak değil, onun doğruluğunu veya yanlışlığını söyleye-

bilmektir. (Bu konu 3 nolu broşürümüzde ayrıca incelenmiştir.)

Bütün bunların ışığında şunları söyleyebiliriz: En temel noktalarda anlaşıyorsak hareketin pratik yararları için birliği savunuyorsak aynı örgütlenme içinde yer alabiliriz. Ülkemizde bunun objektif şartları vardır. Ayrı örgütlenmeler gençlik için ayrı program önermelerinden değil, grup çıkarlarının ön planda tutulmasından kaynaklanmaktadır. Bundan dolayı bir örgütte sonuna kadar var olmak eğer gençliğe bir nebze saygımız varsa gereklidir. Eğer o örgütte bize yaşamak hakkı verilmiyorsa görüşlerimizin açıklanması yasaklanıyorsa, sansür konuyorsa aynı örgütlenme tartışılır bir olay olur. Bunun dışında ülkemizde yapılması gereken gençliğin birliğini onun eyleminin birliğini sağlamaktır.

Şu anda dağınık olan gençlik hareketinin toparlamasın elbette bir süreç işidir. Sınıf mücadelesinin keskinleşğmesiyle var olan dağınıklık belli bir çözülmeye uğrayacaktır. İdeolojik mücadelenin keskinleşen sınıf mücadelesiyle keskinleşmesiyle birlikte belli bir netliğe ulaşması, doğru görüşler etrafında gençliğin toparlanmasını getirecektir. Bu

toparlanma hiç bir zaman mevcut grupların gönlünü hoş etme anlamında olmayacaktır. Sayfaların giderek belirginleşmesi sonucu, pratik eylem içerisinde en başarılı sınav veren, işçi sınıfının doğru politikasını savunan görüş diğerleri içerisinde belli ölçüde ağırlığını koyacaktır. Ve bu anlamda belirli bir toparlanmayı getirecektir. Böylece genel devrimci harekeitn gelişimine uygun olarak gençlik hareketi de nitel olarak daha tutarlı düzeylere yükselecektir. Doğru görüşleri getirdiği doğru hareket diğer grupları da olumlu yönde etkileyerek onları özümseyecek ya da onları kendi kabukları içinde kapsederek kendi dükkâncıkları içinde hareketten soyutlanmalarına yol açacaktır.

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ VE İLKELERİ

Buraya kadar anlattıklarımızın ışığında gençlik örgütlenmesinin ilkeleri konusuna biraz daha açıklık getirmek gerekmektedir. Fakat bunu yapmadan önce ilerde ilkeler konusunda işimize yarayacağı için «Gençlik örgütleri ve devrimci gençliğin görevleri» (Ekim 17 Yayınları) adı altında bir grup tarafından kaleme alınan, ilkellik örneği bir broşürden bahsetmekte yarar vardır. Mark-

sizme yepyeni teorik katkıların yapıldığı bu broşürün ilkeler konusunda getirdiklerine değinmeden, sosyalist ahlâktan bahsetmeyi yararlı görüyoruz. Her ne kadar bilimsellikten uzak olursa olsun, eğer kişi ciddi önemli bir konuda belirli önermeler getiriyorsa belirli kurallara uymak zorundadır. Eleştireceğimiz bir görüş varsa onu objektif olarak bütünlüğü içinde yansıtmak, ne söylediğini tahrif etmeden aktarmak gerekir. Daha sonra onun yanlışlıklarını geneli ve özeliyle açıklamak, eleştirmek hakkına sahip oluruz. Eleştirdiğimiz kişilerin görüşlerini hiç dipnot göstermeden kendi görüşümüzmüş gibi sunup, bu görüşlerden hareketle o kişileri eleştirmeye kalkmak en genel ahlâk kurallarına uymamaktır. Bunu somut olarak aktaralım: Sözgelişi broşürün 24'üncü sayfasında şöyle deniyor. «Genelde demokratik kitle örgütleri demokrasi mücadelesinin bir parçasıdırlar ve bu anlamda mücadeleleri sadece ekonomik değildir. Yani sadece tabanlarının ekonomik (veya akademik) sorunlarıyla uğraşmazlar.» ODTÜ-DER adlı broşürümüzde biz, «onlar demokrasi mücadelesinin bir parçasıdırlar ve mücadeleleri bu anlamda yalnızca ekonomik-demokratik değildir. Yani amaçları yalnızca 'akademik sorunlarla' uğraşmak de-

ğildir» diyoruz. Gene yazının devamında da broşürümüzdeki cümlelerin yerleri değiştirilerek aynen alınması söz konusudur. Ve bu arkadaşlar buralardan kalkarak bizi eleştirmeye çalışıyorlar, doğrusu yazdıklarımızın benimsenmesi anlamında olumlu bir adım. Zaten fazla araştırmaya niyetli olmadıklarından, sadece bir broşürle yetinip oradaki terminolojimizi kullananlardan fazla bir şey beklemiyoruz ama en genel ahlâk kurallarına uysunlar bu bizim için yeterlidir. Komprador kapiatlizmin hakim üretim biçimi olması(!) (aynı broşür, sayfa 20) gibi marksizme yeni üretim biçimi kavramları getiren kişilerden, ne bekleyebiliriz ki zaten. (En fazla oturup; Hayır! «esnaf kapitalizmi üretim biçimi» hakimdir demek gerekir herhalde.)

Gelelim ilkeler konusuna: Daha önce de söylediğimiz gibi ilkeler konusu tek başına ele alınırsa eksiktir. Yani salt en genel ilkeleri koyup gençlik örgütlenmesinin birliğini savunmak anlamsızlıktır. Gençlik örgütlenmesinin ilkeleri onun hareketine, eyleminin muhtevasına ışık tutan ilkeler olmalıdır. Biz bu konudaki görüşlerimizi çeşitli yanlış anlayışların eleştirisi biçiminde sunmaya çalışalım.

İlk nokta belirli bir siyasi hareketin programını içeren ve belirleyen ilkelerle gençlik örgütlenmesinin bir türev olarak içermesi gereken ilkeler arasında bir açıklık olmalıdır. Belirli ilkeler gençlik hareketinin pratik yararına olmayan ona hiç bir çözüm getirmeyen ilkeler olabilirler ve bu ilkeleri gençlik örgütlenmesi için önermek hatadır. Örneğin «silâhlı mücadelenin» temel çalışma biçimi olduğu veya olmadığı konusu «öncü savaşı» konusu «evrim-devrim aşamaları» konusu «kır mı-şehir mi» konusu gibi direkt olarak devrim stratejisini içeren konuları gençlik örgütlerine ayrılık ve ayrı örgütlenme konusu olarak getirilmesi yanlış bir anlayıştır. Bu gençlik örgütlenmesinin görevini yanlış tespit edip siyasi programın hedeflerini yani bir partinin görevlerini ona yükleme hastalığıdır. Keza ülkemizde devrim konusunda stratejik hedef olarak feodalizmi tespit eden kişilerin gençlik örgütlerine bunu bir ilke olarak getirmeleri gene yanlış bir anlayıştır ve bu ilkeyi benimsemiyenlerin bu örgüte gelmemelerini önermektir. Buna bir de Çin-Sovyet ikilemini de ekliyebiliriz. Hem bütün görüşleri, grupların tek gençlik örgütlenmesini savunmak hem de iki süper devlete karşı mücadeleyi ilke olarak getir-

meyenlerin örgütten atılacağını bildirmek, gençlik konusunda neyin savunulacağını bilmemektir. Elimizdeki Ekim 17 Broşüründe şöyle deniyor:

«Sosyalist gençler SSCB emperyalizminin uzantılarını da demokratik kitle örgütlerinden tasfiye etmek zorundadırlar. Bu gerçekleşmeden bu örgütlere demokratik örgütler denemez.» (s. 19) Başka bir yerde ise «Farklı görüşteki gurup ve kişiler düşündüklerini açıkça söyleyebilmeli ve düşüncelerini savunabilmelidirler.» (s. 35) deniyor. Yani hem bunları örgütten atıyoruz hem de bunların bir örgütte olmaları gerektiğini savunuyoruz. Böyle bir şey olamaz. Buna şöyle karşı çıkılabilir. «Burada, farklı gruplardan kastedilen feodalizme ve iki süper devlete karşı olan guruplardır» ki bu da zaten biz kendi ayrı örgütümüzü kuracağız diyememenin utangaç ifadesidir.

Ve açıkça biz kendi siyasi görüşlerimiz doğrultusunda, gençlik için ayrı bir program önermeden gençlik örgütü kuracağız demekten başka şey değildir. Ve bu başından ayrı gençlik örgütlenmesini savunmaktır. Kaynaklanışı açıktır ki özel olarak gençlik içinde kemikleşme ihtiyacıdır.

Çeşitli konularda mutlaka farklı önermelerde bulunulabilir ama önemli olan bu farklı önermelerin ayrı örgütlenmeyi gerekli kılıp kılmadığıdır. Bu da o örgütün eyleminin muhtevasından, programından neyin anlaşıldığının açılmasıyla mümkündür. Bu konuda hem kendi siyasi programının ilkelerini getirip, hem de ayrı program önerisi sunmamak, üstelik tek örgütü savunmak çok yanlış bir anlayıştır. Ortak çalışmamızın ne olduğunu tesbit etmek ve bunun için birleşebilecek herkesi birleştirmek gerekir. Öyleyse ilkeler ortak çalışmamıza ışık tutmalıdır. Bunun dışında geliştirilen anlayış, öneriler ve ilkeler deminde söylediğimiz gibi «baştan ben ayrı örgütleneceğim» diyememenin getirdiği utangaç ifadedir!

Burada konudan biraz ayrılarak, örgütün yapısı, eylemi konusunda geliştirilen bazı yanlış görüşlere değinmek gerekir: Sosyalist hareketimizin bir hastalığı da kelimelerle oynamak, kelimeler üzerine saatlerce tartışmaktır. Her tartışılan kelimeye ayrı ayrı siyasi içerikler yüklenincede işler iyice karışmakta içinden çıkılmaz bir hal almaktadır. Gençlik örgütleri (genel olarak kitle örgütleri) burjuva örgütler mi yoksa proletar ör-

gütler mi? olduğu konusu da buna verilebilecek bir örnektir. Biz şimdiye kadar kitle örgütlerine nasıl bakılması gerektiği sorununa belirli açıklıklar getirmeye çalışmıştık. Muhteva olarak bu örgütlerin görevleri ve programı konusunda detaylı görüş getirmeyen bazı arkadaşlar kitle örgütlerini burjuva demokrat örgütler olarak tanımlıyorlar. Fakat bu örgütlenmeyi böyle isimlendirmenin nedenleri araştırıldığında hiçbir tutarlı gerekçe göremiyoruz şöyle ki: «Proleter gençlerin ve proletaryanın çıkarlarının ve ideolojisinin bu gençler tarafından temsil edilmesi bu örgütlerin sınıfsal niteliğini değiştirmez.» (a.g.e., s. 31) biçiminde bir önermeye rastlıyoruz. Yani kitle örgütlerinde proletarya ideolojisinin hakim olması bu örgütün niteliğini değiştirmez deniyor. Yeni marksizmin en temel ilkesi başından reddediliyor. Demekki örgütün niteliğini belirleyen ideolojisi değil de başka bir şeydir? Bu nedir? Eğer çözüm olarak «bir örgütün eyleminin muhtevası o örgütün karakterini belirler.» tezi gösterilirse bu örgüte hakim olan ideolojinin o örgütün mücadelesinin niteliği değiştirmeyeceğinide önermektir. Yani örgütün ideolojisi ayrı mücadelesi ayrı şeylerdir demektir. Kaldı ki örgüte hakim olan ideolojinin örgütün

karakterini belirleyemeyeceğini savunmak marksizme orjinal bir katkıdır. Elbette önemli olan o örgütün eyleminin muhtevasıdır. Ama bunu o örgüte hakim olan ideolojiden ayrı bir olay gibi ele alamayız. Örneğin proletarya partisi, belli tarihi dönemlerde burjuva içerikli devrimlere öncülük etmektedir. (Yani proletarya burjuva karakterde demokratik devrimlere öncülük etmektedir ki Leninist kesintisiz devrim esprisinin özü budur.) Dolayısıyla yürüttüğü eylemin, elde edeceği iktidarın (kuracağı anlamında) burjuva karakterinden dolayı proletarya partisine burjuva demokrat örgüt demek gerekir ki bunun bilimsellikle ne gibi ilintisi var, biz izah edemiyoruz. O halde o örgüte hakim olan ideolojiyi bir kenara bırakmak, bu örgütlerin sınıfsal niteliği konusunda sağ görüşlerin gelişimini hızlandırır. Çünkü geriye elimizdeki tek kriter o örgütün kapsadığı sınıfın niteliğine bakarak karar vermektir ki biz buna bakarak hiçbir zaman örgütün muhtevasını tayin edemeyiz. Çünkü en basitinde bu kriterle AP'nin köylü partisi olduğunu dahi savunabiliriz. «Demokratik mücadele yürüten örgütlerle, proletar örgütler arasında fark olacağı...» (Ekim 17) demekki gençlik örgütü demokratik mücadele yürüttüğü için bur-

juva demokrat örgütlerdir. Peki proletar örgütler ne tip mücadele yürütürler, bu pek açık değil. Demokratik mücadeleyi programına dahil eden bir proletar örgüt olamaz mı? Olursa böyle bir örgütü nasıl adlandıracağız?

Örgütlerin niteliği ve eylemi, programı konusuna açıklık getirilmeden, (sadece aralarında fark olacağı belirtilmekle yetiniliyor) bu örgütlerde «örgütsel işlerliklerin aynı olamıyacağı» ileri sürülüyor. Başka derin bir izah getirilmediğine göre demekki iki örgüt arasındaki farkta en önemli görülen nokta örgütsel işlerliktir. Oysa biliyoruz ki örgütler arasındaki temel farkı belirleyen o örgütlerin eyleminin muhtevasıdır. Yani mücadele ettikleri platform ve örgütlerin eyleminin programı o örgütü karakterize eder. (Örgütsel işlerliği ön plana çıkartmak aslında başından beri var olan bir niyeti ortaya çıkartıyor. Arkadaşlar bizden ayrı olduklarını ispat etmek için «yeni» teoriler uydurmak zorundadırlar. Ve kaçınılmaz olarak bütün oportünistlerin yaptığı gibi aşırı demokratizmi savunarak, bu ilkeyi bütün örgütlerde ayırıcı kriter bile yapabilmektedirler.) Çünkü Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi'nde daha önce aktardığımız gibi şöyle deniyor:

«... kuruluşu bakımından işçi ve köylü gençliğin örgütü olan bu birlik, **sınıfsal özü açısından proletarya örgütünün bir parçasıdır.** Çünkü proletarya diktatörlüğünü zafere ulaştırmak ve sosyalist toplumu kurmak gibi proletaryanın sınıfsal amaçlarına hizmet etmektedir.» (s. 302) denmektedir. Demekki arkadaşların iddia ettiği tez yani «proleter ideolojisinin bu gençler tarafından temsil edilmesi **bu örgütlerin sınıfsal niteliğini değetiştirmez.**» (altını biz çizdik) tezi son derece anti-marksist bir tezdir. Bilimsellikle alakası yoktur. Çünkü onlar sınıfsal yapısı (bileşimi) sorunuyla sınıfsal aslı (özü) sorununu karıştırmaktadırlar. Ve bir örgütte var olan sınıflardan kalkarak örgüt değerlendirilmesine gidilmektedir. Bu gençliğin son tahlilde temel çıkarlarının proletarya devrimi ile çözüm bulacağını göz ardı etmektir. Keza Stalin, Leninizmin İlkeleri'nde bu tür kitle örgütlerini tanımlarken «proleter kitle örgütleri» tanımlamasını getirmektir.

Burada şu noktalara itiraz gelebilir; ülkemizde proletarya partisi yoktur onun için böyle şeyler söylenemez. Biz şunu söylüyoruz: Zaten öz olarak bu örgütlerden neyin kastedildiği yeteri kadar açıldı ve bu örgüt-

ler açıktır ki proletaryanın siyasi mücadelesinin yan, tali güçleridir ve belirlenmesi gereken de budur. Yani o örgütün özünü bu belirler. Partinin varlığı veya yokluğu bu görevin sıhhatli bir şekilde yerine getirilmesiyle ilgili bir olaydır. Önemli olan anlayış olarak bu örgütlerin ne tip örgütler olduğunu belirleyebilmek ve bu örgütleri şimdiye kadar anlattıklarımızın ışığında «burjuva demokrat örgütler» olarak nitelememektir. (Hele hele bu ayırımı örgütün demokratik merkeziyetçilik ilkesine bakarak asla ve asla yapmamak gerekir.) Çünkü eğer parti yok tezi ileri sürülyorsa o zaman demekki parti olduğu zaman bu örgütler burjuva demokrat örgütler olmaktan çıkacaktır. Oysa o arkadaşlar tezlerini partinin varlığı veya yokluğuna göre değil de bir ilke olarak getirmektedirler. Bütün bunlara rağmen eğer böyle bir isimlendirmeye ihtiyaç duyuyorlarsa, örgütün muhtevasını da beraberinde açmaları gereklidir. Oysa yapılan tam tersi bir şeydir. Örgütsel işleyiş konumundan kalkarak arkadaşlar belirli örgütlenme tasniflerine girişiyorlar. (Çünkü yazılarında başka hiçbir fark belirtilmiyor) Bu subjektif niyete göre ideoloji yaratmaktır ve adı oportünizmdir. Bu anlayış kendisini cahillik ile de birleştirince ortaya

garip bir teori çıkmaktadır elbette. Neden örgütsel işleyiş gibi örgütün niteliğinde belirleyici olmayan bir konumdan kalkarak tasniflere gidilmekte ve marksist teori katledilmektedir? Bunu ayrıca demokratik-merkeziyetçilik ilkesi içinde inceleyeceğiz. (Aslında çok gayri ciddi, bilimsellikten uzak bir broşürün bu kadar ince noktalarına kadar eleştirisi bir yerde lütuf oluyor ama biz hiç değilse işin ciddiyetini kavratmak anlamında böyle bir şeyi gerekli görüyoruz.) **Son olarak sınıfsal öz olarak kastedilenin, yani örgütün niteliğinden kastedilenin o örgütün işleyişinden kaynaklanmadığı açıktır ve belirleyici yan o örgütün proletaryanın siyasi iktidar mücadelesine hizmet edip etmediğidir.**

Tekrar ilkeler konusunda kaldığımız yere dönelim. Son olarak bir gurubun kendi siyasi programını açıklayan ilkelerini, gençlik örgütlenmesinin ilkeleri olarak sunmasının yanlışlığından bahsetmiştik. Şimdi konuyu bir örnekle beraber incelemek gerekir. Ankara'da AYÖD'ün kuruluş döneminde eski PDA yeni DGB çizgisi gençlik örgütlenmesinin ilkesi olarak, Anti-Feodalizm, iki süper devlete karşı olmak gibi belirli, kendi siyasi programlarını içeren ilkeler getirmişlerdi. Ve tüm

diğer görüşler, bu grubu, ayrılıkçı tavır takındığı için; savunduğu ilkelerin gençlik örgütlenmesinin değil, kendi siyasi program ilkeleri olduğu için eleştirdiler ve mahkum ettiler

Şimdi elimize geçen, ayrı bir gurubun broşüründe ise (Ekim 17 Broşürü) Anti-feodalizm, iki süper devlete karşı olmak ilkeleri tekrar gündeme getirilmektedir. Fakat bu arkadaşlar bundan önce AYÖD kuruluşu dönemlerinde bu ilkelerin getirilmesine kesin kes karşı çıkıyorlardı ve AYÖD'ün kabul ettiği ilkeleri benimsiyorlardı. Şimdi PDA çizgisinden daha sert bir şekilde, bu ilkeleri savunmayanları bu örgütten atacaklarını bildiriyorlar. Üstelik bu işi PDA ile aynı ilkeleri savunmalarına rağmen, onları ayrılıkçı tavır almakla suçlayarak yapıyorlar. «Bu iki eğilimin yanında başlangıçtan beri zaten ayrılıkçı ve dar bir tavır içinde olan ve bunu bizzat hayata geçiren örgütler de hala vardır. Ve bunların düşünce ve davranışları kemikleşmiş olan yöneticileri, gençliğin birliği konusunda atılması gereken adımları engellemekte, birlikten yana girişimlerde birliği engelleyici anlamda katı dar bir tavır takınmaktadırlar. **Özünde pek de değişik olmayan ilkeler tesbit etmişlerdir.** Ve 'olursa bu ilke-

ler, olmazsa biz yokuz' diyerek (sanki kendileri farklı bir şey söylüyorlarmış gibi-Dev. Gençlik) gençliğin birliğini bozucu bir tavır içine girmekte, değişik isimler altında dar örgütleri 'kendi örgütlerini' kurmakta davranışlarıyla kapalı kapıcılığı savunmaktadırlar.» (altını biz çizdik) (Ekim 17 Yayınları, s. 42)

Evet, oportünizmin en belirgin özelliği kılıktan kılığa girmesi, aydan aya görüş değiştirmesidir. Fakat arkadaşlar bunu kabul etmeseler, doğruyu aradıklarını söyleseler dahi marksizm-leninizm'de özeleştiri denilen bir kuralın var olduğunu unutmamışlardır herhalde. Kişi bir konuda önce özeleştirisini yapar, eski savunduklarının yanlışlığını söyler, sonra yeni görüşlerini ileri sürer. Bu basit ama önemli bir kuralı yerine getirmeyi unutmak(!) pek affedilir bir hata olmasa gerek. (Bu küçücük hatayı yapmak, eskiden PDA'ya has bir olaydı ama onlar şimdi yeni yandaşlar buldular.)

Ayrılıkçı oldukları, gençlik örgütlenmesinin değil, kendi grup örgütlenmelerinin ilkelerini savundukları için arkadaşlarla beraber mahkum ettiğimiz PDA çizgisinin ilkeleri arasında belirgin olanlar şunlardır:

1) Gençlik Amerikan emperyalizmine, her türlü feodal kalıntıya ve faşizme karşı halkımızın safında kararlı bir mücadele yürütmelidir.

2) Gençlik iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği olmak üzere emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele eden dünya halklarının ve üçüncü dünya ülkelerinin safında yer tutmalıdır. (Yaşasın gençliğin dev rimci Birliği, s. 29-32)

Evet bu ilkelerin gençlik örgütlenmesinde birliği değil ayrılığı, her gurubun ayrı örgütlenmesini önerdiğini, Gençlik hareketinin ve onun eyleminin programı konusunda hiç bir şey getirmediğini belirtmiştik. Zaten bu gurup kimi yerde ayrı örgüt kurarak, (örgüt kuracak kadar adam buldukları yerde) kimi yerde ise bu ilkeleri kabul etmeyen örgütlerin içinde (örgüt kuracak güçleri olmadığından dolayı) yer alarak (örneğin, AYÖD'ü modern revizyonistlikle suçlayıp, ayrı örgütlenmeye giden PDA, ODTÜ'de AYÖD paralelinde, onunla aynı düşüncede olan ODTÜ-DER içinde çalışmaktadırlar.) ve genel kurulunun yaklaştığı şu günlerde AYÖD'e üye olmaktadırlar: Pratikte niyetlerini açıkça göstermişlerdir.

Vaktiyle DGB'nin bu ilkelerine ve gençlik örgütlenmesi anlayışına karşı mücadelede «Gençlik örgütleri ve Devrimci Gençliğin Görevleri» (Ekim 17 Yayınları) adlı broşürü çıkartan arkadaşlarda yer almış ve PDA çizgisine aynı suçlamaları yöneltmişlerdir. Ama şimdi bakın bu arkadaşlar hangi ilkeleri öneriyorlar.

«1 — Faşizme karşı olmak
2 — Feodalizme karşı olmak,
3 — Esen ulus şövenizmine karşı olmak ve ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmak,
4 — Emperyalizme karşı (başta iki süper güç, ABD ve Sovyet Sosyal emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalist güçlere karşı) olmak.»

Görüldüğü gibi ilkelerden iki ve dördüncüsü daha önce DGB'nin savunduğu ve bundan dolayı ayrılıkçı tavır almakla suçlandıkları ilkelerdir. Biz bu arkadaşların görüş değiştirmelerini normal karşılıyoruz ama hem PDA'nın savunduğu ilkeleri savunup, hem de onları gurupçu ve ayrılıkçı olarak suçlamalarına bir anlam veremiyoruz. Arkadaşların neden bu ilkeleri savunmak zorunda kaldık-

ları konusunda ise şu söylenebilir: Bu ayrı bir gençlik örgütlenmesi kurma isteğinin ilk yeşil ışığıdır. Ama belli bir süredir merkezi örgüt altında olduklarına ve çalışabildiklerine göre bu ilkelerinin gençlik eyleminin programıyla ilintisi konusunda kafalarında soru işareti vardır. Fakat gençlik içinde kemikleşme ihtiyacı zorunlu olarak kendisine teorik kılıfını da bulmak zorundaydı. Bizce arkadaşlar bunun sancısını çekiyorlar.

İlkeler konusunda açıklığa kavuşturulması gereken diğer noktaları da şöylece sıralayabiliriz. Birincisi ülkemizde ilkeler-birlik konusu birbirine zıt alternatif iki şeymiş gibi geliştirilmekte ve birlik anlayışı zedelenmektedir. Açıktır ki eğer birlik sağlanmak isteniyorsa onun mutlaka ilkeleri bulunabilir, ama bu anlayış da yanlış bir anlayıştır. Çünkü bu «her ne pahasına olursa olsun birlik» anlayışını önermektir. Oysa önemli olan birliğin neye hizmet edeceği ve hedeflerinin ne olacağıdır. İlkeler tek başlarına birlik ve ayrılık için ele alınacak ana kriterler olmamalıdırlar. Çünkü onlar en genel ve soyut formülasyonlardır. Ve biz bu ilkeleri çok farklı şekilde yorumlayabiliriz. O halde şu tesbit edilmelidir. İçinde bulunduğumuz ke-

simin mücadelesi nedir, eylemi neye yöneliktir ve birlik anlayışı hareketin pratik yararları üzerine, eylem birliği temeline oturmalıdır. Yoksa ilkeler üzerinde pazarlık anlamsızdır. (Örneğin sen şu ilkeyi çıkartırsan ben de bu ilkeyi kabul edersem bir olabiliriz anlayışı). Hiç bir gurubu bu açıdan eleştiremeyiz ve ilkelerden tavizi ve bunun üzerine oluşturulacak birliği savunamayız. Önemli olan savunulan ilkelerin gençlik eylemini, onun programını içerip içermediği, yani hareketin pratik yararına olan ilkeler olup olmadığıdır. Eğer savunulan bir ilke hareketin pratik yararları ve hedefleri üzerinde hiç bir anlam ifade etmiyorsa bu ilkeyi ayrılığın gerekçesi olarak getirmek, gurup çıkarlarını ön planda tutmaktan, gurup örgütlenmesini savunmaktan başka bir şey değildir. Hele hele belirli ilkeleri savunmayanları örgütten atacaklarını ilân etmek ta başından «ben tekkemi açıyorum gelen gelir» demekten başka bir şey değildir. Bu elbetteki gençliğin bağımsız örgütlenmesinden onun hareketinin gelişmesinden korkmaktır.

İlkeler konusunda söylenecek son sözde «ilkesizlik»tir. Bu kendisini iki biçimde göstermektedir. Ya bu örgütler sadece akademik

sorunlarla uğraşır, siyaset bizim işimiz değildir ya da her görüş tabanındaki ağırlığa göre yönetime gelmelidir anlayışı. Birinci görüş üzerinde fazla durmaya gerek yoktur. Zaten diğer broşürlerimizde bu konuya yeterince değindik. Asıl önemli olan her gurubun tabanındaki ağırlığa göre yönetimde temsili anlayışıdır. Bu da ilkesizliğin gençlik eyleminin programı konusunda görüşsüzlüğün bir ürünüdür. Türkiye solunda var olan ve sıhhatsiz temellerden kaynaklanan guruplara, aile çevrelerine kısaca hizipçiliğe prim veren bir anlayıştır. Eklektizmi, farklı görüşler arasındaki aritmetiği birlik için temel alan bir anlayıştır. Yönetimde birlik ancak o hareketin pratik yararları üzerinde ortak düşünüldüğü zaman mümkündür. Lenin «Bu nedenden ötürü ilk yapılacak iş açık, kesin tam ve iyi düşünülmüş mevziler platformlar ve programlar çıkarmak, daha sonra sosyal tabiat ve kanaatleri açısından beraber ilerleyen güçleri, ancak ittifakın söz konusu olduğu, olabileceği eylemlerde birleştirmek gerekir.» (Aşama, sayı, 4 sayfa 29) diyerek birlik konusunda, eylem birliği anlayışının temel olduğunu ve bunun da ancak açık programlarla sağlanabileceğini belirtmiştir. Başkası bir anlayış, hizipçiliğe prim veren,

yaşama hakkı isteyen, subjektif duruma göre (zayıf oldukları için bu teori ile yönetime gelme) teori düzen oportünist bir anlayıştır.

Zaten bu görüşü savunanların İzmir'de İz-DGD'nin genel kurulunda (güçlü oldukları ve yönetimi alabilecekleri için) bu ana kadar savunduklarının tam aksi görüşleri savunmaları, yönetimde homojenlikten hatta liste usulu seçimlerden bahsetmeleri bu anlayışı açığa çıkartmaktadır.

Bir gençlik örgütlenmesinin ilkesi ne olmalıdır? Bu ilkeler tesbitinde hangi kriterlere dikkat edilmelidir. Biz ülkemizde gençlik hareketinin ve onun eyleminin birliğinin sağlanabileceği inancındayız. Yeter ki gençlik içinde özel olarak siyasi yoğunluklarımız doğrultusunda ayrı gençlik örgütlenmelerine gitmeyelim. Bunun için de en temel ve tek ilke gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist eyleminin birliğidir. Bu konuda ne anladığımızı diğer broşürlerde açmaya çalıştık. Dolayısıyla bundan sonra sayacağımız diğer ilkeler anlayış olarak bu temel ilkenin nasıl anlaşılması gerektiğinin açılmasından başka bir şey değildir. Burada belirtilmesi gereken diğer bir nokta da bu örgüte üyeliğin kriterleri sadece anti-faşist ve anti-emperyalist olma-

nın yeterli olduğudur. Diğer ilkelerden bir çoğu bu mücadele anlayışını açan ilkeler olacaktır. Yani o örgütün trafik lambaları olacaktır. Bu iki öğeyi birbirine karıştırmamak gerekir. Örneğin Anti-reformizm ilkesine, bu anlayışla karşı çıkan arkadaşlar var. Onlar bu örgütlere reformist kişileride almayacakmısınız diyorlar. Böyle bir ilkeyle bu kişiler örgüt dışı bırakılıyor diyorlar. Bu sorunu anlamamaktır. Açıktır ki, bu örgüte faşizme ve emperyalizme karşı en genelinde tavır alabilen herkes gelebilir. Bu anlamda reformist de gelebilir. (Onların ne denli anti-faşist anti-emperyalist oldukları, bizim anladığımız faşizm ve emperyalizme karşı tavır alışın ne demek olduğu ayrı bir tartışma konusudur. Zaten biz bu örgütler bir sosyalizm okuludur derken burada marksizmin en temel taşlarının öğretilerek kitlelere faşizme ve emperyalizme karşı gerçek tavır alışın ne olması gerektiğinin anlatılmasını ifade etmeye çalışıyoruz.) Fakat bu örgüt hiçbir zaman mücadelesini reformist bir anlayışla sürdürmez. İşçi sınıfı ideolojisine tavırda bağımlılığın, onun yol göstericiliğinin anlamı nerede kalırdı yoksa.

AYÖD kuruluş çalışmalarında bütün bu

tartışmaların ve söylenenlerin ışığında şu ilkeler kabul edilmişti:

— Anti-emperyalist, anti-faşist olmak,

— Yönetimde demokratik merkeziyetçilik ilkesini benimsemek, (eleştiri-özeleştiri yöntemini uygulamak),

— Gençliğin acil istekleri uğruna mücadele etmek,

— Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına sahip çıkmak (anti-şovenist, anti-militarist olmak)

— Anti-reformist olmak, (sorunlara gerçek çözümün kısa dönemli ödünlerle sağlanamayacağına inanmak, faşizme karşı mücadelenin reformizme karşı mücadeleden ayrılamayacağını unutmamak),

— Gençliğin devrimci mirasına doğruları ve yanlışlarıyla sahip çıkmak, bunlardan gereken dersi çıkartmak,

— Merkezin tek olduğunu kabullenmek (küçük birimlere gidildikçe ayrı ayrı örgütlenebilmek ve fakat merkeze doğru gidildikçe birleşip tek merkez olmak ve bu anlamda öğrenci gençliği, emekçi gençliği tek merkez etrafında toplamak),

— Halkın mücadelesinden soyutlanmamak (kurtuluşumuzun ancak halkımızın kurtuluşu ile mümkün olabileceğini bilmek),

— İlerici dünya gençliği ile dayanışma halinde bulunmak,

— Örgütsel bağımsızlığı belirlemek ve fakat tavırda işçi sınıfının devrimci mücadelesinin yol göstericiliğini kavramak,

— Bir parti veya partinin gençlik kolu gibi çalışmamak, dar kadro örgütü olmamak,

— Devrimci görüşün gençler arasında yaygınlaşması için çalışmak.

Bu ilkeler gençliğin eyleminin programını içeren ilkelerdir ve ancak böyle bir temel üzerinde (anti-faşist, anti-emperyalist eylem programının açılması ve bunun etrafında) gençlik eyleminin birliği sağlanabilir. Önemli olan bu ilkelerin pratikte kabul edilmesi, eylem planına yansıtılmasıdır. Ancak böylece bir kitle örgütü içinde toplanılabilir. Ve bu ilkeler etrafında birlik sağlamak demek açıktır ki her gurubun gönlünü hoş etmek demek değildir ve böyle bir niyetimizde olamaz zaten. Tek başına en soyut düzeyinde bu ilkeler üzerinde anlaşmak da yeterli değildir. Çünkü bu ilkeler çok geneldir. Bunların

açılması, pratikle birleştirilmesi gereklidir. Yoksa daha önce söylediğimiz gibi gençlik için ayrı ideoloji yaratma yolları aramaya başlar, ortak ilkeleri yanlış yorumlayarak guruplar arası bağımsız siyaseti savunuruz.

Demokratik kitle örgütlerinde oportünistler tarafından açıkça tahrif edilen veya yanlış şekilde yorumlanan, o örgütün çalışma tarzını, örgütsel işleyişini belirleyen Demokratik Merkeziyetçilik ilkesi üzerinde biraz duralım.

TÜSTAV

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Demokratik merkeziyetçilik, devrimcilerin en önemli örgütlenme ilkelerinden birisidir. Tutarlı bir anlayışla kullanıldığında, bir örgütün, gelişiminin sarmal yolunda üst düzeyde yeni boyutlar, taze güçler kazanmasının belirleyicilerindendir. İşte bu yüzden de, örgütlenme ilkesi olarak sürekli tartışma gündeminde tutulması ve savunulması, onun şu yada bu biçimde mekanik yordamlarla bozuma uğramasını engelleyeceğinden yararlıdır...

Demokratik merkeziyetçilikten, bir örgüt içinde iktidarda olanların yalnızca merkeziyetçi yanı anlamaları; muhalefette bulunanların yalnızca demokratik yanı görmeleri sık sık rastlanan bir tartışma ortamının doğmasına neden olmaktadır. Ve tutarlı örgütlenmeler içinde bile, çoğunluk-azınlık diyalektik birliğinden kaynaklanan bir mücade-

lenin odaklaştığı nokta olmaktadır. Hele hele merkezin denetiminde çalışmak istemeyen bir azınlık varsa, «azınlık olmayı reddeden» bir azınlık varsa, o örgütte «demokratizm» teranelerinden kulaklar çınlar. Ancak her siyasi yoğunluğun bir demokratik merkeziyetçilik anlayışının var olması, o ilkeyi çeşitli sübjektif yorumlarla sınırlamayı meşrulaştırmaz. Çünkü bu konuda da doğru olan tek bir anlayış vardır ve o da nesnel gerçeklerden çıkarılan ve gene nesnel gerçeklerle doğrulanan anlayıştır. Marksizm-Leninizm'in evrensel demokratik merkeziyetçilik ilkesinin özgüle uygulanmasıdır.

Ne var ki, son günlerde Türkiye'de demokratik merkeziyetçilik konusunda türlüçeşitli görüşler öne sürülmektedir. Bu yüzden, çözülmüş olan şeyleri yeniden düğüm haline getirme, berrak olan şeyleri bulandırma yolunda ki bu girişimler, bizi bu sorunu ayrıntılarında ele almaya zorluyor.

Demokratik merkeziyetçilik, Marksist-Leninistlerin kurduğu toplumsal yapılarda bilinçli olarak gerçekleştirdikleri bir örgütlenme ilkesidir. Tarihi olarak, Komünist Enternasyonal'in Marks'ın önderliğinde toplanmasında ortaya çıkmış ve proleter devrimci

mücadele boyunca yer alan ve yer almakta olan tüm örgütlerin oluşumunda var olmuş ve giderek (makro planda) sosyalizmin hayata geçirilişinde, toplumsal işleyişin ana unsurlarından biri olmuştur.

Demokratik merkeziyetçilik, devrimci mücadelenin örgütlü olan her alanında canlı pratikten fışkıran bir ilkedir. Sarmal gelişimi doğrultusunda ilerleyen her örgütlenmiş devrimci sürecin iç dinamiklerinden biridir. Toplumsal bir potansiyelin, bir yapı içinde yer alması sonucunda kinetik hale dönüşümünün örgütsel ifadesidir. İşte bu yüzden, Marksizm-Leninizmin ustaları bilimsel açıklamalarında, var olan süreçteki bu içsel olguyu görmüşler ve onu sistemleştirmişlerdir. Yani onlar, burjuva ideologlarının iddia ettikleri gibi önerdikleri örgütsel yapılara bu ilkeyi empoze etmemişler; tam tersine, devrimci örgütlere diyalektik materyalizmin temelinde yükselen ilerici bir işlerlik kazandırmışlardır.

«Halk safları içinde demokrasiyle merkeziyetçilik, özgürlükle disiplin karşılıklı ilişki halindedir. Bunlar bir tek varlığın iki karşıt şeyidir, birbiriyle hem çelişkilidir hem de birleşiktir ve bunlardan birisini vurgulayıp

diğerini reddetmemiz doğru olmaz. Halk safları içinde ne özgürlük ne disiplin ne demokrasi ne de merkeziyetçilik var olmadan yapamayız. Demokrasi ve merkeziyetçiliğin, özgürlük ve disiplinin bu birliği bizim demokratik merkeziyetçiliğimizi meydana getirir. Bu sistemde halk yaygın bir demokrasi ve özgürlükten yararlanır, ama aynı zamanda sosyalist disiplin sınırları içinde kalır.» (Mao Zedung)

Biz burada demokratik merkeziyetçilik diyalektiğini en dar anlamıyla, devrimci bir örgütün bütünlüğü içinde değerlendireceğiz. Ve birbirine karşıt iki yana, demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarına sahip bu özelliği böyle bir bütün içinde anlatırken, teorik olarak karşıtların birliği ve mücadelesi genel doğrusunu sürekli olarak vurgulayacak ve bu diyalektik bütün içinde asıl olanın karşıtlar arasındaki mücadele olduğunu akılda tutacağız. (Böyle bir ön açıklamaya gerçekten gerek duyduk. Çünkü ilerde anlatacağımız gibi, kimileri proletarya partilerinde daima merkeziyetçiliğin ağır bastığını, demokratik kitle örgütlerinde ise daima demokratik yanın ağır basması gerektiğini söylüyorlar. Ve bunu öylesine bir kaba felsefi idealizmle sa-

vunuyorlar ki, proleter partileri ve yığın örgütleri arasındaki esas ayırt edici özelliğin bu olduğunu bile savunabiliyorlar!)

Diyalektik materyalizm, bir bütünün gelişimini ve değişimini, kendi içinde yer alan karşıtların birliğinin ve mücadelesinin, yani o bütün içindeki çelişmelerin sağladığını öğretir. Ve bu bütün içinde, çelişmelerden bir tanesi, temel olanı, bütünün gelişimini belirler. Temel çelişmenin çözümlenmesiyle var olan bütün nitelik değiştirir. (Gelişimin ve değişimin temel nedeni içseldir) Öte yandan, dışsal nedenler ise gelişim ve değişimin koşullarıdır. Bu yüzden, her bütünün, içinde yer aldığı ve kendisinin bir parçası olduğu «daha büyük bir bütün yada süreç» ile olan bağlantısını, gelişiminin ortamını ve koşullarını bilmek gerekir. Demekki bir çelişme olduğunu tesbit ettiğimiz demokratik merkeziyetçilik irdelenirken, onu hangi «bütünsellik» içinde değerlendireceğimizi bilelim. Ki böylece, burada **bütün** olarak ele aldığımız devrimci bir örgütte, onun öneminin boyutlarını kavrayabilelim...

Özgül bir bütün olarak sınırları çizilen bir devrimci örgütte de, ona canlılık veren, gelişimini sağlayan değişik çelişmeler bulu-

nur. Ancak, var oluş nedeni «onun eyleminin muhtevasıdır» ve buna göre «biçimlenir». Ve geniş anlamıyla bu eylem, örgütün nihai amacı gerçekleşene dek sürer. Sözgelimi, herhangi bir ülkedeki proletarya partisinin nihai amacı, toplumu sosyalizme ulaştırmak ve nihai amaç olan sınıfsız toplum kurulana dek, örgüt olarak, proletaryanın örgütü olarak mücadelesini sürdürmektir. Ve proletarya «ortadan kalktığı» zaman, yani sınıfsız toplum gerçekleştiği zaman, parti olarak örgüt ortadan kalkacak, yerini yeni bir yapı alacaktır.

Bu evrensel doğruyu bütün devrimci partilerin tarihlerinde görebiliriz. Lenin'in önderliğinde devrimci mücadeleyi sürdüren R. S.D.İ.P.'nin tüzüğünde ilk önceleri «merkeziyetçilikten» söz edilmekteydi. Çünkü «biçim olarak, otokratik bir ülkede böyle güçlü bir devrimci örgüt tam bir gizlilik içinde çalışmak zorundadır. Gizlilik bu cinsten bir örgütün öylesine zorunlu bir şartıdır ki bütün öteki şartlar (üyelerin sayısı ve seçimi, görevler vb.) bu birinci şarta uydurulmalıdır.» (Lenin, Ne Yapmalı?, s. 168) İşte bu somut koşulların örgütü «zorunlu olarak merkezi bir nitelik taşıyan bir örgüt...» (a.g.e., s. 169)

olmak durumundadır. Büyük diyalektisyen Lenin, merkeziyetçilik ve demokrasi karşıtlarının oluşturduğu bütünde, hangi yanın ağır basacağının koşullarını sıralarken, demokratik yanın belirleyici olmasının ortamını şöyle anlatmaktadır: «Geniş bir demokrasi ilkesi'nin iki açık şartı gerektirdiğini herhalde herkes kabul eder: Birincisi tam bir açıklığı (aleniliği), ikincisi bütün görevlilerin seçimle gelmesini. Örgütün üyeleri için tam bir alenilik olmadan demokratisizmden söz etmek gülünç olur.» (a.g.e., s. 170). Ve Lenin bu koşullar altında parti için söylediklerini diğer devrimci örgütler içinde geçerli sayabilmektedir. «Otokrasinin karanlıkları içinde ve Çar jandarmasının uyguladığı ayıklama rejimi altında (...) hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin geniş demokrasiyi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamaz.» (a. g.e., s. 172) Ekonomistlerin ve Narodniklerin «demokratizm» anlayışının geçersizliğini sergileyen Lenin, bu anlayışların bir kaynağı olarak «ilkel demokrasi»ye de işaret etmektedir. (Bu anlayışa inananlar, işçilerin, «...sendikaların ilk kurulduğu dönemlerde, bütün üyelerin sendika yönetiminin bütün ayrıntılarına katılmalarını demokrasinin zorunlu bir şartı saydıklarını anlatıyorlar: Bü-

tün meseleler, bütün üyelerin oyuyla karara bağlanmakla kalmıyordu, bütün resmî görevler, bütün üyeler tarafından münavebe ile görülüyordu. İşçilerin, demokrasinin bu şekilde anlaşılmasının saçmalığını görmeleri için bir yandan temsili kurumların gerektiğini, öte yandan da bütün zamanını sendika yönetimine sarfeden görevlilerin gerektiğini anlayabilmeleri için uzun bir tarihi tecrübe gerekti...» (a.g.e., s. 175).

Menşeviklerin parti içindeki bölücü davranışlarının ayyuka çıktığı yıllarda (II. Kongre'den sonra) Lenin Marksist partinin örgütlenme ilkelerini Bir Adım İleri İki Adım Geri adlı yapıtında savundu. Ve partinin eyleminin muhtevasına uygun bir biçim almasını sağlayacak ilkeleri geliştirdi. Böylece «parti, görevlerini yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şekilde kılavuzluk edebilmek için, merkeziyetçilik ilkesine dayanarak örgütlenmeli, mütecanis bir tüzük ve mütecanis bir yönetici organa sahip olmalıdır...» anlayışı, Leninist illegal parti örgütlenmesinin ilkelerinden biri oldu. (S.B.K.P. Tarihi, I. Baskı, s. 71) Ancak böyle bir yaklaşım R.S.D.İ.P.'nin içsel yapısının anti-demokratik olduğunu mu belirtiyor? Elbetteki hayır. Tam

tersine, parti içi demokrasinin verilen mücadelenin koşulları ve boyutları düzeyinde ele alınış yordamıydı bu. Ve «hiç şüphe yok ki, Çarlık istipdatı altında partinin illegal olarak var olduğu günlerde parti örgütleri tabandan seçim ilkesi üzerinde kurulamazdı ve bunun bir sonucu olarak da, parti kesinlikle gizli olmalıydı. Ama Lenin, partimizin hayatının bu geçici özelliğinin Çarlığın kaldırılmasıyla ortadan kalkacağını, partinin açık ve legal bir hale geleceğini ve parti örgütlerinin demokratik seçim, demokratik merkeziyetçilik ilkelerine dayarak kurulacağını düşünüyordu.» (a.g.e., s. 71) Nitekim, demokratik merkeziyetçilik ilkesi parti tüzüğüne ancak Şubat 1917 Devrimi'nden sonra, Altıncı Kongre'de konulabildi. Bu dönemde, devrim öncesinin son derece güç koşulları altında illegal çalışmalar sürdürmüş olan örgütleri, yer altından çıkarak politik ve örgütsel çalışmalarını açık bir biçimde geliştirmeye başladılar. «Parti komiteleri demokratik merkeziyetçilik ilkesine uyarak yeniden düzenlendi. En üstten en alta kadar bütün parti kuruluşları seçime tabii tutuldu.» (a.g.e., s. 220) Çarlığın yıkılmış olmasına karşın, burjuva ve küçük burjuva basının çılgın bir bolşevik avı kampanyasının kızıştığı bir sırada toplanan Altıncı

Kongre, «yeni bir parti tüzüğü kabul etti. Bu tüzük bütün parti örgütlerinin demokratik merkeziyetçilik ilkesi üstünde kurulmasını şart koşuyordu. Buna göre :

1 — Partinin bütün kademelerinde bütün yönetici kurullar seçim yoluyla işbaşına gelecektir.

2 — Parti kurulları kendi parti örgütlerine faaliyetleri hakkında düzenli aralarla bilgi verecektir.

3 — Sıkı parti disiplini olacak, azınlık çoğunluğa uyacaktır.

4 — Üst kurulların tüm kararları, alt kurulları, bütün parti üyelerini kesinlikle bağlayacaktır.» (a.g.e., s. 379)

Yukarıda anlattığımız Leninist örgütlenme sürecini kendi özgül pratiğinin gelişimi boyunca Ç.K.P.'nde de tesbit etmekteyiz. Ç.K.P. tüzüğüne demokratik merkeziyetçilik bölümü S.B.K.P.'ninkinden aynen aktarılmıştı. Ve devrim yapılana dek Mao Zedung partiyi amorflaştırma, mücadeleyi örgütsüz kılma tehlikesini doğuran «aşırı demokratizm» hastalığıyla da savaşmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti kurulduktan sonra ve proletar-

ya diktatörlüğü pekiştirildikten sonradır ki, Ç.K.P., değişen koşulların ışığında demokratik merkeziyetçilikte demokrasi yanının gelişmesini öngören yeni tedbirler aldı. (Ç.K. P. Onuncu Kongre Kararı).

Devrimciler, karmaşık toplumsal sorunların, aynı derecde karmaşık uygulama ve çözüm yöntemleri gerektirdiğini bilirler. Bu uygulama, kitle çizgisine bağlı bir eylem kuralını (çalışma tarzını); karar verme sürecini belirleyen bir mücadele anlayışını; ve bu iki olgunun somutlaştığı bir örgütlenmeyi içermektedir. İşte bu sonuncu etmen kendi yapısal hareketliliğinin kaynağını esas olarak eyleminde ve bunun yanısıra sahip olduğu denetleme zincirinde ve giderek buna işlerlik kazandıran demokratik merkeziyetçilikte bulmaktadır.

Bu yüzden, demokratik merkeziyetçilik, devrimci mücadelenin örgütlü olan her alanında canlı pratikten fışkıran bir ilkedir diyoruz. Burada, pratik («eylemin muhtevası»), bu ilkenin soyut kalmasını ya da kâğıt üzerinde kalmasını ortadan kaldırabildiği için gerçekten çok önemlidir. Ve yalnızca bu ölçüt, bir örgütte demokratik merkeziyetçiliğin, içinde yer aldığı ortamın koşullarına gö-

re ve bu örgütün kendi içsel yapısının özelliklerine göre nasıl ve ne düzeyde var olduğunu gösterir. Öyleki, örgütün mücadelesinin ivmelerinden birisi olan bu diyalektik unsurda, gelişimi sağlayan yanın tespitinde (bu çelişmenin hangi yanının ağır basması için çaba gösterilmesinde) gözönüne alınması gereken olgular, yaşanılan tarihî dönemin koşulları ve örgütün eyleminin düzeyi olmalıdır. (Yani bir yanın ağır bastığını söylemekten diğer yanın «geçersizliği ya da iptali» anlaşılmamalıdır. Demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarından herbiri, bu bütünlük içinde birdiğerinin varlık nedenidir çünkü. Burada kastedilen, yalnızca, hangisinin «belirleyici» olduğudur.)

Demekki, bir bütün olarak ele alınan devrimci örgütlerin herbirinde demokratik merkeziyetçilik bir evrensel karakter olarak belirlenmelidir. Öte yandan her biri ayrı örgüt kategorisi için ve gidereek her ayrı örgüt için bu ilkenin özgül karakteri bulunmalıdır. (Çelişmenin evrenselliğinin ve özgüllüğünün birlikteliği somut pratikte görülmelidir.)

Şimdi gençliğin örgütlü mücadelesini ilgilendirdiği ölçüde (bu yüzden de kendimizi devrimci gençlik örgütleri ile sınırlayarak)

demokratik kitle örgütlerinde demokratik merkeziyetçiliğin kazandığı özgül karakterlerini- uygulanabilirliğinin boyutlarını, anlatmaya çalışacağız.

Demokratik kitle örgütlerinin ayırdedici özellikleri nelerdir?(1) Demokratik kitle örgütlerinin kendi eylemlerinin muhtevasına uygun olarak biçimlenen örgütsel yapıları vardır. Ve onların eyleminin muhtevası ekonomik-demokratik olduğu için demokratik örgütlerdir. Gerçek demokrasi mücadelesinin bir parçası olan ve anti-faşist bir boyutu da olabilen ekonomik-demokratik mücadelenin kapsamının sınırları, burjuva demokrasisi ile belirlenmiştir. Ancak, «demokratik kitle örgütleri, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdırlar, ve mücadeleleri bu anlamda sadece ekonomik demokratik değildir.

Mücadele alanı olarak ekonomik-demokratik mücadelenin temel alan olması ayrı bir olaydır, bu platformdaki mücadelede dahi siyasi mücadelenin ön planda tutulması ayrı bir olaydır.» (Demokrasi Mücadelesi ve Demokratik Kitle Örgütleri, s. 14) İşte böyle bir

(1) Bu sorunun cevabı enine boyuna «Demokrasi Mücadelesi ve Demokratik Kitle Örgütleri» adlı broşürümüzde verildi.

mücadele alanı üzerinde yer alan demokratik kitle örgütleri **alenîdirler**. Ve bu anlamda en geniş kitlelere açıktırlar: Örgütsel yapının «seçim» ile oluşturulmasının koşulları vardır.

Pratikte bu oluşum nasıl gerçekleşmektedir?

Ekonomik-demokratik mücadele alanında yer alan en geniş kitlelerin ve bu alan üzerinde ortak (özgül) sorunları ile yer alan kitlelerin aşağıdan yukarı bir gerekirçilikle örgütlenmeleri gündeme gelmektedir. İşte bu geniş kitlesel, potansiyel, bir örgüt potasına aktarıldığında, ona yukarıdan aşağıya bir örgütsel hiyerarşi kazandırıldığında, ortaya çıkan bu yapıya genel olarak demokratik kitle örgütü denilmektedir. Başka bir deyişle, en geniş kitle katılımı, bu demokratik **katılım**, bir örgütte somutlaştığı anda **merkeziyetçiliği** de birlikte getirmektedir. Aşağıdan yukarı bir biçimde, (gerekircilik anlayışıyla) gündeme gelen bir örgüt ihtiyacına yukarıdan aşağı bir biçimde devrimci (**kendiliğinden** değil!) bir müdahalenin sonucunda bir SENTEZ olay olarak demokratik merkeziyetçilik gerçekleşmektedir. (Aşağıda bu sentezi **kitle çizgisi** ve **örgütsel işlerlik** olarak «analiz» et-

meye çalışacağız.) Yani demokratik merkeziyetçiliğin var oluşu, bir mücadeleye tekabül eden örgütün biçimlenmesiyle eş zamanlıdır; «gökten zembille inmez»!...

Bir örgütün varoluşunun **temel** nedeni onun bir mücadeleye hizmet etmesi olduğuna göre; demokratik kitle örgütünde de bu temel nedenden (çelişmeden) kaynaklanır demokratik merkeziyetçilik... Bir yandan bu mücadelenin boyutlarına uyumlu olarak gelişirken, diğer yandan da kendi nisbi gelişimi, bağlı olduğu bütünün (örgütün) gelişimini de etkiler. (Ancak son çözümlemede «parça bütüne tabidir.»)

Ve elbette demokratik merkeziyetçiliğin değerlendirilmesi, «halk içindeki çelişmelerin ele alınması» yöntemi ile yapılmalıdır. Demokratik bir katılım ve merkezi bir örgüt yanlarının oluşturduğu bu sentez, teorik olarak, örgüt içindeki kitlesel dayanışmanın daha ileri biçimlerini yaratacaktır. Çünkü böyle bir örgütü ne kadar çok ve ne kadar tutarlı bir katılım sağlanırsa, bu, daha sıkı bir merkeziyetçiliği gerektirecektir. Nicelik artışı, örgütün nitel olarak daha tutarlı biçimlenmesine ve giderek onun eyleminin etkinleşmesine de yarayacaktır. Kısacası, demok-

ratik kitle örgütü büyüdükçe, onun nicel kapasitesi genişledikçe, buna tekabül eden örgütlenme düzeyi sağlanmalıdır, ki böylece örgütsel potansiyel (demokratik katılım) merkezi bir biçimde mücadelenin devrimci yoluna aktarılabilsin. Ve bu kinetik güç sayesinde ileri adımlar atılabilsin. Çünkü bu tür yapılar (ve genel olarak tüm devrimci örgütler) «dengeli» birlik veya nispi durağanlık içermeyen yapılardır. Demekki, daha fazla kitle katılımı -demokratik katılım, daha sıkı ve daha üst düzeyde bir merkezi birliği gerekli kılar. Bu iki yanın daha bir üst düzeyde birleşme anlarında, hiyerarşik olarak da daha üst ve çeşitli «merkezlerin merkezi» olan örgütlere ihtiyaç duyulur. Süreç içinde demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarının belirleyiciliklerinin değişmesi, örgütün (örgütlerin) gelişimine ve onun onların) üst düzeyde yeni boyutlar kazanmasına katkıda bulunacaktır. Sözgelimi şu anda gençliğin Türkiye çapında merkezi bir örgütünün oluşturulması gerektiği gibi... (Elbette bu süreç proletaryanın siyasi örgütlenmesi ile karıştırılmamalı ve demokratik kitle örgütünün günümüz koşullarında oluşumundaki ölçütün alenilik olduğu unutulmamalıdır. Kaldıki, varolan gerçek bir proletarya partisi sayesin-

de, ekonomik-demokratik mücadele alanındaki örgütlenmeler bu öz örgütün iradeci müdahalesi ile daha merkezi ve daha çabuk olabilecektir. Zaten Türkiye'de her mücadele alanındaki dağınıklığın nedeni bunun eksikliğindendir.)

Günümüzde devrimci gençliğin mücadelesinde, demokratik kitle örgütünde demokratik merkeziyetçilik örgütlenme ilkesine değişik yaklaşımların bulunduğu bir gerçektir. Bu durum, objektif olarak, «anti-faşist, anti -emperyalist» her yurtseverin çalışma olanağına sahip olduğu demokratik kitle örgütlerin heterojen yapısı içindeki «heterojen fikirlerden» kaynaklanmaktadır.

Bu örgütlerde aktif üye ve pasif üye (bu kavramı örgütün öncülüğünü tanıyan ve fakat «hukuki» olarak üyesi olmayan kitle olarak da genişletebiliriz.) ikileminin bulunmasıda, örgüt politikasının tespitinde kimin ağırlığı olmalıdır sorusuna önem kazandırmaktadır.

Demokratik merkeziyetçilik, pratik geçerliliğini yapısal bir kademelenmede bulmalıdır. Bu dar anlamıyla, örgüt içindeki organların kademelenmesiyle, geniş anlamıyla ise (ki burada kendimizi demokratik kitle ör-

gütleri ile sınırladığımızı hatırlatalım) aktif üyeler ve pasif üyeler arasında olmaktadır. Kaldıki örgütsel işlerlik açısından bu zorunlu bir uygulamadır. (Çünkü rasyonalize denetim yapıları kaçınılmaz bir hiyerarşinin veya denetim zincirini içeren yapılardır.) İşte tam bu noktada uygulanacak kitle çizgisinin ve örgütsel işlerliği sağlayan demokratik merkeziyetçiliği «ayırdetmek» gerekmektedir. Öyle ise, karar verme sürecinde kim etkin olacaktır? (Ya da pratik olarak kimler etkin olmaktadır?) sorusuna yanıt bulmalıyız.

Bu durumu bir de yukarıda belirttiğimiz olguyla (örgüt içinde değişik siyasi yoğunlukların varoluşuyla) birlikte ele aldığımızda, sorun daha da çetrefilleşmektedir. Çünkü farklı siyasi görüşlerin «kadro»ları demokratik kitle örgütünün aktif üyeleri (bu örgütün kadroları) olmaktadırlar. Hele hele değişik siyasi görüşlerin gençliğin eylemi konusundaki programlarında çakışmayan noktalar gündeme geldiğinde, bu «heterojen kadroların» denetimi olanaksızlaşmakta, demokratik merkeziyetçiliğin yerini bir keşmekeş almaktadır. Bir keşmekeş alabilmektedir: Çünkü, her siyasi yoğunluk bu örgütlerde kendi kadrolarını kendi azami programla-

rına göre yönlendirmek istemektedir; çünkü, bir önveri olarak saptanan örgütlenme ilkeleri ve ortak eylem programı gözardı edilmektedir. Ve artık parçanın (bireylerin veya grupların) bütüne bağlılığı ortadan kalktığı için «parçalanma» gündeme gelmektedir. Burada en ilginç nokta ise bu tür parçalanmaların (pratik içinde ayrı tavır koymalar) kendisine teorik gerekçe olarak **«demokratizm»**i bulmasındadır.

İşte bu yüzden, demokratik kitle örgütlerindeki «demokratizm» hastalığını bu anlayışların bir yansıması olarak da ele alacağız.

Bu sözcüğü, demokratik kitle örgütlerinde bir sapma yerine kullandığımız için bir takım itirazlar yükselebilir. Demokratik kitle örgütlerinde genel olarak demokratik yan ağır bastığı için böyle bir sapma olabilemez denecektir. Hemen söyleyelim ki burada bu kavramı birinci olarak «kitle kuyrukçuluğu» yerine ve ikinci olarak da «örgüt-içi anarşi» ya da örgüt içnde «çokbaşlılığın» savunulmasına tekabül ederek kullanıyoruz. Ve bu ikisi birleştirildiğinde «kitle mi kadro mu» ikilemi yaratıldığı için ve «heterojen bir kadrolaşma» (doğal olarak) söz konusu olduğu için bu konuyu özellikle ele alıyoruz.

Elbette demokratik kitle örgütleri, kadro örgütleri değildirler. Ancak bu, demokratik kitle örgütünde (aktif üye anlamında) kadroların çalışmadığını belirtmez. Aktif üye ile en geniş kitleyi, örgütün çalışma tarzı konusunda bir tutamadığımız için, işte bunun içindir ki kadrolar ve kitle arasında oldukça muğlak olan («muğlak», çünkü kimin «kadro» kimin «kitle» olduğunun ölçütleri kesin olamıyor) ve fakat yine de var olan bir hiyerarşi mevcuttur. Bu, karar alınışında da, bunları pratiğe geçirmede de söz konusudur. (Her dernekte yapılması doğal olan «dar toplantıları» hatırlayalım)

Öyleyse, kadroların örgütteki birincil işlevini saptamamız gerekmektedir. Ve bu da, onların, örgüt çizgisinin (politikasının) gerçekleşmesi uğruna çalışmalarıdır: Demokratik kitle örgütlerinde, kitlelerin en somut sorunlarının çözümü için (reformlar uğruna) mücadele verirken sorunlarına gerçek çözümün devrimci mücadelede olduğunu, kurtuluş için tek yolun devrim olduğunu anlatmalarıdır; örgüt çizgisi olan en geniş anti-emperyalist, anti-faşist propagandayı yapmalarıdır...

Demokratik merkeziyetçilik, merkezi direktiflerin (örgüt çizgisinin) aktif üyeler

aracılığıyla pratikte gerçekleşmesini, yani «demokratik» (kitlesel) katılmayla **bütünleşmesini** gerektirir. İşte bu, **«demokrasi temeli üzerinde bir merkeziyetçiliktir».** Bu, kitle çizgisini pratikte uygulayabilme yeteneğine göre geçerlilik kazanır(?). **Aşağıdan yukarıya kitle katılımıyla kurulan örgütlerde demokratik merkeziyetçiliğe yaklaşımın bir yanıdır bu.** Kitle çizgisi yönteminin bir sonucu olarak örgüt çizgisinin (politikasının) geliştirilmesi böyle olur.

Peki, örgüt çizgisini **kim** geliştirecektir? Elbetteki kitleler arasında çalışma yapan, yukarda da anlattığımız gibi aktif üyelerdir, yani kadrolardır. Onlar, «öncüler» olarak önemli işlevlere sahiptirler. Onlar, merkezi direktifleri (örgüt çizgisini yansıtan güncel, pratik kararları) kitlelere iletmek ile yükümlüdürler. Ve bu kararlar da bir yönetim organından çıkmak durumundadır. İşte bu noktada örgütsel işlerliği sağlaması anlamında demokratik merkeziyetçilik (kitle çizgisinin sonucu olarak) **bir kez daha** gündeme gelmektedir. Çünkü kitlelerin öncüleri ile «yönetim organı» arasında sıkı bir diyalog söz konusudur. Devrimciler arasındaki bu diyalog, **kollektif önderlik'te** anlam kazanmaktadır. («Dar toplantılar» pratiği)

Sorun bu boyutları ile kalsaydı eğer, çözümü kolay olurdu. Halbuki bu kollektif önderlik içinde de bir heterojenlik, farklı siyasi yoğunlukların bir almaşığı ortaya çıkmaktadır.

Toparlarsak: Kadro örgütü mü? -Kitle örgütü mü ikilemini yaratan yanılgı esas olarak bir örgütün kitle çizgisi ve (bizim **burada** özel bir içerik yüklediğimiz anlamıyla) demokratik merkeziyetçiliğin birbirine karıştırılmasından kaynaklanmaktadır.

Kitle çizgisi, bir örgütün etkime alanı içinde —kitlesine— uygulanabilir. Ve eğer «bütün» olarak bu alan ele alınırsa uygulanan kitle çizgisinin **bizatihi** demokratik merkeziyetçilik olduğunu görürüz. Halbuki örgütü —üyeleriyle ya da aktif unsurlarıyla— özgül bir bütün olarak sınırladığımızda (tabii onu kitlesinden koparmadan!), onun örgütsel işlerliğini açıklamak durumunda kaldığımızda, demokratik merkeziyetçiliğin **kapsamını daraltmalıyız.** Ve burada onu, örgütün genel olarak uyguladığı kitle çizgisinin **doğal bir sonucu** olarak belirlemeliyiz. Ki böylece devrimcilerin «karar alma süreçlerini» muğlaklıktan kurtarmış oluruz. Kuyrukçuluk sapmasını engellemiş oluruz. (Elbette kitle

çizgisi ihmal edildiği anda da «buyrukçuluk» sapmasına düşüleceği unutulmamalıdır!) Demekki, ele alınan bütünlerde, gittikçe genişleyen (kitle çalışmasıyla özdeşleşebilen) ya da daralan (bir örgütsel işlerlik olarak anlam kazanan) demokratik merkeziyetçilik uygulamaları sözkonusu olabilmektedir. Bu yüzden, tartışmalarda, ne için ve nerede demokratik merkeziyetçilik? işte bu iyice belirlenmelidir! (Tıpkı sosyalist bir ülkede makro planda demokratik merkeziyetçilik uygulaması ile bu ülkeyi yöneten proletarya partisi içindeki demokratik merkeziyetçiliğin karıştırılmaması gibi...)

Kademelenme açısından kadro-kitle ikileminin yanı sıra farklı siyasi yoğunlukların varlığının heterojen bir kadrolaşmayı doğal olarak birlikte getirdiğini belirtmiştik. Bu ikincisi, birinciye de sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü her siyasi yoğunluğun kadrolarının ayrı «kitle tabanları» olduğu da söylenmektedir...

İşte, tüm anti-faşist, anti-emperyalist siyasi yoğunlukların demokratik kitle örgütlerinde birarada çalışma zorunluğu ve onların bizatihi ayrı olma gerçeği, bu örgütlerde özellikle denetim açısından önemli sorunlara kaynaklık etmektedir. Çünkü varolan yapı-

lar, ayrı örgütlerin oluşturduğu bir ittifaklar cephesi değil; özgül ekonomik-demokratik mücadele ve anti-emperyalist; anti-faşist mücadele platformu üzerindeki eylemlerin muhtevasına göre biçimlenen kitle **örgütleridir.** Dolayısıyla, söz konusu olan kendi özgül boyutları kapsamındaki bir **örgütlü mücadeledir.**

Bununla birlikte, bu tür örgütlerde sıkı disiplinin (denetimin) sağlanması gerçekten zordur. Fakat bu bizim (öncüler arasında bile) «disiplinsizliği» mi savunmamızı gerektirir? Elbetteki hayır! Çünkü farklı görüşler birarada bulunsa bile, bunlar, önceden saptanan **ilkeli birlik** temeli üzerinde yer almalıdırlar. Ve bu ilkeler **gençliğin devrimci eyleminin birliğini** gerçekleştirecek ilkeler olmalıdır.

Bir örgüt, genel anlamıyla «çoğunluğun» görüşlerine uygun bir işleyişe sahip olmasıyla, öte yandan «azınlıktakilerin» görüşlerinin de savunulabilmesine olanak tanınmasıyla **yönetsel** açıdan «demokratik» bir içerik taşır. Bu genel doğrudan yola çıkarak demokratik kitle örgütlerinde denetim mekanizmasına ne ölçüde bir açıklık getirebiliriz? Zaten aşağıdan yukarı demokrasi ile yönetimin de-

netlendiğini, yukardan aşağıya merkeziyetçilikle de tabanın denetlendiğini söyleyebiliyoruz. Ancak, denetim olgusunu böylesine genelinde (soyut) açıklamak, pratikte karşılaştığımız sorunları çözmede yeterli olamıyor. Demokratik kitle örgütünde, saptadığımız kademelenmenin doğrultusunda; yönetim organı, alt organlar (ki bu ikisi kollektif önderliği sağlayan öncülerden oluşuyor) ve kitlesel katılım —yani bu bütünsellik içinde mekanik değil fakat organik bir biçimde (iç içe) varolan unsurlar, arasındaki karşılıklı denetimi görebilmeliyiz.

Demokratik merkeziyetçiliği uygulamayı örgüt ile kitlesi arasındaki bağ açısından ele aldığımızda alınan kararların pratikte denetiminin ölçütü ne olmalıdır? Bunu anlatabilmek için, hemen, kitlelerin henüz olgunlaşmamış dileklerini körcesine izlemenin kitle çizgisi olmadığını hatırlatalım. Kitleye baş vurma, mücadele içinde zaten sürekli gündemdedir: Kitlelerin sorunlarını tespit etme ve onların sistemleşmemiş görüşlerini derlemek her zaman unutulmaması gereken bir görevdir. Zaten örgüt çizgisi kitle çizgisinin bir sonucudur. Öncüler doğru siyasi kararların inatçı birer savunucusu olmalıdırlar. Bel-

li tarihi dönemlerde kitlenin **gündelik** çıkarlarına ters düşseler bile, devrimci siyaseti savunmalıdırlar. Ve bu anlamda kitlelerin kararın doğruluğuna kendi öz deneyimleriyle inanmalarını sağlayarak, kitleye güvenerek ve kitlenin örgüte güvenini sağlayarak dev rimci bir çalışma tarzı uygulamalıdırlar. Bunu başaramazlarsa ya kuyrukçuluk ya da buyrukçuluk sapmalarına düşerler.

Öte yandan, örgütün politikasını pratiğe aktaran öncülerin kendi aralarında **heterojen bir kadrolaşmadan**, azınlık görüş-çoğunluk görüş ikileminden ve giderek yönetim organı ile bu yönetim organının «ideolojisini» benimsemeyen siyasi yoğunlukların varlığından kaynaklanan bir **örgüt içi denetim** sorunu ile de karşılaşabiliyoruz. Örgütlü mücadele vermek ve gençliğin mücadelesinde somut bir eylem programı uygulamak yerine, dar gurupçu bir görüşle ve «siyasi çalışma» yapmak «mazereti» altında pratik içinde örgütsel denetimin kurallarına uyulmadığını da görebiliyoruz. Dahası bu tür anlayışlar, kendilerine geçerlilik kazandırmak için ilginç» demokratik merkeziyetçilik (ya da «merkezi demokrasi»!) teorileri yaratmaya yelteniyorlar.

Elbetteki bu ve benzeri anlayışlar, ör gütlü mücadele içinde «gurup tavrı» koyabilmeyi meşrulaştırmak için savunulmaktadır. Bunlardan yalnızca ikisine örnek alalım.

Şu iddia ediliyor: «... kitle örgütlerinde örgütsel işlerlik denildiğinde **merkezi demokrasi** (?!) olmak gerektiği hemen anlaşılmaktadır.» (Ekim 17 s. 31) İşte kendi subjektif niyetlerine ideoloji uydurma çabasının bir sonucu olarak böylesine ilginç (!) terminolojiler yaratılmaktadır. Demokratik merkeziyetçilik evrensel ilkesinin demokratik kitle örgütlerindeki özgül boyutlarını inceleme zahmeti gösterilmeden «merkezi demokrasi» ile bu iş haleldilmektedir! Ve bu nemenem diyalektik anlayışıdır ki, «... demokratik işleyişle merkeziyetçilik arasındaki diyalektik bağ, bu ikisi arasındaki diyalektik bütünlük»ten (belki de ayıp olmasın diye!) söz edilmesine rağmen «...demokratik kitle örgütlerinde **temel olan, daima** gündemde olması gereken, **daima ağır basan demokratik işleyiştir.**» (altını biz çizdik) (a.g.e., s. 32) denilmektedir. Ve böylelikle diyalektik materyalizmin: «Aslolan karşıtlar arasındaki mücadeledir, karşıtların birliği geçicidir, varolan bütünde karşıtların birliğini ve müca-

delesini onun içinde yer aldığı ortam koşullandırır...» öğretisi güme gitmektedir. Bunun sonucu olarak da «merkeziyetçilik ise, bir örgüt, bir örgütlenme söz konusu ise... zaten vardır.» gibi sığ bir tanım getirilerek açıkça aşırı demokratizm savunulmaktadır. (Bu konuda en fazla «... kitle örgütlerinde de belli bir kademlenme, hiyerarşi gerçekleştirilmelidir.» demektedirler. Başka «ayrıntılı» görüşleri ne yazıkki yoktur! Ki eleştirebilelim!) İşte bu mekanik anlayışın sonucu, adı geçen broşürün yazarları ve savunucuları, «proletar örgütlerde, dar kadro örgütlerindeki demokratik merkeziyetçilikle kitle örgütlerinde merkezi demokrasi (?!) arasında çok önemli farklılıklar vardır.» görüşünden yola çıkıp iki tür örgütlenme arasındaki farkı, birisinde daima merkeziyetçiliğin diğerinde ise daima demokratik yanın ağır basmasında bulmakta ve belki de sahip olduğu demokratik işleyişin bir sonucu olarak kitle örgütlerinin, «demokratik» kitle örgütleri olduğunu sanmaktadırlar. (Çünkü onların «bir örgütün karakterini onun eyleminin muhtevası belirler» diye leninist bir tezden haberleri yoktur!)

Kendi sübjektif niyetlerine ideoloji uydurma hastalığı ile malül ikinci anlayış (ki

pratikte birincisi ile kol koladır, «birlik» içindedir) ise «grupların gücü nisbetinde temsil edilmesini» savunmaktadır. Gurupçuluğu meşrulaştırma ve hatta yönetimde pay ayırarak imtiyaz çıkartma uğrunda demokratik merkeziyetçilik ilkesini tahrif etmek için gösterilmektedir bu çaba... «Tek kitle örgütünün bir şiar olarak ortaya atmanın yetmeyeceği» tespitinden yola çıkarak örgütlü mücadeleyi reddeden bir noktaya ulaştıklarının farkında olmaları gerekir. Çünkü hiçbir somut durum, devrimci örgütlenmenin yerine anonim şirket anlayışının getirilmesini gerektirmez(*).

(*) Biz, anonim şirket kuracakmış gibi ta başından, bir takım önyargıların bu dönemin örgütlenmesinin temel koşullarıymış gibi ortaya konulmasına karşı çıkıyoruz. Hele hele bunun çözümünü, grupların yönetimde nispi temsil edilme zorunluluğu anlamındaki mekanik ve art niyetli önerilerde aramanın sakatlığına inanıyoruz. Siyasi yoğunlukların demokratik kitle örgütleri içinde varolmaları gerekçesi herhangi bir örgütün en doğal özelliği olan çoğunluk-azınlık diyalektik birliğini zaten yok edemez. Buna karşı çıkma kesinlikle tek bir görüşün iktidarını savunmak değil ve fakat her tür yönetimde zaten çoğunluğu temsil eden bir görüşün varolmasını savunmaktır. Ve pra-

Bütün bu yanlış anlayışların karşısında ise bizim demokratik merkeziyetçilik ilkesini daha bir tutarlılıkla savunmamız zorunlu olmaktadır. Mevcut duruma boyun eğmek yerine onu aşmak için devrimci öneriler getirmek bizim görevimizdir.

Bu önerilerden birincisi ideolojik mücadele ile ilgilidir. Ve bu anlamda da eleştiri-özeleştiri mekanizmasının aksatılmadan işletilmesidir. Farklı siyasi yoğunlukların aynı gençlik örgütünde birarada bulunmasının çıkaracağı çatışma ortamını gidermenin ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağla

---

tik, söz gelimi Ankara'da herkesin kabullendiği çözümlerini bulmuştur. Her siyasi yoğunluk, birimlerde kendi kitle çalışmasını yaparak temsilcilerini seçtirmiş ve bu temsilcilerin oluşturduğu bir tartışma ortamında öğrenci gençliğin çoğunluğunun görüşlerini yansıtan bir yönetim kurulmuştur. Ancak böyle bir yönetim ne iddia edildiği gibi tek bir görüşün iktidarı, ne de şimdi bir takım önyargılarla istendiği gibi her görüşün nispi temsili yoluyla gerçekleşmiştir. Gerçek çözüm somut olması gerektiğinden, somutun çözümlenmesi, yönetimde çoğunluğun en demokratik şekilde yer almasına (ama parti M.K. gibi değil) ve azınlığın en demokratik muhalefet (ama demokratizm olarak değil) yapmasına olanak tanımalıdır.

manın en etkili yollarından biridir ideolojik mücadele. Ve bunun yordamı örgüt içi ideolojik eğitimde aranmalıdır. Sosyalizm için birer okul olması gereken kitle örgütlerinin işlevini böylelikle de açığa çıkarmış oluruz. Sosyalizmin en genel sorunlarının öğretilmesinin ve tartışılmasının yanısıra, ve buna bağlı olarak, gençlik örgütünün özgül mücadelesine anlam kazandıran bir yaklaşımla gençlik mücadelesinin eylem programına ilişkin tartışmalar kıyasıyla yapılmalıdır. Böylelikle, ideolojik eğitim yoluyla, kitle çizgisine ve demokratik merkeziyetçiliğe uyum sağlamak için, kadrolar «ortak bir dil»e sahip olmalıdırlar. (Bu «ortak dil»den kastedilen, elbette ideolojik tavizler değildir! Tartışma sürecinde, kullanılan deyimlere herkesin ayrı bir siyasi içerik yüklemeyi asgariye indirme çabasıdır. Örneğin bu yazının kaleme alınış amaçlarından birisidir bu çaba.)

Eleştiri-özeleştiri mekanizmasının devrimci bir yordamla çalıştırılması ideolojik mücadelenin bir entellektüel gevezelik ya da bir sinir harbi olarak bozuma uğratılmasını engelliyecektir. Bu yüzden, eleştiri yaparken sübjektif davranılmamalıdır. Sübjektif eleştiri (belirsiz ve temelsiz konuşmalar, ve şüp-

hecilik) örgüt içinde ilkesiz sürtüşmeler yaratır. Özellikle kişilere yönelik eleştirilerde «peygamber tavırlar» takınılması buna bir örnektir. Olayların üzerine devrimci bir yöntemle gidilmesi yerine, ideolojik tartışmalarda «trafik polisliği» işlevini yüklenen arkadaşlar vardır. Bazı arkadaşlar ise «gurup tavrı» koyma adına takım tutar gibi taraf tutabilmektedirler.

İşte bu tür davranışların kaynağı **sekterizmdir**. Politik olarak en doğru olduğunu varsayan görüşlerin, gençliğin devrimci eyleminin birliği uğruna ortak mücadeleye girmelerinden kaçınmaları, kendi gurupsal çıkarlarını örgütlü mücadeleden üstün tutmalarıdır. Öte yandan bu anlayış yukarda anlattığımız gibi örgüt içinde «çok başlılığa» ve giderek aşırı demokratizme yol açmaktadır. Elbette gençlik mücadelesini hala temel alma hastalığından kurtulamayan siyasi yoğunluklar (savundukları sınıfsal temele, proletaryaya, dayanmayan görüşler) küçük burjuva dünya görüşünden kendilerini kurtaramayacaklardır. Aşırı demokratizmin bir kaynağının da küçük-burjuvazinin disipline karşı duyduğu bireyci hoşnutsuzluk olduğunu biliyorsak, bu yanılgının üzerine devrimcile-

rin örgütlenme ilkelerini savunarak gitmeliyiz.

Gençliğin devrimci eyleminin birliği, merkezi bir örgütlenme içinde ve anti-faşist, anti-emperyalist bir demokratik eylem programı doğrultusunda olmalıdır. Bu yüzden örgüt içnde verilen ideolojik mücadele ve yapılan eleştiriler bu programın geliştirilmesine hizmet etmelidir. Ana sorunları terkedip dikkatleri (bu platform için) ikincil noktalara yöneltme, eleştirinin ana görevinin, örgüt politikasının yanlışlıklarını sergileme olduğunu anlayamamaktır. Hiçbir siyasi yoğunluk, devrim stratejilerinin çözüm platformunun gençlik örgütleri olduğunu sanma ve bu doğrultuda tavır alma yanılgısına düşmemelidir.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin değerlendirilmesi, «halk içindeki çelişmelerin ele alınması» ölçütüne göre yapılmalıdır. Böylelikle, bu çelişme, örgütün atılımlarının ivmelerinden birisi olabilir. Demokrasi ve merkeziyetçilik yanları eğer antagonist karşıtlıklar haline dönüştürülürse, demokratik merkeziyetçilik diye bir olgu kalmayacaktır çünkü. Anlatmaya çalıştığımız gibi, yalnızca merkeziyetçilik yanını önemsemek (kitle çizgisinde

buyrukçu olmak, yönetimde sekter davranmak) kitle örgütlerinin işleyişini kemikleştirecektir. Bu durum birinci olarak kitle tabanının kaybını ve ikinci olarak da örgüt içindeki siyasî gurupların ayrılmalarını kaçınılmaz kılar. İkincisi pratikte gerçekleşmezse, bu kez de, aşırı merkeziyetçiliğin yol açtığı kemikleşmeye tepki olarak her kafadan ses çıkmaya başlar, gurupsal tavırlar yaygınlık kazanır. Böylece hiç kimsenin elinde fazla denetimin olmadığı, «liberal» veya «anarşik» örgüt modelleri ortaya çıkar. Öte yandan, süreç içinde varılan bu noktanın başlangıcı (bu yazıda ayrıntılarıyla anlatmaya çalıştığımız) aşırı demokratizm de olabilmektedir. Ve günümüzde gençlik örgütlerinde genellikle bu ikinci süreç yaşanmaktadır.

Görülüyorki, demokratik merkeziyetçilik ilkesi, denetim olgusunun yanlış değerlendirilmesi sonucunda çeşitli yollardan bozuma uğratılabilmektedir. Toparlarsak, kitle çizgisini uygulamadaki aksaklıklar kuyrukçuluk ve buyrukçuluk sapmalarına yol açarken; öte yandan, örgüt içi denetimin uygulanmasında dar gurupçu tavırlardan ve sekterizmden kaynaklanan «örgüt içi anarşi» ya da bürokratik eğilimler söz konusu olmaktadır.

TÜSTAV

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında sonuç olarak diyebiliriz ki: Demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarının diyalektik birliğine yönelik «sübektif» iradeci etkileme çabalarında, bu iki yanın **optimum** (en uygun) birlikteliği aranmalıdır.

Bu anlamda, kitle örgütlerinde demokratik yanın süreç içinde genel olarak (ve fakat **daima** değil!) ön planda olmasını sağlayan onun ortamının koşulları ve yapısal özellikleridir. Unutulmaması gereken, devrimci örgütlerin merkeziyetçi ve **aynı anda** demokratik karaktere sahip örgütler oluşudur. Bu ilkenin ne yukardan empoze edilen tek-eldencilikle ne de merkeziyetçiliğin «anarşik» yadsınmasıyla bir ilintisi yoktur. Söz konusu, olan, demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarının optimum birlikteliğinin somut tarihsel koşullara olan bağlılığının göz ardı edilmemesidir. Ve özellikle kitle örgütlerinde böyle bir birliktelik sağlanmalıdır; yeterki ne merkeziyetçilik ne de demokratizm **mutlaklaştırılmasın**. Ve demokrasi temeli üzerinde bir merkeziyetçilik gerçekleştirilebilsin.

SONSÖZ : Bu döneme bir son verelim...

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN

«ÜLKEMİZİN SOLUNDA TAM BİR TEORİK KEŞMEKEŞ HÜKÜM SÜRMEKTEDİR. ÖYLE Kİ AYNI REVİZYONİST TEZLERİ TEMEL ALAN VE BUNLARI DEĞİŞİK AMBALAJLARLA PİYASAYA SÜREN, KENDİ ÖZ GÜCÜNÜN DIŞINDA BAŞKA GÜÇLERE BEL BAĞLAYAN ÇEŞİTLİ OPORTÜNİST FRAKSİYONLAR EN SERT BİR ŞEKİLDE BİRBİRLERİNİ PASİFİZMLE, OPORTÜNİZMLE, İHANETLE V.S. SUÇLAMAKTADIRLAR.»

Bu satırlar ilk bakışta bugüne aitmiş izlenimini uyandırıyor. Ama hayır! Bu satırlar 12 Mart'ın eşiğindeki Türkiye solunun içinde bulunduğu durumu belirtmek için yazılmıştı. Evet! 12 Mart eşiğindeki Türkiye solunun

bugüne benzer bir görüntüsü vardı. En temel karakteristiklerini sıralamak gerekirse: İşçi sınıfının devrimci bir partisi yoktu. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin bulunmayışı nedeniyle teorik seviye düşüktü ve sol hareket genel anlamda bir aydın hareketi sınırlarını aşamamış, emekçi halk yığınlarına mâl olmamıştı. İşte revizyonizmin belirleyici olduğu solun 50 yıllık geçmişinin 12 Mart önlerinde bize getirdiği tablo.

Yakın geçmişimizde bu tabloyu bozacak, bu geleneksel yapıyı bazı noktalardan kıracak gelişmeler olmuştur. Önce küçük burjuva anlamdaki gençlik hareketleri hızla gelişerek 1960 sonrasının nisbi özgürlük ortamında Marksist-Leninist klasiklerin çevrilmesiyle de birleşerek sol içinde dinamik bir unsur oluşturdu. Devrimci gençlik hareketinin yükselişi ile gelişen mücadele 1971'lerdeki yenilgi ile sonuçlandı. Evet, devrimciler 12 Mart'a yukardaki gibi bir mirasla girdiler ve yenildiler, ama nasıl bir yenilgi? Solun geleneksel yapısını parçalayan, devrimci hareketin bir tarihi dönemini kapatıp, bir diğer tarihi dönemini başlatan bir yenilgi! Bu dönemde devrimci hareket ilk defa en geniş halk yığınlarına sesini duyurabilmiş, aydın

hareketi sınırlarını belirli ölçüde aşabilmiş, düzene karşı ilk defa bir iktidar alternatifi olabilmeyi-potansiyel anlamda-ortaya koyabilmiştir. İşte budur 1971. Ne bir provokasyonlar zinciri, ne de üç-beş adamın kahramanlıklar destanı. İşte bütün bu tarihi dönemdeki gelişmelerdir, Türkiye solu için 1971'in anlamı. Ve bunun için de devrimci gençlik hareketinin şanlı bir geçmişi vardır.

Fakat bütün bunlara rağmen, bugün içinde bulunduğumuz şartlar, 12 Mart öncesi durumdan pek de farklı değildir. Değildir, çünkü devrimci hareket yenilmiştir. 12 Mart döneminin karanlığı içinde burjuvazi alabildiğine yoğun bir propaganda yürütmüştür. Üstelik revizyonistler de faşizmin ekmeğine yağ sürecek bir provakasyon edebiyatı sürdürdüler ve müştereken yılgınlığın, pasifizmin, dönekliğin maddi şartlarını hazırlamada oldukça gayretli oldular. Askerî savcıların mantığı bir yanda, «imparator» mantığı diğer yanda... Eski, «gençlik hareketi AP'nin işine yarar, sonra faşizm gelir» mantığının yerini, 12 Mart günlerinde faşizmin sebebi olarak devrimcileri gösteren provokasyon mantığı aldı. (Bugün bu mantıkla devrimci gençlik hareketlerine ve devrimciliğe 'goşist',

'anarşist' vs. diye küfretmeye devam ediyorlar).

Bugün içinde bulunduğumuz şartlar, işte bu gibi nedenlerle 12 Mart günlerinden pek farklı değildir. Kabaca özetlersek, yine dağınıklık, teorik keşmekeş, bölünme, yılgınlık v.s. Türkiye solu bütün yenilgi sonrası dönemlerinin bilinen şartlarını yaşıyor. Ve yine bugün aydın hareketi sınırlarını ESAS OLARAK aşabilmiş değildir. İŞÇİ SINIFININ SİYASİ MÜCADELESİNİN ORGANİZASYONU ANLAMINDA BİRLİK YANİ PARTİ SORUNU YİNE TEMEL MESELEMİZDİR.

BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SORUNLAR ANCAK SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR İDEOLOJİK MÜCADELE İLE ÇÖZÜLEBİLİR.

Bu dağınıklık ortamı devrime hizmet etmiyor. Devrimci hareketin içinde bulunduğu sorunları kısa zamanda halletmesinin gereğine biz de inanıyoruz. Ama bunun kısa süre içinde başarılabileceğinden o derece umutlu olduğumuzu söyleyemeyiz. Bu zor bir görevdir. Bu konuda devrimcilere önemli görevlerin düştüğü apaçık ortada. Bütün yanlış görüşlere ve sapmalara karşı SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR İDEOLOJİK MÜCADELE

SÜRDÜRÜLMELİDİR. Bu görev yerine getirilmeden ve atlanarak ne bugünkü karmakarışık ortam aşılabilir, NE DE SİSTEMLİ BİR SİYASİ YAPI İÇİNDEKİ DEVRİMCİ BİR BİRLİK OLUŞTURULABİLİR. Bu görevlerin yerine getirilmesi zamanla olacak bir iştir. 50 yıllık bir geçmişi olan ve faşizmin karanlığında güç kazanan revizyonizmin etkinliğini kırmak kolay değildir. Bu apaçık ortada...

KİTLE HAREKETLERİNİN YÜKSELECEĞİ BİR DÖNEME GİRİYORUZ.

Ama ortada bir başka gerçek daha var: Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz derinleşiyor ve emperyalizmin çözmek zorunda olduğu problemler artıyor. Emperyalist-kapitalist sisteme tüm üretim mekanizması ile bağımlı olan ülkemizde ekonominin güçlükleri yükselerek devam ediyor. Hakim sınıfların içine düştüğü buhran giderek derinleşiyor ve sınıflar mücadelesi gittikçe keskinleşiyor. Bu doğrultudaki gelişme emekçi halkın ekonomik-demokratik mücadelesinin, onun bir parçası olan gençlik hareketlerinin yükselmesini de beraberinde getirecektir. Ve devrimci hareketin gelişme yönüyle ilgili çok önemli bir başka yeni unsur

vardır bugün: Burjuva ideolojisinin ve reviz yonizmin etkisinden kurtulamamış olsa bile giderek güçlenmekte olan bir işçi sınıfı hareketi oluşmaktadır.

Devrimci hareketin dağınıklığının şüphesiz böyle bir dönemde olumsuz bir işlevi olacaktır. Devrimci hareketin dağınıklığı çeşitli toplum kesimlerine ve özellikle de gençlik hareketi içine yansımaktadır. Gençlik hareketi içinde de dağınıklık ve teorik kargaşa hüküm sürüyor. Zaten tabiatı gereği istikrarsız bir özelliğe sahip olan gençlik hareketi bu şartların da etkisiyle iyice dağınık bir görüntüye ulaşıyor. Üstelik ideolojik karmaşanın bir ürünü olarak gördüğümüz temelsiz ve sakat görüşler gençlik hareketi içinde egemen hale getirilmek isteniyor. (Sakatlıkları o derece ortada ki 15 gün geçmeden zaten değişip yerine başkaları sürülüyor). Varolan teorik keşmekeş adeta arttırılmak isteniyor!

Gençlik hareketinin, diğer kitle hareketlerinin yükselişine paralel olarak öneminin artacağı böyle bir ortamda bu tür sorunlarla karşı karşıya bulunması şüphesiz bir dezavantajdır. Anti-faşist, anti emperyalist mücadele açısından olumsuz bir durumdur.

BU ŞARTLAR ALTINDA GÖREVİMİZ NE OLMALIDIR?

Bugün ülkemiz solunun ve devrimci gençlik hareketinin içinde bulunduğu sorunları, nedenleri ve dolayısıyla da çözümleri bakımından birbirine sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Devrimci gençlik hareketinin içinde bulunduğu sorunlara doğru çözümler getirebilmek için bugün ülkemiz soluna doğru bir bakış açısı ve bugünkü acil siyasi görevlerimizin doğru bir tesbiti zorunlu temel şarttır.

Devrimciler temel siyasi görev doğrultusunda bir yanda devrimci hareketin dağınıklığını gidermek ve işçi sınıfının siyasi birliğini sağlamak için ideoloji temelinde sistemli ve örgütlü bir mücadele sürdürürlerken, diğer yanda yükselen kitle eylemleri içinde işçilerin-köylülerin (ve konumuz olan gençliğin) demokratik mücadelesindeki birliğini sağlamak için mücadele etmelidirler. Bu ikili görev diyalektik bir bütün olarak ele alınmalıdır ve her tür mücadele içerisinde temel görev olan ideolojik ve siyasi birliğin sübjektif şartlarını oluşturmak esas amaç olmalıdır.

İDEOLOJİK AYRILIKLAR POLİTİK BİRLİĞİ SAĞLAMAK İÇİN ÖRT-BAS EDİLEMEZ.

Bugünkü görevlerimizle ilgili olarak ilk hatalı eğilim «faşizm tehlikesi artıyor, emperyalist sistem çöküşe gidiyor, devrim anları kapıya geldi dayandı. Devrimciler aralarındaki ayrılıkları bir tarafa bırakıp, siyasi birliği sağlamalıdır» şeklinde ortaya çıkıyor. Daha ziyade revizyonist partileri toparlama iddiasında olan bu görüşe bir çok iyiniyetli devrimcinin kafasını bulandırdığı için değinmekte yarar vardır. Bu görüşlerin sakatlığı ve spekülatif karakteri ortadadır. Devrimcilerin siyasi birliği ancak bir ideolojik temel üzerinde yükselebilir. Devrimin temel meseleleri etrafında sağlam bir ideolojik birlik olmadan kurulacak siyasi toparlanmalar, kof birliklerdir. Ve bizi devrime götürmez. İdeolojik mücadele olmadan sağlam bir politik birlik sağlanamaz.

İDEOLOJİK MÜCADELE ÇİN-SOVYET İKİLEMİNİN DAR SINIRLARINA HAPSEDİLEMEZ.

Buna karşı bir başka sakat eğilimde, ideolojik mücadeleyi belirsiz amaçlı bir platforma sürükleyen görüştür. Bugün Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu durum-

da ideolojik mücadelenin amacı, işçi sınıfının siyasi birliğini, yani partiyi yaratmak olmalıdır ki, bu da içinde revizyonizme karşı mücadeleyi de taşıyan, Türkiye devriminin temel meselelerini içeren bir platformu gerektirir. Bunun aksine ideolojik mücadele platformu olarak, sadece Çin-Sovyet ikilemini görmek, sorunlarımızı bu ikilemin dar sınırları içine hapsetmek ve buradan hareketle Çin-Sovyet ikilemi etrafında politik kümeler yaratmaya çalışmak ikinci bir yanlış eğilimdir ve hemen işaret edelim ki, birinci yanlış eğilime çok da benzemektedir. Birincisi, revizyonist gruplar arasındaki görüş ayrılıklarını bir yana atarak bir araya gelmeye çağırırken, ikincisi «Sovyet emperyalizmine» karşı olanları diğer ayrılıkları önemsiz addedip asgari «birlik» oluşturmaya çağırmaktadır.

. Elbette ki dünya devrimci hareketinin durumunun değerlendirilmesi, doğru bir dünya değerlendirmesiyle birlikte ülkemizin sınıf ilişki ve çelişkilerinin doğru değerlendirilmesi için ilk adım olmalıdır. Ama bu başka birşeydir, sorunu Çin-Sovyet ikileminin dar sınırları içine hapsetmek başka birşeydir. Gerçekten belirtmeliyiz ki, biz sosyalizmle revizyonizm arasındaki çelişmeyi sosya-

lizmle emperyalizm arasındaki çelişmeden farklı türden bir çelişme olarak görüyor ve ikisine de aynı siyasi sonuçlar yüklemeyi büyük bir yanlış olarak değerlendiriyoruz.

Bizim Sovyet revizyonizmi meselesine yaklaşırken birçoklarından ayrıldığımız noktadır bu...

«Revizyonizm burjuva ideolojisidir. Revizyonizm iktidara gelince burjuvazi iktidara gelmiş olur. Burjuvazi iktidara gelince o ülke geriye dönüş yoluyla emperyalist olur.» biçiminde ortaya çıkan tahlillere katılmıyor ve bu mantığı düz mantık olarak değerlendiriyoruz. Birinci olarak son tahlilde aynı anlama gelebilecek iki kavram özdeşleştirilemez. Evet, revizyonizm işçi sınıfının saflarında burjuva ideolojisinin uzantısı bir sapmadır ve son tahlilde burjuva ideolojisidir. Buradan giderek revizyonizmi doğrudan burjuva ideolojisi olarak görmek, meseleyi aşırı basitleştirmektir. Ve varacağı yer burjuva idealizminin bataklığından başka bir yer olamaz. İkinci nokta ise «geriye dönüş» meselesi; evet geriye dönüş belirli tarihi anlarda mümkündür. Ama geriye dönüşü mutlaklaştıran bir anlayışla revizyonizmin iktidarından geriye doğru düz bir çizgi çekilerek em-

peryalizmi bulan mantık da yine son tahlilde idealizmden başka birşey değildir.

Sosyalist üretim ilişkilerinin inşa edildiği bir ülke olan Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidara gelmesi ve bu durumun onun ekonomisinde ve politikasında ortaya çıkardığı sapmaları doğru bir şekilde değerlendirebilmek için bilimsel bir yaklaşım ve ayrıntılı tahlil zorunludur. Ve son derece önemli olan bu konu, kaba yaklaşımla geçiştirilemez. İleride bu konu üzerinde ayrıntılı olarak duracağız.

BUGÜN EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI GENÇLİĞİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.

En kaba hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız bu temel ilkeler doğrultusunda devrimci gençlik hareketinin sorunları çözülebilir. Devrimci ilkelerden taviz vermeksizin, anti-faşist ve anti-emperyalist devrimci gençlik hareketinin birliği sağlanmalıdır. Devrimci gençliğin tek merkezi örgütü altındaki birliği sağlanmalıdır.

«GRUPLARIN GÜCÜ NİSBETİNDE TEMSİLİ» TEMELDEN SAKAT GÖRÜŞTÜR.

Devrimci gençlik hareketinin birliği sorunuyla ilgili olarak ileri sürülen anti-Leninist formülasyonlardan bir tanesi «grupların temsil ettiği taban nisbetinde yönetimde temsil edilmesi» şeklinde olanıdır. İleri sürülüyor ki, «gençliğin tek merkezi örgütünü sağlamanın biricik yolu budur. Aksi takdirde yönetimde kendisine yer verilmeyen grubun ayrılıp kendi örgütünü kurmasına kimse mani olamaz!» Bu düşüncelerin devrimci bir özden yoksunluğu ve anti-Leninist karakteri apaçık ortada. (İlginç olan böyle düşüncelerin yönetim hesapçılığından başka birşey olmadığı ortada iken, «yönetim hesapçılığına karşı çıkma!» iddiası taşımasıdır. Gençlik için devrimci bir siyasi ve ideolojik önderlik —devrimci bir disiplin ve merkezi yönetim, devrimci bir birlik ve örgüt— değil de ticaret şirketi gibi ne ettiği belirsiz bir hizipler koalisyonu öneriliyor. Her türlü düşünceye sınırsız örgütlenme hakkı! Her gruba yönetimde pay! (Hissesi oranında!) Hiziplere sınırsız imtiyaz! Muhalefete, muhalefetini yürütebilmesi için ayrı bir fon! Tabii ki, bu kadar prag-

matist formülasyonu haklı gösterecek teorik bir temele de ihtiyaç vardır.

«En ufak görüş ayrılıklarının üstüne gidilmeli», «farklı görüşler farklı yerlerde merkezileşmeli», «azınlığın çoğunluğa uyması yanlıştır, Stalinist demokratik merkeziyetçiliktir. (Ne demekse?!)», «demokrasi ve merkeziyetçilik birbirine ağır basamaz.»

Grupçuluğu meşrulaştırmak ve hatta yönetimde pay ayırarak imtiyaz çıkartmak uğrunda, devrimci demokratik merkeziyetçilik ilkelerini tahrip etmek için bu ne büyük gayrettir! Peki, sorarız bu kadar idealist-pragmatist formülasyonla oluşturulan yapı neye yarayacaktır? Ne sağlayacaktır devrimci gençlik hareketine ve ne getirecektir emekçi halkın kurtuluşu mücadelesine? Disiplinsizlik, ilkelerde belirsizlik, sözüm ona «görüş ayrılıkları» üzerine kurulan aile şirketi gibi gruplaşmalar, sınırsız hizipçilik ve sonsuz bir karışıklıktan başka... Ama amaç «ne kadar karışırsa karışsın o kadar mükemmeldir, karışıklık birliği de içinde taşır», 'felsefesiyle' ortalığı karıştırmaktan ibaretse, o başka!

Aksi halde mevcut çok gruplu dağınık duruma pragmatist formülerle çözüm ararken devrimci ilkeleri tahrif etmeye kimsenin

hakkı olmamalıdır. Bu tür yanlış düşünceler nereden kaynaklanıyor? Bize göre bu tür yanlışlar bugünkü acil siyasi görevlerimizin yanlış tesbitinden kaynaklanıyor.

Bu «birlik mücadele içinde gerçekleşecektir» doğru düşüncesinin çarpıtılmasıdır. Devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu şartlarda siyasi birliğin sağlanması için varolan güçlükleri yukarıda sıralamış ve bunun hemen olacak bir iş olmadığını anlatmaya çalışmıştık. Bu şartlarda bu mümkün olamıyor diyerek bu acil görevleri bilinmeyen bir geleceğe erteleyip «birlik mücadele içinde gelecekte oluşacaktır» sonucuna ulaşılmaktadır. Bu tamamen sakat, kendiliğindenci ve son tahlilde bugün içinde bulunduğumuz görevlerin ertelenmesi anlamına gelen yanlış bir düşüncedir. Sıhhatli temelere dayanan bir birlik bugün bizim acil görevimizdir. Bütün uğraşlarımız bu yolda olmalıdır ve bu ilerideki bir zamana bırakılamaz. Elbette bugün biz bu görevlerimizi yerine getiremezsek, böylesi bir birlik ileride gerçekleşecektir. Emperyalizm ve faşizme karşı mücadelenin ateşi içinde gerçekleşecektir. Ama o zaman bu tüm iflah olmaz kariyeristlere, grupçulara rağmen olacaktır

ve yine muhtemelen devrimci harekete çok şeye malolacaktır!

«Değişik koşulları ve zaman farkını göstermek gülünçtür. Bir savaş örgütünün kurulması ve politik ajitasyonun sürdürülmesi devrimci ruhun zayıflamasını hiç gözönüne almaksızın 'sakin ve barışçı' her koşulda ve her dönemde esastır. Ayrıca böyle koşullarda bu tür bir çalışma özellikle gereklidir. Çünkü patlama ve ayaklanma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır.» **(Lenin)**

Bu yüzden bugün ülkemizin temel sorunlarından kaynaklanmayan birlik anlayışları geliştirmek kesinlikle yanlış olan bir tutumdur.

Siyasi birlik sorununun gelecekte halledilecek bir sorun olarak görülmesi, bugünkü çok gruplu durumu olduğu gibi kabul etmeye ve bu duruma uyacak pragmatist çözümler aramaya sevketmektedir. Bütün gücümüzle gerçekten siyasi içerikli olmayan sahte grupların üzerine gitmek, işçi sınıfının siyasi iktidar sorunu etrafında düğümlenen devrimin temel meselelerinin çözümü, kısacası bir devrim programı ve bir siyasi eylem programı etrafında tüm devrimcilerin birliğini oluşturmak şu veya bu tali birtakım me-

seleler etrafında sahte birliklerin üzerine gidip onların varlığını ortadan kaldırmak ve hizipçiliği, grupçuluğu yok edip doğru düşünceler etrafında birleşmeyi savunmak gerekir. Bunun yerine bugünkü gruplu duruma uyan çözümler aranmakta ve Çin-Sovyet ikilemi anlayışları ve siyasi kümelenmeler(!) oluşturulmaya çalışılmakta, devrimci ilkeler tahrip edilmekte ve idealizmin bataklığına sürüklenilmektedir. Hizipçiliği meşrulaştırma hatalarına düşülmektedir.

Yine buna benzer bir mesele de yönetimde homojenlik meselesidir. Bazı arkadaşlar da demokratik bir örgütün yönetiminde homojenlikten «yönetimin tek bir siyasi-stratejik-ideolojik çizgiyi paylaşan kişilere verilmesi anlaşılmamalı, aksi takdirde parti taklitçiliği, kapalı kapıcılık... olur» diyorlar ve doğrusunu şöyle açıklıyorlar: «Yönetimde homojenlikten anlaşılması gereken yönetimde yer alan kişilerin örgütü meydana getiren temel ilkelerin... en titiz, en bilinçli en tavizsiz savunucuları olmasıdır.» Peki, kimdir bunlar? Söz konusu anti-faşist, anti-emperyalist bir örgüt olunca, bu ilkelerin en tavizsiz, en tutarlı, en titiz savunucuları kimler olabilir? Proletaryanın siyasi çizgisini savu-

nanlardan başka kimler olabilir? Proletaryanın siyasi çizgisi de bizim bildiğimiz kadarıyla tek bir siyasi-ideolojik-stratejik çizgidir.

Ama hayır, bu arkadaşlara göre proletaryanın siyasi çizgisi birden fazla olur. Bunlar ayrı ayrı gruplarda örgütlenir, bu sebeple bunlardan bir tanesini savunanların yönetime gelmesi savunulamaz deniyorsa, o başka! Görüldüğü gibi bu tür düşünceler de mevcut dağınık ve gruplu durumu olması gerekenle karıştırmaktan ileri geliyor.

Aslında sorunun özü, üzerinde mücadele edilen alanın eylem programı üzerinde anlaşıp anlaşamamadır. Bu mutlaka bir tek siyasi çizgi tarafından gerçekleştirilecektir veya tek bir siyasi çizgi olursa bu iş olamaz tipinde önermeler, sığ, yanlış önermelerdir ve sübjektif konuma uygun ideoloji yaratma hastalığıdır.

Bu şartlarda devrimci gençliğin birliği nasıl sağlanabilir? Devrimci ilkeleri (demokratik merkeziyetçiliği, yönetimde homojenliği v.s.) saptırmadan gençliğin birliği nasıl sağlanabilecektir?

Biz, gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı birliğini savunuyoruz. O halde birliği

sağlayacak temel ilke anti-faşist, anti-emperyalist bir demokratik eylem programı olmalıdır. Gençliğin birliğinin temel platformu budur.

Niçin devrimci gençlik mücadelesinin demokratik eylem programı emperyalizme ve faşizme karşı mücadeledir? Bunu herhalde burada uzunca boylu tartışmaya gerek yok ve hele gençlik için sadece demokratik üniversite için mücadele ya da daha orijinal eylem programı önerilerini bir yana bırakabiliriz.

O halde gençlik hareketinin birliği için bir yığın idealist formülasyona ihtiyaç yoktur. Yönetim şöyle olsun, şunda olsun, bunda olsun v.s. önemi yoktur. Önemli olan emperyalizme ve faşizme karşı mücadele sorununda birlik olmaktır. Onun içeriği konusunda doğru devrimci düşüncelere ulaşabilmektir. Bu doğru düşünceler etrafında eylem birliğini sağlayabilmektir.

Bu uğurda verilecek mücadele boşuna olmayacaktır. Böylesi bir birlik halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesindeki birliğinin bir parçası olacaktır.

Gençlik hareketinden bir siyasi hareket yaratmak gayreti içinde değiliz. Devrimci

gençlik hareketinin birliğinin işçi sınıfı hareketinin birliğinden ayrı birşey olmadığını bilerek, gençlik hareketinin emekçi halkının kurtuluşu uğrundaki mücadeleden ayrı olarak bir anlam taşımadığına inanarak devrimci gençliğin sorunlarını tartışacağız. Devrimci gençliğin birliğinin teorik temellerinin oluşturulması için mücadele edeceğiz.

BU YOLDA DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN ŞANLI GEÇMİŞİ BİZE IŞIK TUTACAKTIR!

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN ANTİ-FAŞİST VE ANTİ-EMPERYALİST EYLEMİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ!

EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU MÜCADELESİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ!

TÜSTAV

Emperyalizme ve oligarşiye
karşı
DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar, siyasi dergi
Fiyatı: 250 kuruş
ABONE OL
ABONE BUL
OKU
OKUT
YAY

Abone tarifesi :

	Yurtiçi	Yurtdışı
Yıllık	50 TL.	75 TL.
Altı aylık	30 TL.	45 TL.

Yazışma adresi :
Kumrular sokak. 4/10 Yenişehir/ANKARA

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN
BİRLİĞİ İÇİN

EMPERYALİZM VE
YENİ SÖMÜRGECİLİK
(Çıkıyor)

Devrimci gençlik
Yayınları : 4

TÜSTAV

Yazışma ve İsteme Adresi :
DEVRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI
Kumrular Sok. 4/10 Yenişehir ANKARA


TÜSTAV

Bu gün gençliğin toparlanmasını sağlamada en önemli öğelerden birisi de ideolojik mücadeledir. Biz, Devrimci Gençlik Yayınevi olarak gençliğin sağlıklı ideolojik temeller etrafında toparlanmasının ancak onun eylem programının açılmasıyla mümkün olacağı inancındayız. Bu amaçla gençlik hareketi ve onun devrimci eylemine yönelik bir dizi broşür hazırladık. Bu broşürlerin her biri ayrı ayrı içeriklerde olmasına rağmen temel bir amaca, gençlik hareketinin sorunlarının çözümüne yönelik olduğu için bir arada değerlendirilmesi gerekir.

Broşürler sırayla şunlardır:

1 — **MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE**

2 — **GENEL OLARAK MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME**

3 — **DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ**

4 — **EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGECİLİK**

5 — **GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE**

5 TL.